

Žena v temnu

Dashiel Hammet

ŽENA V TEMNU

1. ÚTĚK

Podvrtil se jí pravý kotník a upadla. Stromy podél silnice ohýbal prudký jižní vítr a její výkřik v něm zanikl jako šepot. Poryv jí z hrdla strhl šálu a unášel ji do tmy. Pomalu se posadila, dlaně opřené o hrubý štěrk. Noha jí zůstala zkroucená pod tělem a musela se stočit na bok, aby ji osvobodila. Saténový sandál, který nehodu zavinil, spatřila poblíž nohou. Nazula si ho a zjistila, že mu chybí podpatek. Dívala se po něm, ale nikde ho neviděla. Začala ho hledat, lezouc po všech čtyřech do kopce proti vichřici, a znovu vykřikla, když se jí do kolena zařízla ostrá hrana kamene. Nechala hledání a pokusila se ulomit levý, leč bez úspěchu. Natáhla si zutý sandál a zády k větru vstala, potýkajíc se s jeho nápořem a strmým spádem silnice. Róba se jí vzadu lepila na tělo, vepředu se bláznivě třepotala. Vlasy jí šlehalý do obličeje. Opatrně se belhala z kopce dolů a zвыsoka našlapovala na špičku pravého sandálu, aby nahradila ztracený podpatek.

Pod kopcem byl malý dřevěný most a asi sto metrů za ním, kde se silnice rozdvíjovala, místní ukazatel. Potmě však nemohla písmena rozluštit. Zůstala stát. Na ukazatel se už nedívala - rozhlížela se a třásla se zimou, i když zde, v dolině, nebyl víchř tak silný jako na kopci. Rozkývané větve na levé straně odkrývaly a zakrývaly žluté světýlko. Na rozcestí zahнула doleva.

Za chvíli se v křovinách, jež lemovaly silnici, objevila mezera. Bylo tu dost světla, aby v ní rozeznala cestičku.

Žluté světlo se tenkými záclonami linulo z okna domu na konci stezky.

Došla ke dveřím a zaklepala. Žádná odezva. Zabouchala na ně.

Chraptivý mužský hlas řekl: „Pojďte dál.“

Nesměle se dotkla kliky. Z domu čišelo ticho. Vichř znovu divoce zabouřil. Zaklepala - velmi jemně - ještě jednou.

Hlas opakoval přesně totéž, co řekl předtím: „Pojďte dál.“

Otevřela dveře. Opřel se do nich náhlý poryv a musela se jich oběma rukama přidržet, aby neupadla. Vítr se vehnal do místnosti, rozfoukl záclony a po podlaze rozházel noviny, které prve ležely na stole. Namáhavě dveře přibouchla a opřela se o ně. „Omlouvám se,“

řekla. Dala si s touto kratičkou větou práci - chtěla, aby i přes cizí přízvuk vyzněla zcela srozumitelně.

Muž si u krbu čistil dýmku. „Nic se nestalo,“ odvětil. Oči barvy mědi byly stejně neosobní jako jeho chraptivý hlas. „Hned budu hotov.“ Ze židle nevstal. Ostrým nožíkem dál vyškraboval hlavičku dýmky.

Pustila se dveří. Kulhala k němu, prohlížeje si ho s podivem v očích, zastíněných lehce staženým obočím. Byla to vysoká žena, hrdě vzpřímená, přestože nyní kulhala, vítr jí rozcuchal účes a silniční šterk poranil a ušpinil ruce i paže, včetně červené večerní toalety.

Pořád si pečlivě hlídala výslovnost. „Musím se dostat na nádraží,“ řekla zvolna. „Na silnici jsem si poranila kotník ...“

Přerušil to, co dělal, a krátce k ní vzhlédl. Jeho nezdravě bledá tvář nebyla vstřícná ani odmítavá. Pod kšticí neposlušných vlasů stejné barvy jako oči byly ostré výrazné rysy.

Podíval se na ni, poté na její roztrženou sukni. Přes rameno zavolal: „Hej, Evelyn!“

Dveřmi za jeho zády do pokoje vešla dívka - útlé dospívající stvoření v hnědém sportovním úboru; drobnou opálenou tvář s bystrými očima rámovaly krátké černé vlasy.

Muž se k ní neotočil. Kývl směrem k ženě v červeném a řekl: „To je ...?“

„Promiňte,“ přerušila ho žena. Jsem Luisa Fischerova.“

Muž dodal: „Má něco s nohou.“

Evelyniny zkoumavé oči se zaměřily z ženy na muže a zaostřily se. Do obličeje mu neviděla a její zrak se opět vrátil k ženě. S pousmáním jí nabídla: „Právě odjíždím. Můžu vás vysadit u Mile Valley. Mám to při cestě.“

Na moment to vypadalo, že se žena začne smát. Evelyn se pod jejím zvláštním pohledem zarděla a zatvářila se jak vzdorné dítě, ale slušelo jí to - byla mladinká a hezká. Jak dívenku pozorovala, najednou vynikla její krása a dokonalá pleť. Ústa nebyla malá, ale jemně řezaná a senzitivní. Dlouhé oči vroubené hustými řasami byly pod klenutým obočím posazené daleko od sebe. V záři otevřeného ohniště byly její rysy definované tak čistě, jako dobře vymodelovaná socha.

Muž do dýmky foukl. Vyletěl z ní malý obláček černého prachu. „Není třeba spěchat. Příští vlak jede až v šest.“ Podíval se na hodiny na římse krbu. Ukazovaly půl jedenácté. „Proč jí tu nohu neošetříš?“

„Ne, to není nutné,“ odmítla žena. „Já ...“ Došlápla plnou vahou na zraněný kotník a usykla. Musela se opřít o hranu stolu.

Dívka k ní přiskočila a kajícně koktala: „Ach ... já ... netušila jsem. Opusťte.“ Vzala ženu kolem ramen a pomohla jí usednout.

Muž vstal a odložil dýmku na římsu vedle hodin. Byl středně vysoký a rozložitý, což ho činilo zdánlivě menším, než byl. Krk, vystupující z věčka šedého svetru, byl krátký a svalnatý. Pod svetrem měl šedé pohodlné kalhoty a pevné hnědé boty. Zaklapl skládací čepel nože a strčil jej do kapsy. Potom se obrátil k Luise Fischerové.

Evelyn před ženou klečela, stahovala jí pravou punčochu a přitom vydávala sympatizující klototavé zvuky. Nervózně mlela: „Taky jste si pořezala koleno.“ Mlaskla jazykem. „A podívejte se na ten napuchlý kotník. V těch sandálech jste neměla jít pěšky takovou dálku.“ Tělem zakrývala obnaženou nohu ženy před zraky muže. „No tak, jen pěkně sed'te a já vám to hned ošetřím.“ Přes nahou nohu přetáhla roztrženou červenou sukni.

Ženin úsměv byl zdvořilý. Opatrně řekla: Jste velice laskavá.“

Dívka odběhla.

Muž v ruce držel krabičku cigaret. Zatřepal jí, až z ní tak na centimetr vyklepl tři cigarety. Nabídl jí. „Kouříte?“

„Díky.“ Vytáhla jednu a dala ji mezi rty. Když pak přiložil k cigaretě sirku, hleděla na jeho ruku. Byla to svalnatá ruka se silnými kostmi, ale nepatřila dělníkovi. Zatímco jí zapaloval cigaretu, dívala se skrze řasy na jeho obličej. Byl mladší, než si myslela - bylo mu snad dvaatřicet - nebo o rok víc. Ve světle sirky vyzařovaly jeho rysy víc sebeovládání než apatie.

„Narazila jste si ho hodně?“ zeptal se, aby něco řekl.

„Doufám, že ne.“ Povytáhla lem sukně nahoru a prohlédla si nejdříve kotník, potom koleno. Kotník byl viditelně poněkud oteklý. Na koleně měla hlubší ránu a dva povrchní šrámy. Ukazováčkem se jemně dotkla okrajů poranění. „Nemám ráda bolest,“ pronesla velmi vážně.

Evelyn donesla umyvadlo horké vody, obvazy, mast a ručník. Tmavé oči se rozšířily, když spočinuly na muži a ženě, ale než se k ní otočili, zakryla je sklopená víčka. „Hned to spravíme. Za minutku budete v pořádku.“ Znovu poklekla, její tělo mezi mužem a nohou Luisy Fischerové. Žínku popuzeně mrskla do vody, až vyšpláchla na podlahu.

Šel ke dveřím a vykoul ven, křídlo proti vichřici pootevřeně na pár centimetrů.

Dívka omývala kotník. „Takže do rána nejede vůbec žádný vlak?“ otázala se žena. Evelyn přemýšlivě našpulila pusu. „Ne. Neje-de.“

Muž dveře zavřel a poznamenal: „Do hodiny začne pršet.“ Přihodil do ohně poleno a potom jen tak stál - rozkročený, ruce v kapsách, cigaretu visící ze spodního rtu, a přihlížel, jak dívka pečuje o ženinu nohu. Jeho obličej byl mírný a neúčastný.

Evelyn kotník osušila a začala jej obtáčet obvazem. Pracovala čím dál tím rychleji, až se zadýchala. Žena se tvářila jakoby se na děvče chtěla usmát, místo toho znovu opakovala: Jste velmi laskavá.“

„To nestojí za řeč,“ šeptlo děvče.

Na dveře někdo třikrát ostře zaklepal.

Luisa Fischerova sebou trhla, upustila cigaretu a přelétla pokoj vyděšenýma očima. Dívka od své práce nezvedla hlavu. Mužův výraz a chování nijak nenaznačovaly, že si ženina strachu všiml. Hlavu stočil ke vchodu a zvolal svým typicky drsným hlasem: Jen dál. Není zamčeno.“

Dovnitř vklouzla skvrnitá dogá, za ní vešli dva vysocí elegantní pánové. Pes zamířil rovnou k ženě a lísal se k ní. Dívala se na dva příchozí pohledem, v němž nebyla bázeň ani žádné potěšení.

Jeden z mužů si sundal čepici z téhož šedého tvídu jako jeho plášť. Vykročil k ní s veselým smíchem. „Tak tady jsi zakotvila!“ Když spatřil ovázanou nohu, smích pohasl. „Co se stalo?“ Byl to čtyřicátník, upravený a přitažlivý. Měl tmavé rovné vlasy, inteligentní starostlivé oči a krátce přistřižený černý knírek. Nesl se s hladkým půvabem. Psa odstrčil a vzal ženu za ruku.

„Nemyslím, že je to nějak vážné.“ Neusmívala se. Její hlas byl chladný. „Na silnici jsem upadla a pochroumala si kotník. Tihle lidé ke mně byli velice ... “

Obrátil se k muži v šedivém svetru a natáhl k němu ruku. „Děkuji, že jste se Fräulein Fischerové ujali,“ pronesl bryskně. „Vy jste Brazil, ne?“

Muž ve svetru přikývl. „A vy Kane Robson.“

„Správně.“ Robson pohodil hlavou ke svému společníkovi, který stále ještě postával u dveří. „To je pan Conroy.“

Brazil pokývl.

„Dobrý večer,“ pozdravil Conroy a odstoupil od vchodu. Byl o coul či dva vyšší než Robson, který měl určitě přes metr osmdesát, a o nějakých deset let mladší - blondýn s širokými rameny a krásně utvářenou malou hlavou s pozoruhodně symetrickými rysy. Přes ruku měl přehozený černý kabát a držel v ní černý klobouk. Zasmál se dolů na ženu. „Máš záviděníhodný smysl pro humor.“

Dívala se na Robsona. „Proč jste se obtěžovali?“

Mile se usmíval, pohodil rameny. „Říkala jsi, že ti není dobře a jdeš si na chvíli lehnout. Když se pak Helen šla na tebe podívat, byla's pryč. Měli jsme strach, žeš vyšla ven a něco se ti stalo.“ Pohledem sklouzl k její noze a opět pohodil rameny. „Nu, a měli jsme pravdu.“

Na její tváři se nezračila žádná odezva.

Jedu do města,“ řekla. „Tak. A teď to víš.“

„Dobrá, jak si přeješ,“ odvětil přívětivě. „Ale přece nemůžeš jít v tomhle.“ Ukázal na její roztrženou večerní toaletu. „Vezmeme tě domů, kde se můžeš převléct a sbalit si věci a ... “ Obrátil se na Brazila. „Kdy jede příští vlak?“

„V šest.“ Pes Brazilovi větril okolo nohou.

„Vidíš?“ zadíval se na ženu. Je spousta času.“

Zkontrolovala své odění a zdálo se, že jí vyhovuje. „Půjdu takhle,“ odvětila.

„Heleď, Luiso,“ namítl Robson rozšafně. „Do odjezdu vlaku zbývá, několik hodin - dost času, aby sis mohla odpočinout, trochu se vyspat, a potom ... “

„Odešla jsem a už se nevrátím,“ přerušila ho.

Zpola pobaveně, zpola netrpělivě se ušklíbl a zvedl dlaně, jako by se vzdával. „Ale co si počneš?“ otázal se tónem doplňujícím gesto bezmoci. „Přece nečekáš, že než pojede vlak, bude tě tu Brazil obskakovat a ještě tě poveze na nádraží?“

Stočila k Brazilovi vyrovnané oči s otázkou: „Žádám snad příliš mnoho?“

Ledabyly zavrtěl hlavou. „Uch,“ utrousil nezávazně.

Robson i Conroy pohlédli na Brazila se zájmem, bez jakékoli zjevné zášti. Strpěl inspekci s bohorovným klidem.

Luisa se v židli zapřela a s mrazivou konečností dodala: „Tak.“

Conroy se podíval tázavě na Robsona. Ten si unaveně povzdychl. „Luiso, jsi tedy stoprocentně rozhodnutá?“

„Ano.“

Robson pokrčil rameny. „Tys vždycky věděla, co chceš.“ Začal se již obracet k odchodu a na moment se zarazil. „Máš dost peněz?“ Rukou zajel do náprsní kapsy.

„Nic od tebe nechci.“

„Dobrá. Jestli budeš něco potřebovat, ozvi se. Dicku, jdeme.“

Došel ke dveřím a otevřel je, Brazilovi pokývl a s úsečným: „Dík, dobrou noc!“ vyšel ven.

Conroy se dotkl Luisiny paže. „Mnoho štěstí,“ popřál jí, nato se Brazilovi a Evelyn lehce uklonil a šel za Robsonem.

Pes zvedl hlavu a pozoroval jejich odchod.

Evelyn si nervózně mnula ruce, hledíc za nimi poplašenýma očima. A Luisa naléhavě podotkla: „Na vašem místě bych ty dveře zamkla.“

Hodnou chvíli na ni zadumaně hleděl a ačkoliv se v jeho výrazu nic nezměnilo, svaly na čelistech mu ztuhly. „Ne,“ řekl nakonec. „Nezamknu.“

Povytáhla obočí, ale mlčela.

Od chvíle, co žena vešla, Evelyn muže oslovila vůbec poprvé. „Byli opilí, Brazile,“ vyhrkla důrazně.

„Něco měli vypito.“ Tiše hvízdal, jako by si teprve teď všimnul, jak je rozrušená. „Myslím, že teď by malý doušek prospěl i tobě.“

Očividně ji přivedl do rozpaků, vyhýbala se jeho pohledu. „Ty ... chtěl by sis něco dát?“

„Proč ne?“ Tázavě se ohlédl po Luise Fischerové. Vděčně přikývla.

Dívka odešla. Žena se k Brazilovi naléhavě naklonila, vzhlížejíc mu upřeně do očí. Byla naprosto klidná, ale záměrná volnost, s níž hovořila, propůjčila jejím slovům váhu. „Nebud'te na omylu - nemyslete si, že pan Robson není nebezpečný.“

Vypadal, jakoby o tom přiospale přemýšlel. Potom, zatímco ji pozoroval s lehkou zvědavostí, nadhodil: „Znepřátelil jsem si ho?“

Přikývla.

Zazubil se a nabídl jí cigaretu. „Vy také?“

Koukala skrz něho, jak kdyby nahlížela daleko do minulosti. Posléze zvolna odvětila. „Ano. Ale už jsem ztratila mnohem horší přátele.“

Evelyn přinesla podnos se sklenkami, minerálkou a lahví whisky. Její tmavé oči potají a zvědavě přeletovaly z jednoho na druhého. Šla ke stolu a jala se připravovat drinky.

Zapaloval si cigaretu a zeptal se: „Míníte ho vážně opustit? Navždy?“

Zdálo se, že nemá v úmyslu otázku zodpovědět. Arogantně po něm zhlídla, nato jí obličej sevřel výraz hluboké nenávisti a hněvivě uplivla: „Ja!“

Odložil drink na krbovou římsu a šel ke vchodu. Dělal, že se dívá do noci, ačkoliv dveře pootevřel na úzkou škvíru a hned je zase zabouchl, jako by byl myšlenkami někde jinde.

Vrátil se ke krbu, vzal sklenku a napil se. Hleděl do země, otáčeje orosené sklo v prstech a pootevřel rty, snad aby něco poznamenal, když za dveřmi proti krbu zazvonil telefon. Šel k němu a poté k nim dolehl jeho věčný ochraptělý hlas: „Haló ... ? Ano ... Ano, Noro. Moment, prosím.“ Vrátil se do pokoje. „Evelyn, na drátě je Nora. Chce s tebou mluvit.“ Zavřel za ní dveře.

Luisa řekla: „Asi tu nebydlíte moc dlouho, když jste Kanea Robsona neznal z dřívějšíka.“

„Měsíc - tak nějak. On byl ovšem v Evropě a vrátil se teprve minulý týden,“ - učinil malou pauzu - „s vámi.“ Trochu upil. „Abych řekl pravdu, je to můj bytný.“

„Jste tudíž ...“ odmlčela se, protože se dveře zas otevřely. Evelyn stála na prahu.

„Představ si, táta je na cestě sem,“ vykřikla. „Někdo mu zavolal, že jsem u tebe!“ Přeběhla místnost a chvatně sebrala ze židle čapku a kabát.

„Počkej, když půjdeš hned teď, tak se s ním akorát potkáš. Počkej, až sem dojde, pak vyjdi zadem a utíkej domů, ať jsi tam před ním. Až se tady dost vyřadí. Přeparkuju ti vůz dolů pod kopec.“ Dopil drink a zašel do ložnice.

„Ale nebudeš,“ - ret se jí chvěl - „nebudeš se s ním hádat? Slib mi to.“

„Nebudu.“ Takřka okamžitě se vrátil s měkkým hnědým kloboukem na hlavě. V ruce držel pláštěnku. „Za pět minut jsem zpátky.“ Vyšel hlavním vchodem.

„Otec vašemu vztahu nepřeje?“ zeptala se jí Luisa.

Evelyn smutně potřásla hlavou. Najednou se k ženě obrátila, ruce úpěnlivě vztažené a z bezbarvých rtů se trhavě řinulo: „Vy tu budete. Prosím, prosím, nedovolte, aby se poprali. K tomu nesmí dojít.“

Vzala dívčí ruce do svých. „Učiním, co bude v mých silách, to vám slibuji,“ snažila se děvče uklidnit.

„Nesmí se dostat do průšvihů,“ sténalo děvče. „Prostě nesmí!“

Brazil se vrátil.

„Tak, a je to,“ zubil se vesele. Svlékl pláštěnku, hodil ji na židli a na ni odložil mokrý klobouk.

„Postavil jsem ti ho u konce plotu.“ Vzal svoji i Luisinu prázdnou sklenku, šel ke stolu a chystal do nich čerstvý mix. „Běž radši do kuchyně, kdyby se náhodou objevil.“

Dívka si olízla rty. „Ano, asi to bude lepší,“ zamumlala potichu. Nesměle se usmála a pohlédla na ženu s prosbou v očích. Chvilí váhala, nato se lehce dotkla mužova rukávu. „Ovládneš se, ano?“

„Jistěže.“

„Zítra ti zavolám.“ Ještě se na ženu podívala a zdráhavě odešla.

Brazil podal Luise její sklenku a natočil židli tak, aby na ni lépe viděl.

„Vaše malá přítelkyně,“ - řekla žena - „vás velmi miluje.“

Zdálo se, že jí moc nevěří. Je ještě dítě.“

„Ten její otec,“ poznamenala. „Ten asi není moc hodný - co?“

Je to cvok,“ odpověděl suše, pak se zamyslel. „Co jestli mu volal Robson?“

„Věděl by, koho volat?“

Smál se. „V takhle malém hnízdě vědí všichni o všem, co se kde šustne.“

„Takže o mně také,“ začala. „Vy ...“

Slova jí uťalo mocné bušení do dveří, až se panty trásly. Mláčení plnilo dům jak hřmění hromu. Pes vyskočil a protáhl se.

Hořce se na ženu ušklíbl a křikl. „Dobře. Pojd'te dál.“

Dveře se rozrazily a vdusal přihrblý muž v černé gumové pláštěnce, která mu visela až na paty. Pod sklopenou krempou zmoklého klobouku hořely blízko u sebe položené, temné oči. Nad naježeným knírem trčel kostnatý bledý nos, ostatek tváře pokrýval rozcuchaný prošedivělý vous. V pěsti svíral těžkou hůl z jabloňového dřeva.

„Kde je moje dcera?“ domáhal se silným zvučným basem.

Brazilův obličej byl flegmatická maska. „Nazdar, Grante,“ řekl.

Muž ve dveřích o krok postoupil. „Kde je moje děvče?“

Doga zavrčela a vycenila zuby. Luisa ji okřikla: „Ticho, Franzi!“ Pes k ní vzhlédl a nepatrně ocasem pohnul sem a tam.

Brazil řekl: „Evelyn tu není.“

Grant si ho rozzuřeně měřil. „Kde je?“

Brazil mu odpověděl mírně: „Nevím.“

„To je lež!“ Grant se otáčel, pátravě prohlížel celý pokoj. Kotníky na rukojetí hole zbělely. „Evelyn!“ zaburácel.

Luisa Fischerova se smála, jako by ji vousáčův vztek pobavil. Je to tak, pane. Nikdo jiný tu není.“

Vrhl po ní kosý pohled, v šílených očích nenávist. „Cha! Kurva dosvědčuje kriminálníkovi!“ Oddusl do ložnice a tam zmizel.

Brazil se ušklíbl. „Vidíte? Říkal jsem, že je cvok. Vždycky mluví takhle - jako chlapi ve šmejdovém trháku.“

Usmála se na něj: „Buďte trpělivý.“

„A nejsem?“ opáčil.

Grant vyrazil z ložnice a proletěl domem k zadním dveřím. Trhl klikou a vysupěl ven.

Brazil vyprázdnil svoji sklenku a postavil ji na podlahu vedle židle. „On se vrátí! Takže nás čeká ještě jeden ohňostroj.“

Vousáč se za chvíli objevil a šel mlčky rovnou k hlavnímu vchodu. Pootevřel dveře a zatímco jednou rukou držel kliku, druhou bušil holí do země a řval na Brazila jako pominutý: „Naposledy tě varuju, abys mou dceru nechal na pokoji! Víckrát to opakovat nebudu!“ Vyšel a třísknul dveřmi.

Brazil zhluboka vydechl a zavrtěl hlavou. „Cvok. Absolutně potrhlej cvok.“

„Mně vynadal do kurev ... to si tu lidé o mně ... ?“

Neposlouchal, co říká. Vstal a sáhl po klobouku a pláštěnce. „Chci se ujistit, že se dostala včas domů. Jestli ano, bude okay. Nora - to je její nevlastní matka - se o ni postará. Jestli to nestihla ... no nic, za chvíli budu zpátky.“ Odešel zadním vchodem.

Luisa skopla zbylý sandál a postavila se. Zkusila na poraněnou nohu došlápnout. Tři opatrné krůčky ji ujistily, že kotník je ztuhlý, leč použitelný. Po pádu na silnici měla ruce a paže stále umazané, tak začala hledat koupelnu. Našla ji za ložnicí. Umyla se, pobrukujíc si potichu nějakou melodii, v ložnici si učesala vlasy a okartáčovala šaty. Rozmrzele ztichla, protože se jí nepodařilo nikde najít rtěnku a pudr. Právě ve vysokém zrcadle zkoumala svůj obraz, když slyšela, že se otevřely domovní dveře.

Tvář se jí vyjasnila. „Tady jsem!“ zvolala a šla nazpět do obývacího pokoje.

U dveří stál Robson s Conroyem.

„To vidím, má drahá.“ Robson se jejímu úleku bezostyšně řehnil. Byl bledší, než prve, oči měly skelný povlak, ale jinak vypadal stejně. Conroy měl povolenou kravatu, zarudlý obličej a sotva se držel na nohou.

Žena se rychle ovládla. „Co chcete?!“ štekla.

Robson se rozhlížel. „Kde je Brazil?“

„Co chcete!“ opakovala.

Přes její rameno se podíval k otevřené ložnici. Obkroužil ji a drže tam nakoukl. Byla samozřejmě prázdná. Když se obrátil, výsměšně stáhla koutky. Conroy se přesunul ke krbu, kde se vyhříval pes. Stoupl si zády k ohni a pozoroval je.

„Nuže, Luiso, věci si stojí následovně,“ řekl Robson. „Půjdeš se mnou pěkně zpátky domů.“

„Ne!“

Culil se a kýval hlavou nahoru a dolů.

„Ještě jsem si tě za investované prachy dost neužil.“ Pokročil k ní.

Ustoupila ke stolu a uchopila láhev whisky za hrdlo. „Nesahej na mě!“ Hlas stejně jako obličej sršely chladným vztekem.

Doga se zvedla a temně zavrčela.

Robsonovy skelné oči sjely stranou, zaostřily se na psa, pak na Conroye - jedno víčko mu nervózně cukalo - a znovu na ženu.

Conroy bez jakýchkoli emocí či spěchu vjel rukou do kapsy kabátu, vyňal černou pistoli, ústí přiložil psovi za ucho a prostřelil mu lebku.

Pes se pokusil skočit, padl na bok, nohy sebou chabě šhubaly. Conroy strčil zbraň do kapsy a pitomě se hihňal.

Luisa Fischerova se při výstřelu otočila. S výkřikem zdvihla láhev nad hlavu, aby ji po něm mrštila. Robson ji však pohotově uchopil za zápěstí a druhou rukou jí láhev vyrval. Vemlouvavě ji tišil. „Ne, ne, drahoušku. To ne.“

Odložil láhev na stůl, ale zápěstí jí nepustil.

„Dobrá, teď se mnou půjdeš?“

Neučinila žádný pokus, aby se osvobodila. Napřímila se a chladně odpověděla: „Příteli, jestli si myslíš, že s tebou půjdu, ještě mne neznáš.“

Robson se uchechtl: „A jestli si myslíš, že se mnou nepůjdeš, neznáš ty mne.“

Dveře se otevřely a vešel Brazil. Jeho přepadlý obličej byl flegmatický, ač na dně zornic dřímalo stín znechucení. Opatrně za sebou zavřel a obrátil se k nezvaným hostům. Jeho hlas zněl jako hlas člověka, který si stěžuje, leč bez známky hněvu. „Co se tu k d'asu děje? Návštěvní den? To tady snad vedu hostinec, nebo co?“

„Právě odcházíme. Fräulein Fischerova odchází rovněž,“ oznámil mu Robson.

Brazilův zrak spočíval na mrtvém psovi, mrzutost v oříškových očích se prohloubila. „Okay, jestli je to její přání,“ pronesl neutrálně.

Žena se opřela. „Nikam nejdu.“

Brazil se pořád díval na mrtvou dogu. „To je taky okay.“ Nato zamumlal s větší dávkou zájmu: „Kdo to udělal?“ Šel k psovi a botou ho postrčil. „Podlaha je celá od krve,“ brblal. „Kdo to uklidí?“

Poté, aniž by zvedl hlavu, bez přípravy a bez pohnutí, vpálil do Conroyova sličného opilého obličej pravou pěst.

Conroy padal nazad, na zvadlých kolenou se pootočil. Rameno a hlava udeřily o kámen krbu, zakolísal vpřed, udělal půlobrat a složil se na zem tváří vzhůru.

Brazil podřepl, aby čelil výpadu Robsona.

Robson pustil Luisino zápěstí a snažil se z kapsy kabátu vyprostit pistoli. Vrhla se mu na paži a přitiskla si ji k tělu, visíc na ní plnou váhou. Nemohl ji setřást, přestože volnou rukou ji od sebe tahal za vlasy.

Brazil ho zezadu obešel, čistým úderem mu zdvihl bradu, vrazil mu pod ní celé předloktí a přitlačil na ohryzek, uchopil Robsonovo zápěstí. „Okay. Mám ho,“ řekl ženě.

Luisa pustila Robsonovu paži a dosedla na zadek. Krom záblesku triumfu byla její tvář vyrovnaná stejně jako Brazilova.

Brazil strhl Robsonovi paži za záda. Držel v ní pistoli, a když byla v horizontální poloze, Robson stiskl spoušť. Kulka prolétla mezi jeho zády a Brazilovou hrudí. Zasáhla a roztříštila roh knihovny na druhém konci pokoje.

Brazil řekl: „Zkusíš to ještě jednou, milánku, a zlámu ti ruce. Pust' ji!“

Robson zaváhal, ale bylo slyšet zbraň křápnout na zem. Luisa Fischerova se k ní po čtyřech doplazila a sebrala ji. Vysedla na roh stolu s pistolí v ruce.

Brazil od sebe muže odhodil, šel a přiklekl k tělu na podlaze.

Nahmatal silný puls; přejel postavu rukama a vstal s Conroyvou zbraní. Zastrčil ji do zadní kapsy kalhot.

Conroy pohnul nohou, víčka mu ospale pomrkávala a zasténal.

Brazil k němu škulbl palcem. „Vezmi ho a vypadněte,“ doporučil Robsonovi.

Robson se nad ním sklonil, za podpaždí ho trochu nadzvedl, zatřepal s ním a podrážděně zahučel: „Dělej, Dicku, vzbud' se. Jdeme.“

Conroy cosi zamumlal a pokoušel se znovu uložit se ke spánku.

„Vstávej, vstávej,“ vrčel Robson a plácal ho po tvářích.

Conroy skytal: „Nech mě, já nechci.“

Robson ho znovu oplácával. „Hni se, všiváku. Vstaň.“

Conroy povzdychl a zamumlal cosi nesrozumitelného.

Brazil se na Robsona utrl: „Nechci ho tu, tak ho odnes. Déšť venku ho probere.“

Robson se chystal něco říct, rozmyslel si to, sebral z podlahy svůj klobouk a nasadil si jej. Pak se znovu sehnul k blondátému příteli. Podařilo se mu ho jaksi posadit. Bezvládnou paži si přehodil přes rameno, objal Conroye okolo zad a pomalu vstával, zvedaje ho na nejisté viklavé nohy.

Brazil jim přidržel dveře. Robson Conroye částečně vyvekl, částečně vynesl ven.

Brazil dveře zavřel, opřel se o ně a vrtěl hlavou s předstíranou rezignací.

Luisa Robsonovu pistoli odložila na stůl a postavila se. Je mi to opravdu líto,“ děla zachmuřeně. „Neměla jsem v úmyslu vás zaplést ...“

Bez cavyků ji přerušil: „To nevadí.“ V jeho úsměvu bylo vidět určitou hořkost, ačkoli tón hlasu zněl bezstarostně. „To se mi stává pořád. Bože! Potřebuju se napít.“

Otočila se ke stolu a rozlila whisky do sklenek.

Prohlížel si ji odshora dolů, trochu se napil. „To jste vypochovala jen tak?“

Podívala se na své oblečení a souhlasně přikývla.

Jako by ho to potěšilo. „Co budete dělat?“

„Až budu ve městě? Prodám tyhle věci,“ - ukázala na prsteny - „a - nu, já vlastně nevím.“

„To chcete říct, že nemáte žádné peníze?“

„Přesně,“ utrousila koutkem úst.

„Ani na jízdenku?“

Zavrtěla hlavou, že nemá, a povytáhla obočí. Její sebevědomí se rovnalo téměř drzosti. „Tak malý obnos si jistě můžete dovolit - myslím tím půjčku.“

„Zajisté,“ odvětil a zasmál se. „Vy jste ale číslo.“

Zdálo se, že mu nerozumí.

Usrkl a nahnul se dopředu. „Poslyšte, ve vlaku budete v tomhle“ - mávl rukou k rudé toaletě - „vypadat dost groteskně. Co kdybych vás odvezl do města k mým přátelům? Můžete u nich zůstat, dokud si nepořídíte nějaké šaty, ve kterých budete moci vyjít na ulici.“

Než odpověděla, bedlivě zkoumala jeho obličej. Jestli vás to nebude příliš obtěžovat.“

„Tak to je vyřízený. Nechcete si napřed trošku zdřímnout?“

Dopil sklenku a šel ke vchodu, kde opět dělal, že se dívá do noční temnoty.

Když se otočil do místnosti, ještě zachytil její výraz, ač se jej chvatně snažila setřít. Viděl, že nakrčila čelo. Jeho úsměv a hlas byly spíš parodií omluvy. „Nemůžu si pomoci. Chvíli si mě tam nechali - myslím ve vězení. A to mě změnilo. Musím se pořád přesvědčovat, že nejsem v lapáku.“ Úsměv se pokřivil. „Mají proto název - říká se tomu klaustrofobie - ale tím to není o nic lehčí.“

„To je mi opravdu líto. Bylo to ... dávno?“

„Hezky dávno, co mě zavřeli,“ řekl suše. „Ale ven jsem se dostal teprve před pár týdny. Proto jsem se uchýlil sem - abych si srovnal, jak na tom jsem a co vlastně chci.“

„A?“

„A co? Našel jsem, kdo jsem a co chci dělat? Nevím.“ Stál před ní, ruce vražené do kapes, a mračil se. „Myslím, že jsem čekal na nějaký signál, na něco, co se přihodí a ukáže mi, co dál ... kam se vrátit. No - a ukázala jste se vy. To stačí. Potáhnu tedy s vámi.“

Vyňal ruce z kapes, sklonil se k ní, zvedl ji na nohy a divočeji políbil.

Chvíli se nepohnula. Nato se ze sevření vykroutila a bílá vztekem mu nehty vyjela po obličejí.

Chytil jí ruce a stlačil je dolů. „Nechte toho,“ zavrčel. „Když si nechcete hrát, tak nehřejte - o nic nejde.“

„Přesně o nic,“ prskala zuřivě.

„V pořádku.“ Jeho tvář ani hlas nedoznaly změny.

Za chvíli se uklidnila. „Ten člověk, otec vaší malé přítelkyně, mi nadal do kurev. Lidé si o mně hodně povídají?“

Ohrnul rty. „Víte, jak to chodí. Robsonově rodině patří tady v okolí mnoho pozemků. Po generace představují místní aristokracii a cokoliv dělají, je velikou novinou a zdrojem klepů.“

„Co se o mně povídá?“

Zasmál se. „Samozřejmě, že to nejhorší. Co jste čekala? Lidi ho znají, vědí, co je zač.“

„A co si myslíte vy?“

„O vás?“

Přikývla. Visela na něm očima.

„Nemám právo vás soudit, jenom se divím, proč jste se s ním dala do kupy. Musela jste přece vědět, co je to za krysu.“

„Vůbec jsem to netušila,“ odvětila prostě. „A mimoto jsem uvízla v malé švýcarské vesnici.“

„Herečka?“

Pokývla. „Zpěvačka.“

Zazvonil telefon.

Neuspěchaně šel do ložnice. Jeho nevzrušený hlas bylo jasně slyšet. „Haló? Ano, Evelyn ... Ano.“ Následovala dlouhá pomlka. „Ano, dobře - a mockrát děkuju.“

Vrátil se do místnosti beze spěchu, jako když ji opouštěl. Pohled na něj ji však zvedl ze židle. Tvář mu zesinala, čelo a spánky se leskly potem a cigareta mezi prsty byla vlhká a rozdrcená.

„To byla Evelyn. Její otec je místním soudcem. Conroy má rozbitou hlavu ... umírá. Robson právě volal - chce u soudce sepsat písemné prohlášení o tom, co se tu přihodilo. Vydadí na mne zatykač. Zatracenej krb! Nemůžu zas za mříže. Nepřežil bych to!“

2. POLICIE NA STOPĚ

Luisa k němu vztáhla ruku. „Nebyla to vaše vina. Nemohou ...“

„Vy tomu nerozumíte,“ pokračoval monotónně. „Za tohle mě zašili poprvé. Byl jsem tehdy v takovém pajzlu, všichni smetení pod obraz - litaly tam flašky a židle - no, a jeden chlápek pak zemřel. Nevím, možná se moc nespletli, když to přišli mně.“ Otevřel dveře, provedl obvyklou automatickou inspekci tmy před domem, zavřel a šel zpět k ní.

„Tehdy to bylo zabití. Teď mi dají vraždu, jestli ten chlap opravdu umře. Chápete? Mám v záznamu, že jsem zabiják.“ Stiskl si kořen nosu. „Je to úplně jasný.“

„Ne, není!“ Stála těsně u něho, vzala ho za ruku. „Byla to náhoda, že narazil hlavou na krb. Mohu to dosvědčit. Mohu jim vysvětlit, jak k tomu došlo - a proč. Nemohou ...“

Trpce se ušklíbl a ocitoval Granta: „Cha! Kurva dosvědčuje kriminálníkovi.“

Škublo to s ní.

„Stejně mě zase zašijou,“ řekl o něco živěji. Jestli zemře, tak nemám šanci. Jestli nezemře, zavřou mě tak jako tak a budou mě držet bez kauce, až se ukáže, jak se mu daří. A jestli přežije, odsoudí mě za útok s úmyslem zabít. Co mi pomůže vaše dobré slovo? Slovo Robsonovy milenky, která od něho utekla ke mně? Říct jim pravdu ještě všechno zhorší. Mají mě v kleštích.“ - hlas mu přeskočil - „nemůžu se zas dusit v cele!“ Zrak mu zabloudil ke dveřím, pořád se k nim vracel. Zvedl hlavu se zachrčením v hrdle, což byl asi pokus o smích.

„Vypadnem odtud. Jinak se tady v těch zdech zblázním.“

„Ano,“ přisvědčila. Položila mu ruku na rameno. Sledovala jeho výraz napůl se strachem, napůl se soucitem. „Půjdeme pryč.“

„Budete potřebovat kabát.“ Zašel do ložnice.

Našla své saténové sandály, pravý si nazula. Když se vrátil, podávala mu levý. „Ulomil byste podpatek?“

Přinesl hnědý drsný převlečník a přehodil jí ho přes ramena. Potom vzal její sandál a podpatek odtrhl jedním otočením zápěstí. Než si ho obula, stál již u dveří. Ještě se po pokoji zběžně rozhlédla a následovala ho ven ...

Otevřela oči a uviděla světlo. Byl tedy den. Na okna necákal déšť a stěrače utichly. Bez hnutí se dívala kradmo na Brazila. Seděl uvolněně na sousedním sedadle, jednu ruku na volantu, druhá spočívala na koleně, s cigaretou mezi prsty. Bledý obličej měl vyrovnaný a bez stopy po únavě, zrak upnutý na silnici před vozem.

„Spala jsem dlouho?“ zeptala se.

Letmo se na ni usmál. „Tentokrát asi hodinu. Cítíte se líp?“ Zvedl ruku s cigaretou a vypnul světla.

„Ano.“ Se zíváním se kousek povytáhla. „Pojedeme ještě dlouho?“

„Asi tak hodinu.“ Sáhl do kapsy a nabídl jí cigarety.

Jednu si vzala a nahnula se dopředu, aby dosáhla na elektrický zapalovač v palubní desce. „Co budete dělat?“ zeptala se, když se jí podařilo cigaretu zapálit.

„Schovám se, než zjistím co a jak.“

Úkosem na něj krátce pohlédla. „Myslím, že se rovněž cítíte lépe.“

Poněkud zahanbeně se zazubil. „Předtím jsem fakt nějak ztratil hlavu.“

Poplácala ho lehce po ruce a chvilku jeli mlčky. Mlčení zlomil její dotaz. Jedeme k těm přátelům, o kterých jste se zmínil?“

„Ano.“

Z protisměru se k nim blížil černý vůz se dvěma uniformovanými policisty. Přejel. Žena se na Brazila podívala. Jeho tvář byla nečitelná.

Opět se dotkla hřbetu jeho ruky, jako by na uklidnění.

„Venku je mi fajn,“ vysvětloval. „Ničí mě jenom ty stěny. Nesnáším uzavřený prostory.“ Otočila hlavu a podívala se dozadu. Policejní vůz už zmizel.

Brazil řekl: „Nic to neznamenal.“ Na své straně stáhl okno a hodil nedopalek cigarety ven. Do vozu vnikl čerstvý vlhký vzduch. „Nechcete se stavit na kávu? Nemáte hlad?“

„Můžeme si to dovolit?“

Předjížděl je vůz, vytlačil je na okraj vozovky a rychle vystřelil dopředu. Tmavý sedan si to hasil víc než stovkou a seděli v něm čtyři muži - jeden se obrátil a civěl zadním oknem na Brazilovo auto.

„Víte, Luiso, asi by bylo bezpečnější zalézt co nejdřív, ale jestli máte hlad ...“

„Ne. Také si myslím, že bychom si měli pospíšet.“

Tmavý sedan zmizel za další zatáčkou.

„Kdyby vás policie dopadla, co byste,“ - zaváhala - „bránil byste se?“

„Nevím,“ řekl zasmušile. „To je právě můj problém. Nikdy dopředu nevím, co udělám.“ Špatná nálada jakoby z něho najednou spadla. „Nemá cenu se trápit. Všechno dopadne dobře.“

Projeli křižovatkou s několika domy po obou stranách vozovky, předrnali přes železniční koleje a zabočili do dlouhé ulice táhnoucí se souběžně s tratí. V polovině stál na krajnici tmavý sedan, který měl tak napilno, a u něj policista, jeho motocykl opodál. Pedantsky něco zapisoval do bloku, zatímco řidič sedanu mluvil a rozčileně gestikuloval.

Luisa Fischerova si hlasitě oddechla. „Nu, ti v tom autě jistě nejsou od policie.“

Brazil se zasmál.

Neměli o čem hovořit. Teprve až vůz projížděl zelenou alejí předměstské ulice, přišla s otázkou: „Ti vaši přátelé - nebudou se zlobit, když k nim přijedeme jen tak, bez ohlášení?“

„Ne,“ odpověděl nenučeně. „Taky už leccos zažili.“

Čím hlouběji zajížděli, tím byly ulice chudší a zanedbanější. Zanedlouho vjeli do zchátralé městské čtvrti, kde začernalé ponuré budovy s omlácenými tabulemi hlásaly „Byt k pronajmutí“ a střídaly se se stejně začernalými ponurými továrnami a skladišti.

Po chvíli zabočili do ulice, kde domy vypadaly o něco lépe a cedulí s volnými byty ubylo.

Zastavil před čtyřpatrovým činžákem z červených cihel. Vedlo k němu několik zdemolovaných schodů z hnědého pískovce. „Tak, a jsme tu,“ řekl a vystoupil. Seděla a dívala se na nevábnou frontu domu, až obešel kapotu a otevřel jí dveře. Tvář měla neproniknutelnou. Tři ucourané děti si přestaly hrát s kostrou deštníku a civěly na ni, když vystupovala po schodech.

Otevřel domovní dveře. Vešli do zatuchlé haly, ozářené chabým světlem. Zdobil ji roztřepený koberec a špinavé potřhané tapety, která

se kdysi pyšnily docela vkusným vzorem. Uprostřed bylo schodiště se zašlým mosazným zábradlím.

„První patro,“ řekl a následoval ji nahoru.

Přímo naproti schodišti byly dveře natřené novým hnědým lakem dosti neobvyklého odstínu. Rozhodně tak nevypadalo žádné známé dřevo. Brazil k této kreaci přistoupil a čtyřikrát zazvonil. Dlouze, krátce a znovu dlouze a krátce. Zvonek řinčel hned za dveřmi.

Po chvíli ticha se zevnitř ozval šramot, poté mužský hlas. „Kdo je to?“

Brazil přiložil ústa skoro na dveře a přidušeně řekl: „Brazil.“

Bylo slyšet, jak někdo manipuluje s bezpečnostním řetězem a zámky. Dveře se posléze otevřely a objevil se malý šlachovitý blondýn v pomačkaném zeleném pyžamu. Bosý - asi čtyřicetiletý. Propadlý, ostře řezaný obličej přetínal široký úsměv. Srdečně ho vítal. „Pojď dál, kluku jeden! Fan!“ Jeho malá nevýrazná očka ohledávala Luisu od hlavy k patě. Ustoupil stranou a vpustil je dovnitř.

Brazil vzal ženu za loket a tlačil ji dovnitř. „Slečna Fischerova - tohle je pan Link.“

Link řekl: Jsem rád, že vás poznávám,“ a zavřel za nimi.

Luisa se lehce uklonila.

Link poplácal Brazila po zádech. Jsem hrozně rád, že tě vidím, chlape. Už jsme se divili, co je s tebou. Pojd'te.“

Vedl je do obývacího pokoje, který potřeboval vyvětrat. Všude se povalovaly části oděvů, tu a tam archy novin, použité sklenice, kávové šálky a přeplněné popelníky. Link z židle stáhl vestu a přehodil ji přes jinou. „Odložte si a posaďte se, slečno Fischerova.“

Plnoštíhlá platinová blondýna mezi pětadvaceti a třiceti od prahu vykřikovala: „Bože můj, podívejme, kdo to přišel.“ Běžela k Brazilovi s otevřenou náručí, láskyplně ho k sobě přitiskla, hladila a nakonec políbila na rty. Měla na sobě župan se zelenými oslíky a žlutými peříčky, pod ním růžovou hedvábnou noční košili.

„Ahoj, Fan.“ Brazil ji objal. Natočil se k Luise, která si zatím svlékla kabát. Fan, toto je slečna Fischerova - paní Linková.“

Fan k Luise natáhla dlaň. Jsem ráda, že vás poznávám,“ řekla a vřele jí potřásla rukou. „Vypadáte unaveně, oba dva. Posaďte se a já

vám udělám snídani. Až se Donny obleče, možná vám dá něco k pítí.“

Luisa Fischerova si sedla. Jste opravdu velmi laskavá.“

Link uštěpačně utrousil: Jistě, jistě,“ a vzdálil se.

„Spali jste vůbec?“ zeptala se Fan.

„Ne. Většinu noci jsme strávili ve voze.“ Brazil se usadil na gauč.

Ostře se na něj zadívala. „Stalo se něco, co bys nám chtěl říct?“

Přikývl. „Pro to jsme tady.“

Link se vrátil v koupacím plášti a pantoflích. V ruce nesl láhev whisky, v druhé dvě skleničky.

„Vypadá to dost zle,“ řekl Brazil. „Včera večer jsem nějakému maníkovi jednu vrazil a on už nevstal.“

Je hodně raněnej?“

Brazil si zapřel lokty o kolena. „Možná umírá.“

Link hvízdal. „Chlapče, ty když někomu jednu utřeš, tak je teda utřenej.“

„Praštil se do hlavy o krb.“ Brazil po něm popuzeně zhlédl.

„No, teď si s tím nelam hlavu,“ vložila se Fan. „Teď je důležitý dostat něco do žaludku a odpočnout si. No tak, Donny, rozluč se konečně s tím pitivem.“ Zářila na Luisu. „Vy jen sed'te, za minutku vám ukuchtím snídani.“ Odchvátala do kuchyně.

Link naléval do skleniček. „Někdo to viděl?“

Brazil pokývl. „Uh-huh - špatní lidé.“ Vzdychl. „Hele, Donny, než se to nějak vytríbí, chci se skrývat.“

„Tenhle bejvák je tvůj,“ řekl na to Link. Vzal skleničky s whiskou a přinesl je Brazilovi a Luise. Kradmo ji pozoroval, kdykoliv se dívala jinam.

Brazil drink zvrátil do hrdla.

Luisa Fischerova si usrkla a rozkašlala se.

„Chcete na zapití sodu?“ zeptal se Link.

„Ne, děkuji. Je velmi dobrá. Asi jsem v tom dešti nastydla.“

Chovala skleničku v dlaních, ale už se z ní nenapila.

„Nechal jsem auto před domem. Měl bych ho někam uklidit,“ poznamenal Brazil znepokojeně.

„O to se postarám, bráško,“ nabídl se Link.

„Taky bych rád, kdyby mi někdo zjistil, co se děje v Mile Valley.“

Link přikyvoval. „Dobrej spoj bude Hany Klaus. Zavolám mu. Víš, že je spolehlivej.“

„Oba potřebujem oblečení.“

„Napřed musím prodat tyhle prsteny,“ namítla žena.

Linkovi se zaleskla očka. Olízl si rty. „Znám ...“

„To může počkat, Donny. Nejsou z krádeže, nepotřebuješ překupníka.“

Donny zvald.

„Ale já si nemohu nic koupit, dokud je nep ...“

„Na oblečení ještě mám,“ přerušil ji úsečně.

Donny ženu chvilku pozoroval, než se obrátil na Brazila. „Ty víš, bráško, že pro tebe vždycky něco vykoumám.“

„Dík. Uvidíme.“ Brazil nastavil prázdnou skleničku a až v ní byly dva hlty, kývl. „Napřed uklid' tu káru, Donny.“

Jistě.“ Odešel k telefonu ve výklenku a vytočil číslo.

Brazil si whisky vlil do hrdla.

Vstala, přešla k němu, vzala mu sklenku z ruky a postavila ji na stůl vedle její, z níž nebylo upito.

Uchechl se. „Dost problémů s opilci ze včerejška, co?“

„Ano,“ odvětila krátce a vrátila se ke své židli.

Donny dostal spojení. „Haló, Duke ... ? Poslyš, tady Donny. Před mým barákem stojí fáro.“ Popsal Brazilův vůz. „Můžeš ho někam schovat ... ? Jo, dobrý ... Jo, radši vyměň i poznávací značky ... Ted' hned, jo ... ? Dobrý.“ Zavěsil, obrátil se k nim a řekl: „Voila!“

„Donny!“ zvolala Fan odněkud z hloubi bytu.

„Už jdu, zlato!“ Vyšel do předsíně. Brazil se k ženě naklonil a ztlumil hlas: „Nedávejte mu ty prsteny.“

Překvapeně vydechla: „Ale proč ne?“

„Protože vás důkladně oholí.“

„Myslíte tím, že by mne okradl?“

Neodpověděl, koutky úst se mu prohnuly.

„Ale říkal jste, že je to váš přítel. Důvěřujete mu?“

„Do určité míry je okay,“ ujišťoval ji. „Nikdy by nikoho neshodil, ale když jde o prachy, nezná bratra. Jenže i kdyby vás neošidil, každé, komu je nabídne, bude předpokládat, že jsou kradený a nedá mu za ně ani poloviční cenu.“

„On je tedy ...?“

„Šejdří. Zloděj. Jeden čas jsme spolu sdíleli celu.“

„Och, to není pěkné.“ Sklopila oči do klína.

Z veřejí na ně vykoukla rozjařená Fan. „Snídaně je na stole!“

Brazil se v hale stočil k hlavnímu vchodu; učinil krok, koutkem zachytil Luisin pohled, ovládl se a schlíple ji následoval do jídelny.

Fan s nimi nezasedla. „Takhle brzy nemůžu jíst,“ řekla ženě. „Nachystám vám koupel a rozeštelu v hostinském pokoji. Jste utahaní a po snídani se nejspíš složíte.“

Odešla bez ohledu na Luisiny mírné protesty.

Donny na vidličku nabodl miniaturní uzenku. „Tak teda k těm prstenům. Moh bych ...“

„To nespěchá,“ řekl Brazil. „Mám dost, nějakou dobu s tím vystačíme.“

„Možná, ale nebylo by špatný mít nějakou rezervu pro případ ... no víš ... že byste ji náhle potřebovali.“ Dal sousto do úst. „Prachů není nikdy dost.“

Usilovně žvýkal. „Vem například tu věc s Benem Devlinem. Pamatuješ si ho? Dělal v truhlárně. Vzpomínáš? Mohutnej chlap, koktal.“

„Pamatuju,“ přisvědčil Brazil neochotně.

Donny nabodl další uzenku. „Nu, tak ten Ben byl jednou v místě, který se jmenovalo Fishhaven a ...“

„Když jsem ho poznal, byl v místě, kterému se říká loch,“ řekl na to Brazil.

„Jasně, proto ti to vykládám. Jenže já kvůli tomu Benovi ...“

Vešla Fan. „Všechno máte nachystaný. Až dojdete, tak ...“ Luisa odložila šálek kávy a vstala. Je to výtečná snídaně, ale jsem příliš unavená. Víc už nemohu.“

Sotva vyšly, začal Donny nanovo: „Bylo to kvůli ...“

Fan odvedla Luisu do pokoje v zadní části bytu, kde byla rozeštaná široká, čerstvě povlečená postel s bílou dekou. Na dece ležela

bílá noční košile a červený župan, na podlaze pár trepek. Kyprá žena se na odchodu zastavila a mávla růžovou tlapkou. Jestli budete něco potřebovat, stačí jen zavolat. Přes chodbu je koupelna ... pustila jsem horkou vodu.

„Děkuji vám,“ zdvořile se usmála. Jste velmi laskavá. Obtěžuji vás a ... “

Fan jí poklepala po paži. „Drahoušku, Brazilovi přátelé mě nikdy neobtěžují. Teď se pěkně vykoupejte a vyspěte, a jestli budete něco chtít, zavolejte.“

Luisa Fischerova stála vedle dveří a rozhlížela se po lacině zařízené, ale čisté a jasné místnosti. Přešla k posteli a svlékla se, přehodivši své věci přes vysoké čelo. Vklouzla do županu a trepek, a ne-souc noční košili přes ruku, šla do koupelny. Koupelna byla vyhřátá párou. Otevřela kohoutek studené vody a z kolena odmotala obvazy.

Po koupeli našla nové obvazy ve skříňce nad umyvadlem a ovázala si pouze koleno. Kotník obvaz nepotřeboval. Oblékla si voňavé prádlo a vrátila se do ložnice. Byl tam Brazil. Stál u okna a díval se ven.

Neobrátil se a nepromluvil. Kouř vinoucí se kolem jeho hlavy nasvědčoval, že dýchá.

Zavřela dveře a opřela se o ně, na rtech lehký pohrdavý úsměšek. Nepohnul se.

Pomalů odešla k posteli a posadila se od něj co nejdál. Zatvářila se povýšeně. K jeho mlčení podotkla: „Jsem, co jsem, ale své dluhy platím.“ Vypočítaný tón v sobě nesl vyzývavou urážku. „Já vás přivedla do těchto nesnází. Nuže, chcete-li toho využít ... “ Pohodila ramenem.

Beze spěchu se od okna odvrátil, oči barvy mědi i tvář nevyzpytatelné. Řekl jen: „Okay.“ Cigaretu zdusil v popelníku na toaletním stolku a obcházel lůžko.

Stála vysoká a hrdá a očekávala ho.

Na moment zůstal stát těsně před ní a vážil její krásu tak odtazitě, jako by ani nebyla živá. Pak jí hrubě zvrátil hlavu a políbil ji.

Nevydala hlásku, neodporovala, a když ji pustil a ustoupil, její tvář byla strnulá maska - stejná jako jeho.

Rozvážně pokýval hlavou. „Ne, ve své profesi nejste k ničemu.“ A najednou mu oči zářily, svíral ji v náručí a ona se k němu přimkla a hluboko v hrdle se smála, když ji líbal na nos, čelo, oči a ústa.

Ve dveřích se zjevil Donny. Vědoucně se uchichtl, když od sebe odstoupili. „Právě jsem mluvil s Klausem. Přijde, až se nasnídá.“

„Okay,“ vzal Brazil na vědomí. Donny vypadl.

„Kdo je to ten Klaus?“ zeptala se.

„Právnick,“ odvětil jí, duchem nepřítomen. Zíral někam mimo ni. „Pro mne asi výhra, ačkoli o něm kolují různé řeči ... Nu, když je člověk v maléru, musí se spokojit s tím, co dostane.“ Mračil se a vyhlížel dost nešťastně. „A to nejlepší, co dostanu, je obvykle to nejhorší.“

Stiskla mu ruku. „Nejlépe by bylo odtud odejít. Tihle lidé se mi nelíbí - nevěřím jim.“

Tvář se mu vyjasnila a objal ji kolem ramen, pak ale jeho pozornost odvedlo zařinčení zvonku.

Bylo ticho potom bylo slyšet opatrný hlas Donnyho: „Kdo je?“

Odpověď nezachytil.

Donnyho zvýšený hlas: „Kdo?“

Zase ticho, přerušené vrzáním podlah před ložnicí. Dovnitř nakoukl Donny, drobnou hubenou tvář jak karikaturu z komiksů. „Pol-dové!“ šeptl. „Vylez oknem!“ Důležitě se nafukoval.

Škubl hlavou k Luise.

Jdi!“ hlesla a tlačila ho k oknu. „Buď klidný, mně se nic nestane.“

„Jasně,“ povzbudil ho Donny. „My se o ni postaráme. Padej, chlape, a dej nám vědět, co je. Máš dost peněz?“

„Mám.“ Brazil Luisu objal a políbil.

„Jdi, běž už,“ vydechla.

Bledý obličej měl flegmatický, uzavřený. „Uvidíme se,“ řekl, zvedaje okno. Než je úplně zvedl, jednu nohu již přehodil přes parapet. Za ní následovala druhá, stočil se zády ven a před tím, než se spustil, vesele se na ně ušklíbl.

Skočila k oknu a hleděla dolů. Vstával z vysokého porostu plevele zanedbané zahrady. Podíval se doleva, doprava a rozběhl se rychle a pružně jako kočka. Přeskočil plot do sousední zahrady.

Donny ji vzal za ruku a odtáhl od okna. „Nestůjte tam. Kdyby vás viděli, dojde jim, kde je. On bude okay, ale Bůh pomoz poldovi, kterej se mu přichomejtne do cesty.“

Do výplně dveří bytu zabušilo něco těžkého. Autoritativní hlas volal: „Otevřete!“

Donny se zašklebil: „Asi jim budu muset otevřít, nebo mi ze dveří udělaj párátka.“ Zdálo se, že ho situace docela těší.

Upírala na něho prázdné oči.

Podíval se na ni, pak na zem, opět na ni a jakoby na obranu řekl: „Hled'te, mám toho chlapa rád, fakt, věřte mi.“

Mlácení do dveří zesílilo.

„Myslím, že radši ...“ Donny odcválal.

Otevřeným oknem bylo slyšet výstřel. Přeběhla k němu a přidržujíc se parapetu se vyklonila, kam až mohla.

Dvacet metrů nalevo, na vrcholu vysokého plotu, jenž odděloval dlouhou řadu zadních dvorků od veřejné uličky, balancoval příkrčený Brazil. Jak se dívala, zazněl další výstřel a Brazil spadl do uličky mimo její dohled.

Vzlykavě se nadechla.

Rámusení na dveře najednou ustalo. Stáhla hlavu dovnitř a zavřela okno jako automat, aniž si uvědomovala, co dělá. Stála uprostřed pokoje a kriticky si prohlížela oloupaný lak na nehtech, když se na prahu objevil obrovitý chlap v pomačkaném obleku.

„Kde je?“ bafl.

Vzhlédla k němu od svých nehtů. „Kdo?“

Unaveně povzdechl. „Brazil.“ Otevřel vestavěný šatník. „Vy jste ta Fischerova?“ Šatník zavřel a šel k oknu, rozhlížeje se letargicky po pokoji.

„Jsem Luisa Fischerova,“ řekla jeho zádům.

Vyšoupl okno nahoru a vyklonil se. „Jak je, Tome?“ volal na někoho venku.

Odpověď byla nesrozumitelná.

Otočil se zpátky. „Ani jsem neměl čas se nasnídat,“ postěžoval si. „A to mám po neplánované noční.“

Z jiné části bytu zazněl hlas Donnyho. „Dyt' vám říkám, že nevím. Ženskou tady nechal a vzal roha.“

Ocelový hlas našťavaně odsekl, „No jo, na to dám krk.“ Bylo slyšet úder a heknutí.

„I kdybych věděl, tobě bych to neřek, ty sígře! No, jen si posluž.“

Ocelový hlas: „Jak je libo, záprtku.“ Další úder a do toho zaječel Fanin rozzuřený hlas: „Přestaňte, vy ...“ a náhle utichl.

Obr šel ke dveřím a houkl do chodby: „Nech toho, Rayi!“ A Luisa řekl: „Oblečte se.“

„Proč?“

„Potřebují vás v Mile Valley.“

„Na co?“ Zdálo se, že mu nevěří.

„Nevím,“ zabručel nevrle. „To není má starost, jen vás tam máme dopravit. Jedná se o jakési prsteny, co patřily matce nějakýho chlápka. Zmizely z domu ve stejnej čas jako vy.“

Zvedla ruce s prsteny. „Ale to není pravda. Koupil mi je v Paříži ...“

Obr na ni mžoural. „Se mnou se o tom nedohadujte, nic o tom nevím. Není to můj případ. Co ten - jak se jmenuje - Brazil zamejšlel? Kam měl namířeno?“

„Nevím.“ Prosebně se na něho podívala. „Je ...“

„Nikdo nikdy nic neví,“ zahučel, ignoruje přerušovaný dotaz. „Oblečte se.“ Natáhl k ní ruku. „Radši mně ty krámy dejte do úschovy.“

Otálela, pak prsteny stáhla a pustila je do nastavené dlaně.

„Hněte sebou. Ještě jsem nesnídal.“ Utahaně vyšel do chodby a zavřel za sebou dveře.

Chvatně vklouzla do šatů, které před chvílí svlékla, punčochu nechala ležet. Když byla hotová, tichounce přeběhla k oknu a pomalu a opatrně ho začala zvedat.

Vtom obr otevřel dveře. „Dobře, že jsem se koukl klíčovou dírkou,“ podotkl trpělivě. „Teď ale pojd'te.“

Za ním se vynořila Fan, dobromyslný obličej podezřele zardělý. Vyvrískla: „Proč ji otravujete! Nic neprovedla. Proč ji ...“

„Přestaňte, nechte toho,“ obr zaprosil. Únava ho očividně neúprosně zmáhala. Jsem jednou polda, kterej ji má předvést kvůli obvinění z krádeže. Víc nevím. Nemám s tím nic společnýho.“

„Nedělejte si starosti, Fan,“ Luisa se důstojně vytáhla. „Uvidíte, že se to vysvětlí.“

„V tomhle přece nemůže jít,“ ječela Fan na vyčerpaného detektiva. „Musíte dovolit, aby se aspoň slušně oblíkla. Ta ucouraná, potrhaná róba patří na smetiště, ne na ...“

Zvedl dlaň, kývl a vzdychl. „Cokoliv, jenom sebou, prokrista, hod'te a přestaňte ječet.“

Fan odběhla.

Luisa se obra zeptala. „Jeho také viníte k krádeže?“ Znovu zavzdychal. „Možná jo, možná z něčeho jinýho.“

„Nic neprovedl.“

„No, já taky ne.“

Fan přinesla oblečení - modrý kostým, bílou halenku, tmavé lodičky, punčochy a dokonce i modrý baret.

„Ty dveře nezavírejte,“ řekl ještě; vyšel ven a v chodbě se opřel o protější zeď tak, aby viděl na okna.

Luisa Fischerova se s Faninou pomocí převlékala v poměrném soukromí rohu, kam nedohlédl.

„Chytli ho?“ šeptla Fan.

„Nevím.“

„Myslím, že ne.“

„To doufám.“

Fan poklekla a pomohla jí s natahováním punčoch a srovnala jejich švy. „Nebavte se s nimi, dokud si nepromluvíte s Klausem,“ šeptala překotně. „Řekněte jim, že je to váš právník a musíte se s ním napřed poradit. Pošlem ho za várna, on vás z toho vyseká.“ Prudce vzhlédla. „Nešlohla jste je, že ne?“

„Myslíte - ukradla ty prsteny?“ podivila se Luisa. „Ovšemže nikoliv.“

„Hned jsem věděla, že ne,“ pokývla blondýna spokojeně. „Takže nebudete muset ...“

Obr z chodby zabrblal: „Nechtě těch plků. Hod'te se do gala a jdeme.“

Fan zamumlala: „Jdi se bodnout.“

Luisa odnesla vypůjčený baret k zrcadlu a vkusně si jej nasadila. Uhladila sukni a v zrcadle si ověřila výsledek. Kostým jí padl lépe, než očekávala.

Fan se usmála. „Vypadáte skvěle.“

Detektiv zvolal: Ježíšmarjá, co tam ještě děláte!“

Luisa Fischerova vrhla na Fan vděčný pohled. „Sbohem, já ...“

„Nic neříkejte.“ Fan ji objala okolo ramen. „Za pár hodin budete zpátky. Harry už těm blbečkům ukáže, že vám nemůžou přišít takovouhle zlodějnu.“

Obr zahartusil: „Pojďte už!“

Luisa se konečně odhodlala a šla s ním k východu z bytu. Jak procházeli kolem obývacího pokoje, Donny se na pohovce nadzvedl a rošťácky křikl: „Nedej se, baby! My jim ...“

Vytáhlý čahoun v hnědém mu širokou tlapou přikryl obličej a stačil ho zpátky dolů.

Vyšli ven. Před domem stál policejní vůz, přesně tam, kde dřív parkoval Brazilův sedan. Okolo něj se shromáždil dav dětí i dospělých a mlčky na ni čuměli jako na poutňovou atrakci.

Policista v uniformě je odstrkoval, aby jim uvolnil uličku, kterou by mohli projít, a potom nastoupil do druhého auta za nimi. Jedem, Tome!“ zavolal na šoféra a oba vozy se rozjely.

Její obrovitý průvodce zavřel oči a tiše zasténal: „Kriste, jsem úplně vyřízenej.“

Přejeli sedm bloků, před rohákem z červených cihel zastavili a obr jí galantně pomohl vystoupit. Vedl ji chodbami, až skončili v kanceláři, kde za psacím stolem trůnil holohlavý tlustý chlápek v uniformě.

„Tohle je Luisa Fischerova pro ty v Mile Valley.“ Zahrabal v kapse a na stůl hodil její prsteny. „Tohle jsou ty hledané věci.“

Holohlavec poznamenal: „Pěkná sbírka. A ten chlap?“

„Ve špitále, myslím.“

Luisu polekal. „Byl - je vážně raněn?“

Obr zabručel: „Nevím. Musel bych hádat.“

Holohlavec zavolal: „Luke!“

Vešel tenký policista vyzbrojený pendrekem.

Holohlavý tlustoch mu řekl: „Dej ji do královské komnaty.“

Luisa ze sebe vypravila: „Chci mluvit s mým právníkem.“

Tři muži na ni lhostejně hleděli.

„Jmenuje se Harry Klaus,“ dodala. „Chci s ním mluvit.“

Luke ukázal ke dveřím. „Pojďte.“

Šlapala za ním holým, bezú těšným koridorem k opačnému konci. Otevřel dveře a ustoupil, aby mohla vejít. Byla to malá komůrka, vybavená palandou, stolkem a dvěma židlemi. Na stolku ležely časopisy. Vysoké okno mělo síť ze silného drátu.

Po pár krocích se zastavila a opakovala: „Chci mluvit se svým právníkem.“

Zavřel dveře a slyšela, že je zvenčí zamkl.

Za dvě hodiny se vrátil s polévkou, talířem s plátky salámu, chlebem a hrnkem kávy.

Vstala z palandy a pánovitě spustila: „Chci mluvit ... “

„Dejte si pohov,“ řekl popuzeně. „To není naše věc. Povězte to těm z Mile Valley, až si vás vyzvednou.“

Položil táč na stůl. Měla hlad a snědla všechno, co na něm bylo.

Když se dveře opět otevřely, odpoledne se přechýlilo k večeru. „Tady je,“ řekl policista s pendrekem a vpustil dva muže - oba střední výšky ve stejných šedých oblecích. Jeden měl hrudník jako sud a kulatý brunátný obličej, druhý byl starší a štíhlejší.

Brunátný obličej si ji prohlížel odshora dolů a obdivně se na ni křenil. Starší řekl: „Seberte si věci, slečno Fischerova. Pojedete s námi zpátky do Mile Valley.“

Vstala, sundala z opěradla kabátek a začala se oblékat.

„Tak je to dobře,“ poznamenal ten starší. „Nedělejte nám potíže a my je na oplátku nebudem dělat vám.“

Udiveně na něho pohlédla.

Vyšli na ulici a nastoupili do zaprášeného modrého vozu. Brunátný obličej řídil, Luisu posadili dozadu vedle staršího. Jeli zpět přesně týmiž ulicemi, kterými brzy zrána projížděla s Brazilem.

Ještě než opustili město, řekla: „Chci mluvit s mým právníkem. Jmenuje se Harry Klaus.“

Její soused si přehodil žvýkačku v ústech, zamlaskal, ale odpověděl jí celkem přátelivě. „Teď nemůžu zastavovat.“

Než stačila něco říct, vložil se do řeči muž za volantem. „Proč ho Brazil vlastně praštil?“

„Nebylo to jeho vinnou, on ... “ vyhrkla chvatně.

Její soused řidiče okřikl. „Dej s tím pokoj, Pete. Ať si to státní zástupce zjistí sám.“

Pete zamručel: „Tak dobrá.“

Žena se natočila k jejímu doprovodu: „Byl ... byl Brazil raněn?“

Dlouho se na ni zadumaně díval, posléze lehce pokývl. „Pokud vím, zastavil kulku.“

Oči se jí rozšířily, zorničky jak dvě bezedné studny. „Byl postřelen?“

Pokývl.

Naklonila se k němu, dlaně položila na jeho předloktí. Jak vážně?“

Zavrtěl hlavou. „Nevím.“

Ryla mu prsty do masa. „Vzali ho do vazby?“

„Slečno, todle vám neřeknu. Státní zástupce by mně jistě nepoděkoval.“

„Prosím vás!“ naléhala. „Musím to vědět.“

Potřásl hlavou. „My vás nevtavujeme vyptáváním, tak nás taky nevtavujte!“

3. ZÁVĚR

Ručičky hodin na palubní desce se sunuly k deváté a úplně se setmělo, když vůz s Luisou Fischerovou a jejím doprovodem míjel velkou krychlovou budovu s neonem, jenž světu hlásal „Dřevařská společnost v Mile Valley.“ Odtud zabočil do ulice, ve které byly osamělé domy, ač jich bylo málo a stály daleko od sebe. Po dalších

deseti minutách jízdy auto zastavilo před šedou budovou městského úřadu. Řidič vystoupil a protáhl se. Jeho kolega Luise otevřel a přidržel dveře. Odvedli ji do místnosti přímo v přízemí šedivé budovy.

V místnosti byli tři muži. Zasmušilý šedesátník s bílými vlasy a bílým mrožím knírem, hovicí si v dozadu zhoupnuté židli, nohy na žlutavém odřeném psacím stole. Měl klobouk, ale žádné sako. Mladý blondýn s těstovitou pletí seděl obkročmo na židli před registrační skříní na protější straně kanceláře a právě povídal - „No, a tak se cesták toho farmáře zeptal, jestli u něho může přespat, jenže,“ - a umlkl, když vešla Luisa s její suitou.

Třetí muž stál zády k oknu - středně velký, něco přes třicet, s úzkými rty, oděný do křiklavé kombinace hnědé s červenou. Límec košile mu byl těsný, musel ho škrtit. Čile k Luise přistoupil a vycenil dokonalý chrup. Jsem Harry Klaus. Nedovolili mi, abych se s vámi setkal tam dole, tak jsem přijel sem a počkal.“ Hovořil rychle a sebejistě. „Nebojte se, všechno mám pod kontrolou.“

Vypravěč u archivu se zavrtil a změnil polohu. Poldové, kteří Luisu přivezli z města, se na advokáta dívali s okatou nechutí.

Klaus se sebevědomě usmíval. „Víte, že než to s ní proberu, nic vám neřekne, že ano? Tak o co vám k čertu jde?“

„Dobře, dobře,“ děl stařec za stolem. Podíval se na dva detektivy stojící za Luisou. Jestli je Tuftův kancl volný, ať tedy jdou tam.“

„Díky.“ Harry Klaus si narazil klobouk, shrábl ze židle hnědý kufřík, popadl Luisin loket a vedl ji za brunátným obličejem se širokou hrudí.

Po pár metrech byli v místnosti velmi podobné té, kterou opustili. Nešel s nimi dál. Jen zavrčel: „Jak skončíte, vraťte se k nám.“ Až byli oba uvnitř, práskl dveřmi.

Klaus šukbl hlavou ke dveřím. „Samí blbecci,“ prohlásil vesele. „My jim to vytmavíme.“ Hodil kufřík na psací stůl. „Posaďte se.“

„Brazil?“ hlesla „Je ...“

Pokrčil rameny, až se takřka dotkly uší. „Nemám ponětí. Nemůžu z těch lidí nic dostat.“

„Pak tedy?“

„Pak tedy jim utekl,“ odvětil.

„Myslíte, že to dokázal?“

Opět pokrčil rameny. „Vždycky je tu určitá naděje, ne?“

„Ale jeden policista mi řekl, že byl postřelen a ...“

„No, to ještě nic neznamená. Snad jen doufají, že ho zasáhli.“

Položil jí ruce na ramena a stlačil ji do židle. „Trápit se nad tím, co se stalo s Brazilem, nemá smysl, dokud se nedozvíme, že máme vskutku pádný důvod.“

Přitáhl si židli a usadil se proti ní. „Nejprve se musíme postarat o vás. Chci od vás slyšet, co se skutečně stalo, ale bez tance a zpěvu. Pouze holá fakta.“

Nechápavě svraštila obočí. Zmátl ji. „Přece jste říkal, že máte všechno ...“

„Řekl jsem vám, že jsem všechno zařídil, což je pravda.“ Poklepal ji po koleně. „Dohodl jsem vám kauci, takže můžete odejít hned, jakmile vás vyslechnou. Musíme si však připravit, co budete vypovídat.“ Zpod okraje krempy po ní vrhl pronikavý pohled.

„Vy byste Brazilovi ráda pomohla, pravdaže?“

„Ovšem.“

„To je dobře.“ Znovu ji poklepal po koleně, ale ruku z něj nestáhl. „A teď mi všechno popište od samého počátku.“

„Myslíte od doby, kdy jsem se seznámila s Kanem Robsonem?“

Přikývl.

Přehodila si nohu přes nohu, tím jeho ruku setřásla. Zírala nevědomě do protější zdi a přitom tiše pronesla: „Nic špatného jsme neudělali, ani já, ani Brazil. Není správné, abychom trpěli.“

„Žádný strach.“ Jeho tón byl ležerní, sebejistý. „Vysekám vás z toho oba.“ Vyňal lesklé pouzdro a nabídl jí cigaretu.

Cigaretu vzala, nahnula se k plamínku jeho zapalovače a než popotáhla, otázala se: „Budu tu muset zůstat přes noc?“

Poplácal ji po tváři. „Nemyslím. Výslech by neměl trvat déle než hodinu či dvě.“ Spustil ruku na její koleno. „Čím dříve probereme váš případ, tím dříve vás propustí.“

Hluboce vdechla kouř a zapřela se o opěradlo. „Na vyprávění toho moc není.“ Pečlivě si hlídala výslovnost, aby jí rozuměl i přes její cizí přízvuk. „Setkala jsem se s Robsonem v takovém zastrčeném místě. Zůstala jsem úplně bez peněz a bez přátel. Líbila jsem se mu,

on byl velmi bohatý.“ Rukou s cigaretou učinila malé gesto. „Tak jsem s ním odjela.“

Klaus účastně přikyvoval, prsty na koleně se pohnuly.

„V Paříži mi nakoupil šaty a ty prsteny. Nepatřily jeho matce. Daroval mi je.“

Právník opět přikývl, prsty jí koleno jemně stiskly. „Přijela jsem s ním sem a ...“ přiložila žhoucí koneček cigarety na hřbet jeho ruky - „žila v jeho ...“

Klausova ruka ucukla a zmizela z jejího kolena. Tiskl ji k ústům a sál bolestivé místo. „Ksaku, co je to s vámi?!“ vyjel uraženě, slova zdušená rukou v ústech. Podíval se na spáleninu. „Když se vám něco nelíbí, tak to snad můžete říct, ne?“

Neusmála se. „Já nemluvit anglicky moc dobrý,“ pronesla, napodobujíc těžký přízvuk. „Zůstala jsem v jeho domě dva týdny - necelé dva týdny - až ...“

„Kdyby nešlo o Brazila, mohla byste si teď hledat jiného právníka!“ horlil dotčeně.

„Až do včerejšího večera,“ pokračovala neochvějně dál. „Pohádali jsme se. Už jsem ho nemohla snést a tak jsem odešla v tom, co jsem měla právě na sobě. Ta večerní róba se ...“

Byla s výkladem takřka u konce, když zazvonil telefon. Klaus si ho přitáhl a zvedl sluchátko. „Haló ... Ano ... ještě pár minut ... Dobře. Díky.“ Otočil se k ní. „Dochází jim trpělivost.“

Vstala. „Stejně jsem už hotová. Pak přišla policie, on vyskočil z okna a mne vzali s sebou kvůli těm prstenům.“

„Když vás policie zajistila, řekla jste jim něco z toho?“

Zavrtěla hlavou. „Nedovolili mi - nikdo mě nechtěl vyslechnout. Nikoho to nezajímalo.“

Když Luisa Fischerova a Hany Klaus vycházeli ze soudní budovy, přistoupil k nim mladý muž v modrém obleku, který nutně potřeboval vyžehlit. Sundal klobouk a strčil si jej pod paži.

„Slečno Fischerova, jsem z deníku *Mile Valley Post*. Mohla byste ...“

Klaus se zasmál. „Teď ne. Přijďte ke mně ráno do hotelu a učiním prohlášení.“ Podal reportérovi svoji vizitku. Odkášlal si. „Jdeme se najíst. Třeba nám poradíte, kam jít. Nechcete se k nám přidat?“

Mladík se začervenál. Podíval se na vizitku a pak na právníka. „Díky, pane Klausí, s radostí. Taverna je hned za rohem. Je to jediné slušné místo, které má dosud otevřeno.“

Ukázal tím směrem. „Jmenuji se George Dunne.“

Klaus mu podal ruku a řekl: „Těší mne.“ Luisa se pousmála a kývla. Vydali se ulicí.

„Jak se daří Conroyovi?“ začal ho Klaus zpovídat.

„Ještě se neprobral,“ odvětil mladík. „Zatím se neví, jak na tom je.“

„Kde je?“

„Pořád u Robsona. Mají strach s ním pohnout.“

Zašli za roh, Klaus se zeptal: „Něco nového o Brazilovi?“

Reportér natahoval krk, aby přes Luisu viděl na právníka. „Myslel jsem, že to budete vědět vy.“

„A co?“

„Co - no to, co je s ním. Tady je to.“

Uvedl je do restaurace vydlážděné bílými kachlemi. Než se usadili, zíralo na Luisu víc než tucet hostů, sedících u stolů a u baru. Čuměli a šuškali si.

Dunne jí odtáhl židli. Posadila se a ze stojánku na stole vytáhla jídelníček. Nezdálo se, že ji zájem o její osobu těší nebo rozčiluje. Oznámila pouze: „Mám hrozný hlad.“

Jak Dunne obcházel stůl, zachytil oko muže s lysinou a špičatou bradkou, jenž seděl o tři stoly dál. Muž na něj zamával.

„Promiňte - volá mě můj bos,“ omluvil se a šel k svému šéfovi.

Klaus se za ním díval. „Je to docela milý chlapec.“

„Musíme zavolat Linkovým,“ připomněla mu Luisa. „Brazil se jim určitě ohlásil.“

Klaus stáhl koutky a potřásl hlavou. „Telefonům v téhle venkovské díře se nedá věřit.“

„Ale ...“

„Počkáme do zítřka. Tak jak tak je už pozdě.“ Mrkl na hodinky a zív. „Zkusíme zmáčknout toho chlapce. Třeba něco ví.“

Dunne se k nim vrátil zardělý a rozpačitý.

„Nějaké novinky?“ zeptal se ho Klaus.

Horlivě vrtěl hlavou. „Och ne! Žádné!“

Objevil se číšník. Luisa si objednala polévku, steak, brambory, chřest, salát, sýr a kávu. Klaus se spokojil se smaženými vejci a kávou, Dunne s jablečným závinem a sklenicí mléka.

Jak číšník poodstoupil, reportér vykulil oči na cosi za Klausem a Luisa stočila hlavu a sledovala jeho pohled. Do restaurace vcházeli Kane Robson v doprovodu dvou mužů. Jeden - mladší malý tloušťák - se usmál a pozvedl klobouk.

Luisa zašeptala: „Je tady Robson.“

Právnický se ani neobrátil. „To nevadí.“ Nabídl jí cigaretové pouzdro.

Sáhla po cigaretě, aniž z Robsona spustila zrak. Spatřil ji nadzvedl klobouk a lehce se uklonil. Společníkům něco řekl a vykročil k ní. Oči pod hustým černým obočím mu svítily, opálený obličej pobledl. Když dorazil k jejich stolu, klidně vyfoukla kouř.

Řekl prostě: „Ahoj, drahoušku,“ a posadil se naproti ní na volnou židli. Po reportérovi hodil nedbalé „... zdar, Dunne.“

„Tohle je pan Klaus. Pan Robson,“ řekla Luisa.

Robson se nenamáhal věnovat právníkovi byť jen krátký pohled. Místo pozdravu se jí zeptal: „S kaucí jsi neměla potíže?“

„Jak vidíš.“

Potřásl hlavou a usmíval. „Chtěl jsem ti vzkázat, že kdybys nenašla ručitele, byl bych ji za tebe složil, ale nějak jsem na to zapomněl.“

Na moment zavládlo ticho. Poté řekla: „Ráno si pošlu pro šaty. Nechal bys mi je zabalit?“

„Tvoje šaty?“ Uchichl se. „Když jsem tě potkal, neměla jsi ani nit - tedy kromě toho, co měla na sobě. Ať ti je koupí tvůj nový milenec.“

Mladý reportér zrudl, rozpačitě koukal na ubrus. Klaus se mimo zvědavých očí tvářil naprosto neutrálně.

Potichu zamumlala: „Tví přátelé tě postrádají. Sedíš tu příliš dlouho.“

„To je jedno. Chci si s tebou promluvit, Luiso.“ Na Dunna netrpělivě zahartusil: „Proč si vy dva nejdete hrát někde jinde?“

Reportér ze židle prakticky vyletěl, koktaje: „Jistě, pane Robson.“

Klaus se na ženu pátravě podíval. Téměř neznatelně kývla. Vstal tedy a spolu s Dunnem si přesedli k baru.

Robson sáhl po její ruce. Vyškubla mu ji. „Vrat' se ke mně a odvolám ten humbuk s prsteny.“

Podívala se na něj s nepokrytým údivem. „Chceš mě zpátky, i když víš, že tě nemohu ani cítit?“

Zazubil se. „Nebyla by to legrace?“

Studovala jeho rysy zúženými očima. Posléze se otázala: „Jak se daří Dickovi?“

Tvář i hlas rozjasnila zlomyslná radost. Jde to s ním z kopce a pěkně kvapem.“

Překvapil ji. „Ty ho nenávidíš?“

„Nemohu říct, že bych ho nenáviděl nebo miloval. Ty a on - na můj vkus jste si byli nějak moc blízcí. Nesnáším, aby se paraziti obojího pohlaví takhle spolčovali.“

Opovržlivě se usmála. „Tak? Řekněme, že se k tobě vrátím. Co z toho?“

„Jednoduše policii vysvětlím, že ta věc s prsteny byla hloupé nedorozumění. Že sis opravdu myslela, že jsem ti je daroval. Tot' vše.“ Bedlivěji pozoroval. „Co se týče tvého drahého Brazila, nečekej žádné ústupky. Dostane to, o co si koledoval.“

Její tvář neprozradila nic z toho, o čem přemýšlí. Nahnula se nad stůl a opatrně volenými slovy mu vysvětlila: „Kdybych věřila, že jsi tak nebezpečný, jak si rád namlouváš, měla bych strach se k tobě vrátit - raději bych šla do vězení. Já se však nebojím. Teď už bys mohl vědět, že mi nemůžeš ublížit, že se o sebe umím postarat.“

„Možná se musíš něčemu přiučit!“ zasykl. Rychle se ovládl a nasadil nucené věcný tón. „Nu, tvá odpověď?“

„Nejsem blázen,“ řekla. „Nemám peníze, ani přátele, kteří by mi pomohli. Ty máš obojí, majetek i vliv. Přesto se tě nebojím a učiním, co je pro mne lepší. Napřed se pokusím z toho trablu vybřednout sama - bez tebe. Jestli to nesvedu, vrátím se k tobě.“

„Jestli tě ještě budu chtít.“

Pohodila rameny. „Ano, ovšem.“

Příštího dne ráno dorazila Luisa Fischerova s Hany Klausem k Linkovému.

Fan jim otevřela a hned na prahu Luisu objala. „Vidíte? Říkala jsem vám, že vás Harry dostane ven.“ Stočila se k právníkovi. „Doufám, že jste jim nedovolil, aby ji tam drželi celou noc!“

„Ne, ale ujel nám poslední vlak a museli jsme jít do hotelu.“

Vešli do obývacího pokoje.

Z gauče vstala Evelyn Grantová a šla Luise vstříc. „Je to moje vina! Všechno je to moje vina!“ Oči měla opuchlé a zarudlé. Znovu se jí zalily slzami. „Mluvil o Donnym - tedy panu Linkovi - a tak jsem si myslela, že tady bude a zkoušela mu zavolat, ale otec mne u toho přistihl a ohlásil to policii. Chtěla jsem mu jen pomoci ...“

Donny na ni zavrčel: „Nech toho. Zavři konečně klapáčku a zmlkni.“ Naštvaně dodal: „Už mi leze na nervy! Vyvádí takhle celou hodinu.“

Fan se jí zastala. „Nech to dítě na pokoji. Cítí se bídne.“

„Taky má proč.“ Široce se na Luisu usmál. „Vítám vás, baby. Všechno okay?“

„Dobrý den. Alespoň doufám.“

Podíval se jí na ruce. „Kde máte ty prsteny?“

„Museli jsme je tam nechat.“

„Neříkal jsem vám to?“ vyčetl jí prudce. „Měla jste mi je svěřit, mohli jsme je prodat.“ Obrátil se na Klause. „Kristepane, chápete to?“

Právník neodpověděl.

Fan zavedla Evelyn ke gauči a snažila se ji utiшит.

Luisa se zeptala: „Víte něco o ...?“

„Brazilovi?“ přerušil ji Donny, než stačila otázku dokončit. „Jo. Je v bezpečí.“ Ohlédl se přes rameno po děvčeti na pohovce a ztlumil hlas. „Je v Hilltop Sanatoriu nedaleko města - jakoby měl tuberu. Schytl to do boku. Je okay. Doktor Barry ho ukryje a dá ho do pořádku. Bude zas zdravěj jak řípa. Doktor ...“

„Ale to ... doktor Ralph Barry?“ Luisa třetila oči, dlaní si bezděky objala hrdlo.

Donny přisvědčil. „Jo. Je to dobrý chlap.“

„Barry je Robsonův přítel!“ vykřikla. „Seznámila jsem se s ním v jeho domě!“ Klausovi vysvětlila. „Včera v noci s ním byl v restauraci - ten otulý člověk!“

Šokovala je.

Chytla Klause za paži a zatřásla jím. „Proto tam byl - přišel se Kanea zeptat, co s ním chce udělat.“

Její výrok Fan a Evelyn zvedl z gauče.

„Och, nejspíš je to okay. Doktor je prima chlap, nemyslím, že by ...“ blekotal Donny.

„Přestaňte!“ štěkl Klaus. „Tohle je vážné - po čertech vážné!“ Přemítavě se na Luisu mračil. „Není možné, že jste si ho s někým spletla?“

„Ne.“

Evelyn se s pláčem vecpala mezi oba muže. „Vidíte, co jste zavinila?“ ječela na ni. „Proč jste ho zatáhla do vašich problémů! Proč jste se vůbec objevila? Ted' kvůli vám půjde do vězení - a tam se do slova zbláznil Kdyby nebylo vás, nic by se mu nestalo, vy ...“

Donny ji šťouchl do ramene. „Sklapni, než ti jednu střelím!“

Odtáhla se od něj.

„Proboha, nechte toho hašteření!“ zasáhl Klaus. „Radši přemýšlejte, co teď. Slečno Fischerova, nezmínil se vám Robson, že o Brazílovi ví?“

Zamítavě vrtěla hlavou.

Donny se opět vmísil do hovoru. „Poslyšte, musíme ho odtamtud vytáhnout. Nemělo by ...“

„Jak snadné,“ odbyl ho Klaus s těžkým sarkasmem. „Jestli ho chtěli udat,“ - pokrčil rameny - „už se tak stalo. Musíme to zjistit. Jsou tam povolené návštěvy?“

„Jistě,“ Donny přisvědčil.

„Tak běžte. Informujte ho a zjistěte, jak to s ním vypadá. Ať víme, na čem jsme.“

Donny s Luisou vyšli zadními dveřmi do zahrady za domem a zamířili do průjezdní uličky. Minuli dva bloky. Nikdo je nesledoval.

„Je to dobrý,“ usoudil Donny. Chvatně ji převedl přes křižovatku.

Na dalším rohu byly garáže s autoopravnou. Malý tmavý mužík se tam vrtal v motoru.

„Čao, Tony,“ řekl mu. „Půjč mi fáro.“

Mužík si Luisu zvědavě prohlížel. „Žádný problém. Vem si tu káru v rohu. Má plnou nádrž.“

Nastoupili do černého vozu a odjeli.

„Todle není fér,“ dumal Donny. „Hrozně rád bych ho vodtamtud vytáhl.“

Luisa mlčela.

Asi po půl hodině jízdy odbočili na silnici, na jejímž konci bylo vidět rozsáhlý areál nemocnice.

„To je vono,“ řekl.

Zaparkovali před budovou, prošli pod černým a zlatým nápisem, na němž stálo „Hilltop Sanatorium“ a byli v přijímací kanceláři.

„Chceme navštívit pana Lee,“ ohlásil Donny sestře za psacím stolem. „Očekává nás.“

Nervózně si olízla rty. „Pokoje číslo 203, hned vedle schodů.“

Tmavým schodištěm vystoupili do druhého patra.

„Tady je to.“ Bez zaklepání otevřel dveře a pokynul Luise, aby vešla.

Mimo Brazila na lůžku, který byl ještě bledší, než obvykle, postávali v pokoji dva muži. Jedním z nich byl unavený obr, který Luisu zatkl. „Lidi, neměl bych dovolit, abyste s ním mluvili,“ bručel nerudně.

Brazil se trochu pozvedl a natáhl k Luise ruku.

Obešla hřmotného detektiva a vzala Brazilovu ruku do své. „Och, omlouvám se. Je mi to hrozně líto.“

Nevesele se ušklíbl. „Mám pech, jako vždycky. A děsí mne ty zatracené mříže. Mám z kriminálu hrůzu.“

Sehnula se a políbila ho.

„Nedá se nic dělat,“ prohlásil obr. „Budete muset vypadnout. Za tohle bych se moh dostat do maléru.“

Donny nesměle pokročil blíž. „Poslyš Brazile, měl bys ...“

Obr ho zatlačil zpátky. „Jděte. Tady nemáte co dělat.“ Položil Luise ruku na rameno. „Odejděte, prosím. Rozlučte se s ním - možná ho budete moci navštívit později.“

Políbila Brazila ještě jednou.

„Donny, dávej na ni pozor - dobrý?“

„Jasně,“ slíbil Donny. „A nenech se vod nich zastrašit. Pošlu ti sem Harryho a von už ...“

Obr: „Bude vám to trvat celej den?“

Uchopil Luisu za křídlo a vystrčil ji i s Donnym na chodbu.

Zamlkle nasedli do auta. Žádnému z nich nebylo do řeči a teprve až vjížděli do města, Luisa řekla: „Půjčil byste mi laskavě deset dolarů?“

Starostlivě se zamračil. „Nač?“

„Zavezte mně, prosím, na nádraží.“

Donny sundal ruku z volantů, zalovil v kapse kalhot a vytáhl dvě zmačkané pětidolarovky.

Když dojeli k nádraží, vystoupila.

„Mockrát děkuji,“ řekla. „Nečekejte na mne. Vrátím se později.“

Vešla do staniční budovy a zamířila k trafice, kde si koupila cigarety. Poté vyhledala telefonní automat a nechala se spojit s rezidencí v Mile Valley.

„Haló, Ito? ... Je tam pan Robson? Tady je Fräulein Fischer ... Ano.“ Delší pauza. „Haló, Kane ... Nu, tak jsi vyhrál. Kdybys mi byl včera řekl, co víš, mohl sis tento odklad ušetřit ... Ano ... Ano, jsem ...“

Položila sluchátko do vidlice a nadlouho se zahleděla do prázdna. Pak šla k okénku a řekla: „Jízdenku do Mile Valley ... Ne, nechci zpáteční. Jen tam.“

Místnost byla široká, s vysokým stropem a starožitným nábytkem. Kane Robson se pohodlně roztahoval v masivním hlubokém křesle. Po straně měl stolek se stříbrným kávovým servisem, z poloviny plnou karafou, poháry, cigaretami a popelníkem. V očích se mu odrážel svit z planoucího krbu.

O tři metry dál, natočená částečně k němu, částečně ke krbu, seděla vzpřímeně Luisa Fischerova ve světlém negližé, na nohou světlé trepky.

Kdesi v domě hodiny odbíjely půlnoc. Robson nechal jejich echo doznít, než pokračoval s tirádou. „Ale má drahá, nebuď tak sebejistá. To bys dělala velkou chybu.“

Zívla. „Minulou noc jsem skoro nespala,“ řekla. „Abych se dokázala čehokoliv bát, na to jsem příliš ospalá.“

Vstal a připile se na ni culil. „Já taky nespál. Nepodíváme se na našeho invalidu, než si půjdem lehnout?“

Zdravotní sestra v bílém, drobeček ve středních letech, udýchaně přiběhla: „Myslím, že pan Conroy nabyl vědomí!“ ohlásila jim rozjásaně.

Robson sevřel rty, neklidně roztěkané oči se na chvíli ustálily. „Zavolejte Dr. Blakeovi,“ přikázal. „Bude to chtít vědět.“ Luise řekl. „Vyběhnu nahoru a zůstanu u něj, pokud bude telefonovat.“

Luisa zvedla hlavu. „Půjdu s tebou.“

Sešpulil rty. „Nevím na co. Když tam s ním bude příliš mnoho lidí, plus fakt, že ses vrátila - mohlo by ho to rozrušit, což by mu asi neprospělo.“

Luisa se rozesmála. „Ale jdi, to nemyslíš vážně.“

Trval na svém. „Ne, má milá. Raději tu zůstaň.“

„Nezůstanu.“

„Tak dobře, jen ...“ Větu nedokončil a spěchal do schodů.

Luisa šla za ním, ale nestačila mu.

Ke dveřím nicméně dorazila včas, aby v Conroyových očích zachytila šílenou hrůzu. Nato se zavřely a ovázaná hlava klesla na polštář.

Robson stál hned za dveřmi. „Ach, už je zase v limbu.“ Jeho oči byly ostražitě.

Její pátravé.

Stáli a zírali jeden na druhého, dokud je nevyrušil hlas japonského komorníka. „Je tu pan Brazil. Chce mluvit s Fräulein.“

Robsonovi se do výrazu pomalinku, polehounku vloudilo veselí, jako by promýšlel nějaký soukromý žertík. Řekl jen: „Uved'te pana Brazila do obývacího pokoje. Fräulein přijde za moment. A zavolejte šerifova zástupce.“

Robson se na ženu usmíval. „Nu?“

Neodpovídala.

„Máš na vybranou?“ zeptal se ironicky.

Vešla zdravotní sestra. „Dr. Blake je mimo, ale nechala jsem mu vzkaz.“

„Sestřičko, myslím, že pan Conroy by neměl být ponechán o samotě. Ani na vteřinu!“ podotkla Luisa s důrazem na posledních slovech.

Brazil stál na vratkých nohou uprostřed místnosti. Zakolísal a rozkročil se. Tmavý plášť měl zapnutý vysoko ke krku, levá paže mu visela bezvládně přímo dolů. Jeho obličej byl jako zsinalá maska, v níž žhnuly krví podlité oči.

„Slyšel jsem, že ses k němu vrátila,“ cedil skrz zuby. „Musel jsem se o tom přesvědčit.“ Plivl na podlahu. „Děvko!“

Dupla. „Nebud’ hloupý. Já ...“ odmlčela se, neboť v klenutém průchodu haly se mihla sestra. „Sestřičko, co to děláte?“

„Pan Robson říkal, že Dr. Blakea prý snad zastihnu u paní Webberové. Poslal mne, abych to zkusila.“

Luisa si z nohou skopla trepky a bosky letěla nahoru. Vtrhla do Conroyovy ložnice.

Robson se nad ním skláněl, ovázanou hlavu chorého tiskl obličejem do polštáře a palce mu ryl do poraněného zátylku. Jakoby do nich vkládal celou váhu. Rty měl uslintané, řinuly se z nich jakési zvířecí zvuky. Vypadal jako šílenec.

„Brazile!“ zaječela zoufale a vrhla se na něj, drásajíc mu nohy.

Brazil se vřítíl dovnitř, levou ruku bezmocně přitisknutou k tělu. Pravačkou slepě máchl po Robsonově hlavě, o stopu se minul. Robson mu zasadil dvě rány rovnou do obličeje, ale Brazil je vůbec nevnímal, a tvrdě zasáhl Robsona do žaludku. Složil se jako nůžky a zakymácel, nejsa schopen získat rovnováhu, protože Luisa mu cloumala kotníky. Těžce žuchl na zem.

Sestra poletovala okolo pacienta, který se pokoušel posadit. Po tváři mu stékaly slzy. Vzlykal: „Když mi pomáhal do auta, zakopl o kus dřeva a tím klackem mě pak praštil po hlavě.“

Luisa usadila Brazila na podlahu, opřela ho zády o zeď a otírala mu obličej svým kapesníkem.

Otevřel jedno oko a zasípal: „Ten chlap je cvok, že jo?“

Objala ho okolo ramen a bublavě se zasmála. Jako všichni muži.“

Robson se nehýbal.

Ze zdola doléhal hluk a za chvílku vešli tři muži. Ten největší mrkl z Robsona na Brazila a uchechtl se.

„Tak tady je náš uprchlík, co nemá rád špitály. Ještě dobře, že neutek odněkud z ringu, moh by někomu ublížit.“

Luisa Fischerova stáhla prsteny a položila je na podlahu vedle Robsonových nohou.

DOMÁCÍ DETEKTIV

Minulý týden si regulérní detektiv hotelu Montgomery vybral svůj úplatek za pašovanou whisky ve zboží namísto ve tvrdé měně, zkonsumoval ho, usnul v hale a byl propuštěn. Byl jsem v té chvíli jediným volným operátorem sanfranciské pobočky Kontinentální detektivní agentury, a tak se stalo, že jsem na hotel tři dny dohlížel, než se na jeho místo najde vhodný stálý zaměstnanec.

Montgomery je tichý hotel lepší třídy, takže jsem si krásně lebedil - až do třetího dne. Pak se věci změnily, dostaly nečekaný spád.

Onoho odpoledne jsem sešel do haly a zjistil, že Stacey, asistent manažera, se po mně shání.

„Právě volala jedna z pokojských, že v 906 došlo k neštěstí.“

Vyjeli jsme tam oba. Dveře byly otevřené. Uprostřed místnosti stála pokojská a třetila oči na zavřené dveře komory s žehličím liselem. Zpod nich se k nám po podlaze hadovitě vinula čtvrtmetrová stružka krve.

Obešel jsem děvče a zkusil kliku. Nebylo zamčeno. Otevřel jsem dveře dokořán. Do náruče se mi zvolna, ztuhle kácel muž - kácel se pozpátku - a v zádech saka měl dvacet centimetrový řez. Kabát byl mokrý a lepkavý.

Neznamenalo to žádné překvapení; krev na podlaze mě na něco podobného připravila. Ale když za ním následoval další čelem ke mně - tento s fialovým zkřiveným obličejem - pustil jsem prvního, jehož jsem zachytil, a uskočil.

A jak jsem uskočil, vypadl po těch dvou ještě třetí.

Za mnou se ozvalo zaječení a žuchnutí. Pokojská omdlela. Ani mně samotnému nebylo dvakrát dobře. Nejsem žádná háklivka, během let jsem viděl ledacos a nebyly to příjemné zážitky, ale tentokrát jsem po celé týdny viděl ty tři mrtvé, jak se kácejí ven a skládají se mi u nohou; vypadávali pomalu - takřka záměrně - jako kostky v domino efektu.

Kdybyste je viděli, neměli byste nejmenší pochyby, že jsou skutečně mrtví. Každý detail v tom, jak se káceli, každý detail té ležící hromady dosvědčoval s hrůznou jistotou zmařené, vyprchalé životy.

Obrátil jsem se ke Staceymu, který - sám mrtvolně zsinalý - se držel na nohou jen díky čelu mosazné postele, jehož se křečovitě přidržoval.

„Nechte tu ženu odnést! Zavolejte doktora - policii!“

Odtáhl jsem jedno tělo po druhém a poskládal je tvářemi vzhůru do chmurné řady. Poté jsem pokoj chvatně prozkoumal.

Na ustlaném lůžku ležel měkký klobouk, který pasoval jednomu z mužů. Klíč od pokoje trčel v zámku z vnitřní strany. Nikde jinde jsem nenašel stopy po krvi; místnost nenesla žádné známky zápasu.

Dveře do koupelny byly otevřené. Na dně vany byly střepy z láhve od ginu. Podle silné vůně jalovce a mokré vany jsem usoudil, že láhev byla před rozbitím skoro plná. V rohu jsem objevil sklenku na whisky a další pod vanou. Obě čisté, suché a bez zápachu.

Vnitřek dveří komůrky byl potřísněn krví od výše ramen až dolů a v kaluži na podlaze se válely dva klobouky. Každý klobouk pasoval na hlavu jednoho z mužů.

To bylo všechno. Tři mrtví, rozbitá láhev, krev.

Stacey se vrátil s lékařem a zatímco doktor mrtvé prohlížel, dostavili se detektivové z okrsku.

Doktor byl s prohlídkou brzy hotov.

„Tento muž,“ ukázal prstem, „utržil ránu do zátylku nějakým tupým předmětem a pak byl uškrten. Tenhle,“ ukázal na souseda, „byl jednoduše uškrten. A tento utržil bodnou ránu do zad asi patnáct centimetrů dlouhou čepelí. Skonali zhruba před dvěmi hodinami - kolem poledne nebo o něco později.“

Asistent manažera identifikoval dvě těla: muž s bodnou ránou - první, co vypadl - do hotelu přišel před třemi dny, zapsal se pod jménem Tudor Ingraham z Washingtonu D.C. a dostal pokoj 915.

Poslední, co vypadl - ten co byl jen uškrten - okupoval tento pokoj. Jmenoval se Vincent Develyn. Pojišťovací makléř, který si po skonu manželky před čtyřmi lety udělal z hotelu domov. Prostřední mrtvý si tu pokoj nenajmul.

Tohoto muže vídali v Develynově společnosti dost často.

Recepční si vzpomněl, že ve 12:05 přišli do hotelu společně. Vízitky a dopisy v jeho kapsách nám prozradily, že je to Homer Ansley,

člen právnické firmy Lankershim a Ansley s kanceláři v Miles Building, hned v sousedství Develynovy pojišťovny.

Develynovy kapsy obsahovaly částku mezi 150 až 200 dolary. Ansley měl v peněžence víc než 100 \$. Nejvíc měl u sebe Ingraham - v kapsách skoro 300 \$ a v bezpečnostním pásu pod košilí 2 200 \$ a dva středně velké diamanty. Všichni tři měli hodinky. Develyn zlaté - a Ingraham nosil dva prsteny, oba velmi drahé; klíč od svého pokoje měl v kapse.

Kromě těchto cenností, které by naznačovaly, že motivem k oné trojitě vraždě nebyla loupež, jsme u nich nenašli nic, co by na zločin vrhlo trošku světla. Ani zevrubná prohlídka Ingrahamova a Develynova pokoje nepřinesla nic podstatnějšího.

V Ingrahamově pokoji se našel tučt, či kolik, balíčků pečlivě označených karet, falešné hrací kostky a obrovské spousty dat o závodních koních. Zjistili jsme, že měl manželku, která bydlela v Buffalu na East Avenue, a v Dalasu na Cruther Street bratra - a také seznam jmen a adres; všechno jsme sbalili a odnesli k pozdějšímu šetření. V žádném pokoji však nebylo nic, co by - byť nepřímo - ukazovalo k vrahovi.

Phels z policejního oddělení na Bertillon Ave. objevil v Develynově pokoji množství otisků prstů, nemohli jsme však říct, jestli k něčemu budou, pokud je nezpracuje a neporovná. Develyn a Ansley byli uškrnceni rukama; na pokožce a límečcích se otisky nedochovaly.

Pokojská, která krev objevila, řekla, že Develynův pokoj uklízela ráno mezi desátou a jedenáctou, do koupelny však nedala čisté ručníky. O něco později tam nakoukla, ale to byl v bytě Ingraham. Odpoledne se tam tedy vrátila ještě jednou.

Chlapík u výtahu, jenž Ansleye a Develyna krátce po dvanácté vezl do devátého patra, si vzpomněl, že během jízdy žertovali o svém golfovém skóre z předchozího dne a smáli se. V časovém rozmezí doktorova odhadu, kdy k vraždě došlo, si nikdo v hotelu nevšiml ničeho podezřelého. Což se dalo očekávat.

Vrah mohl pokoj klidně opustit a zavřít za sebou dveře, protože chodec v chodbě Montgomery nebyl žádnou zvláštností.

Jestli tu byl ubytován, šel prostě do svého pokoje; jestli nebyl, mohl sejít na ulici po schodišti nebo si o dvě, či kolik pater níž přivolat výtah.

Nikdo ze zaměstnanců neviděl Ingrahama a Develyna pohromadě. Nic nenaznačovalo, že se vůbec znali. Ingraham v pokoji zůstával zpravidla do oběda a nevracel se dřív, než pozdě v noci. Čím se zabýval a kam chodil, nebylo zatím známo.

V Miles Building jsme - to jest Marty O'Hara, George Dean z oddělení vražd a já - vyzpovídali Ansleyova firemního partnera a Develynovy zaměstnance. Vypadalo to, že mrtví byli obyčejní lidé, kteří vedli obyčejný život - život, v němž se nevyskytovala temná místa ani výstřednosti. Ansley byl ženatý, měl dvě děti, bydlel na Lake Street. Oba muži měli hrstku příbuzných a přátel, roztroušených všude možně, a pokud jsme je mohli prověřit, jejich záležitosti byly v perfektním pořádku.

Oba odešli z kanceláří, aby společně poobědvali, a s úmyslem stavit se napřed v Develynově pokoji na hlt ginu, jež kdosi propašoval z Austrálie.

„No,“ řekl O'Hara, když jsme se ocitli opět na ulici. Jeden bod je jasný. Jestli si do Develynova pokoje zaskočili na drink, je zřejmé, že byli zavražděni hned, jakmile vstoupili. Ty sklenky na whisky nebyly použité. Kdokoliv na ně ten trik ušil, musel na ně čekat. V hlavě mi vrtá tenhle Ingraham.“

„Mně také,“ přisvědčil jsem. „Vezmu-li v úvahu pozice, v nichž jsem je po otevření komory našel, Ingraham se jeví jako klíč k celé věci. Develyn byl vzadu u stěny s Ansleyem před sebou, oba čelem ke dveřím. Komůrka je právě dost hluboká, aby tam mohli být napěchováni. Tak těsná, že pokud byly dveře zavřené, žádný nesklouzl na podlahu.“

A navíc nikde nebyla žádná krev, krom té, jež vytekla zpod dveří. Ingraham s jeho zející dírou v zádech nemohl být bodnut předtím, než byl uvnitř komory - jinak by byl krvácel už v pokoji. Když byl bodnut, musel u těch dvou stát hodně blízko. A kdokoliv ho bodnul, musel pak dveře rychle zavřít.“

„Proč by měl stát v takové pozici? Myslíš, že on a ještě někdo ty dva kámoše zabili a zatímco je cpal do komory, oddělal ho tenhle komplic?“

„Možná,“ utrousil Dean.

A to „možná“ bylo tak dalece vše, kam jsme se dostali po dalších třech dnech běhání a výslechů.

Odeslali jsme a obdrželi desítky telegramů, proklepali příbuzné a známé - a nenašli jsme nic, žádnou souvislost k vraždám. A rovněž ani stín souvislosti mezi Ingrahamem a tou dvojicí. Krok za krokem jsme ty dva vystopovali až ke kolébce. Ověřili jsme každou minutu jejich pohybu od chvíle, kdy Ingraham přijel do San Franciska, a to tak důkladně, že nás to přesvědčilo, že se s Ingrahamem neznali.

Zjistili jsme, že Ingraham byl bookmaker a podvodný hráč. On a jeho žena žili odděleně, ač spolu dobře vycházeli. Před patnácti lety byl v Newarku, New Jersey, usvědčen z „napadení s úmyslem zabít“ a odseděl si ve státním vězení dva roky. Muž, jehož napadl, dávno zemřel na zápal plic v Omaze.

Ingraham do Friska přišel, aby si tu otevřel hráčský klub a z našeho vyšetřování vyplývalo, že k tomu cíli také pilně směřoval. Sám.

Ukázalo se, že všechny otisky prstů, jež Phels sejmul, patřily Staceyemu, pokojské a policejnímu detektivovi nebo mně. Krátce řečeno, nezjistili jsme naprosto nic.

Tolik úsilí najít pro vraždy motiv a výsledek nula!

Nechali jsme toho a usadili se k detailní, trpělivé a vyčerpávající rutině pátrání po vrahově stezce. Od každého zločinu vede k jeho původci nějaký druh stezky. Jako u tohoto případu, může být nejasná, nezřetelná. Nic se však nemůže hýbat, aby se to časem nedotklo něčeho jiného, takže vždycky zůstává - musí zůstat - jakási stopa. Odkrýt a sledovat takové stopy je to, za co jsou detektivové placeni, co je podstatou jejich práce.

V případech vraždy bývá někdy možné šetření urychlit pomocí zkratky - to jest nalezením motivu. Znalost motivu často zredukuje pole možností; někdy na viníka přímo ukáže.

V tomto případě vše, co jsme o motivu věděli, byl fakt, že se nejednalo o loupež - pokud ovšem nebylo odcizeno něco velmi cenné-

ho, o čem jsme neměli tušení - co vraha přimělo, že se na peníze v kapsách obětí vykašlal.

My jsme pátrání po vrahově stezce celkem nezanedbávali, ač - jsouce lidmi - většinu pozornosti jsme věnovali nalezení oné motivační zkratky.

Nyní jsme si umínili, že našeho člověka či muže budeme hledat bez ohledu na to, co ho - či je - vedlo ke spáchání trojnásobného zločinu.

V den vraždy bylo v hotelu zapsáno devět mužů, o jejichž nevině nebyl dostatek přijatelných důkazů. Čtyři ještě přebývali v hotelu a z té čtveřice nás nejvíc zaujal vysoký kostnatý člověk, věkem někde mezi pětáctýřiceti a padesáti. Zapsal se jako J. J. Cooper z Anacondy, Montana; bylo definitivně ověřeno, že není horník, jak předstíral. A telegrafická domluva s Anacondou neprokázala, že ho tam znají. Proto jsme mu na paty přilepili stín.

Čtyři z vybrané devítky již odjeli; tři zanechali své adresy: Gilbert Jacquemart měl pokoj 946 a v recepci požádal, aby došlou poštu zaslali do hotelu v Los Angeles. W.F. Salway z pokoje 1 022 zanechal instrukce, aby dopisy předadresovali do Chicaga. Ross Orret, pokoj 609, si nechal poštu zasílat na Poste restante místního poštovního úřadu.

Jacquemart do hotelu přišel dva dny před a odešel v tomtéž dni, kdy došlo k vraždám. Salway přišel den před zločinem a odešel den po něm. Orret přišel v den zločinu a příští den se odhlásil.

Poslal jsem telegramy, aby ty první dva tamní poldové navštívili a vyšetřili. Po Orretovi jsem se vydal já sám. Právě probíhala reklamní akce na muzikál „Za co?“ a divadlo rozesílalo vesele potěšné, švestkově modré volňásky. Já ho také obdržel. V papírnictví jsem zakoupil barevnou obálku a vstupenku poslal Orretovi do hotelu Montgomery. Věřil jsem, že Orret o této akci ví a nepojme vůči mé nápadné obálce podezření, zvláště když mu ji hotel zaslal na poštu jako Poste restante.

Dick Foley - nejlepší stín naší agentury - se přemístil do poštovního úřadu, kde se potloukal s okem na přepážce „O“, až uviděl švestkově modrou obálku. Jal se příjemce sledovat.

Příští den jsem strávil snahou rozluštit tajemnou hru J.J. Coopera, ale když jsem uléhal, byla stále ještě záhadou.

Za kuropění - před pátou - mne Dick Foley bezohledně vyburcoval, aby mi pověděl, co se dělo.

„Tenhle Orret, baby, je naše kost!“ prohlásil. „Pověsil jsem se na něho, když si odpoledne výzved poštu. Mimo tvé obálky dostal ještě jeden dopis. Na Van Ness Ave má bejvák, najmul si ho den po tom masakru pod jménem B.T. Quinn. Pod levou paží má bouli - napakoval se bouchačkou. Akorát jsem ho vyprovodil domů, když předtím vymetl všechny podniky na North Beach. A víš, po kom se shání?“

„Po kom?“

„Po Guyi Cudnerovi.“

To byla novinka! Guy Cudner, alias „Černej“, byl nejnebezpečnějším ptáčkem na Pobřeží, ne-li v zemi. Usvědčili ho pouze jednou, ale kdyby ho odsoudili za všechny zločiny, o nichž se vědělo, že je spáchal, potřeboval by tucet životů, aby se do nich jeho tresty vešly, a krom toho ještě půltucet pro šibenice. Nicméně měl tu správnou sortu patronů - dost, aby mu koupili všechno, co potřeboval, hlavně svědky, alibi, dokonce i poroty a sem tam nějakého soudce.

Nevím, čím své zastánce naštvál, že ho na severu jednou odsoudili a dali mu od jednoho do čtrnácti let; promptně se to však uhladilo, neboť na novinách s jeho procesem ještě nezaschl inkoust, když byl venku na kauci a s podmínkou.

„Cudner je ve městě?“

„Nevím,“ řekl Dick. „Ale tenhle Orret nebo Quinn, či jak se jmenuje, se po něm nabeton shání. Všude se po něm poptával. ‚Porky‘ Grout mně dal tip. Řek, že Orret neví, jak Cudner vypadá, ale chtěl by ho najít. Porky nevěděl proč, co mu chce.“

Porky Grout byl malá špinavá krysa. Za pár grošů by prodal vlastní rodinu, kdyby jakou měl. U těchto hošanů, kteří to hrají na obě strany, je vždycky sporné, kde stojí, když se domníváte, že jsou při vás.

„Myslíš, že ti to Porky řekl na rovinu?“

„Možná, že jo - ale nesázal bych na to.“

„Má tu Orret známé? Vyzná se ve městě?“

„Ani ne. Ví, kam chce jít, ale musí se zeptat, jak se tam dostane. Nemluvil s nikým, kdo by ho znal.“

„Co je zač?“

„Není to týpek, se kterým by ses chtěl mermomocí seznámit, jestli chceš vědět. Von a Cudner by se skvěle hodili do páru. Ne že by si byli podobní. Tenhle gauner je vysokej, štíhlej, ale dobře stavěnej - rychlý hladký svaly. Ksicht vostrej, ale ne hubenej, jestli chápeš, co tím míním. Všechny linky na něm má rovný. Žádný oblíny. Brada, nos, rty, voči - všechno rovný, ostrý linie a úhly. Stejně grázl jako Cudner. Fakt by se k sobě hodili. Voblíká se dobře, elegantně, ne jak votrapa - přesto je zatraceně tvrdej! Lovec velký zvěře! Naše kost, to se vsad'!“

„Nevypadá to špatně,“ souhlasil jsem. „Do hotelu přišel to ráno, kdy se zabíjelo, a hned příští ráno se odhlásil. Nosí zbraň a změnil si jméno. A teď by se rád spojil s Černým. Vůbec to nevypadá špatně!“

„Říkám ti,“ pokračoval Dick. „Ten kámo vypadá na to, že tři vraždy by mu nijak nenarušily klidnej spánek. Jen nechápu, jak do toho zapadá Cudner.“

„To nevím. Ale když ho Orret nezná, pak nemá s naším případem nic společného, ale mohl by nám dát odpověď.“

Vyskočil jsem z postele. „Vsadím na tip od Porkyho, že byl na rovinu. Jak bys Cudnera popsal?“

„Ty ho znáš líp než já.“

„Ano, ale jak bys mi ho popsal, kdybych ho neznal?“

„Malej, tlustej, na levý tváři má rudou rozeklanou jizvu. Co zamejšlíš?“

„Tohle by mohlo vyjít,“ přemítal jsem. Jizva ho odlišuje jak cejch na dobytku. Kdyby ji neměl a tys ho měl popsat, musel bys zajít do všech detailů jeho zjevu. On ji však má, tak jednoduše řekneš „Malej, tlustej, na levý tváři má rudou rozeklanou jizvu“. Vsadím deset ku jedné, že ho tak popsali i Orretovi. Já sice nevypadám jako Cudner, ale mám jeho výšku a s trochou vycpávky i jeho postavu. A s jizvou na obličeji se do mě Orret přímo zamiluje.“

„Kristepane! Co pak?“

„Těžko říct. Ale měl bych se leccos dozvědět, tedy jestli se mi podaří Orreta obalamutit, aby se mnou mluvil jako s Cudnerem. Za pokus to stojí.“

„To nemůže vyjít - ne ve Frisku, kde je Černeš známejší jak falešná pětka.“

„Dicku, v čem vidíš zádrhel? Chci oblbnout jenom Orreta. Jestli mě za něho bude pokládat, okay. Jestli ne, je to taky okay. Nebudu se mu vnucovat.“

„Jak chceš napodobit tu jizvu?“

„Snadno! V galerii recidivistů máme Cudnerovy fotky, jizva je na nich dobře patrná. V drogerii si můžeš vybrat různé druhy pomůcek, kterými se zakrývají oděrky a škrábance - obarvím to a hotovo. Po zaschnutí se to leskne a když nanesu silnou vrstvu, bude to vypadat jako stará jizva.“

Něco po jedenácté příští noci mi Dick volal, že Orret je u Pigattiho na Pacific Street, a zřejmě se tam usadil na delší dobu. S jizvou na tváři jsem skočil do taxíku a za pár minut hovořil s Dickem, který na mne čekal za rohem.

„Sedí vzadu u posledního stolu nalevo. Když jsem vycházel, byl sám. Nemůžeš ho minout. V tom pajzlu je jedinej, kdo má čistej límeček.“

„Radši tu zůstaň - sežeň si taxi a počkej o půl bloku - či tak nějak - dál,“ požádal jsem Dicka. „Možná že s bratrem Orretem vyjdu v pohodě, ale chci, abys byl po ruce pro případ, že se něco zvrtné.“

Pigattiho podnik je dlouhý úzký sklep s nízkým stropem, všudecky šedý kouřem. Středem se táhne pruh holé podlahy pro tanec. Zbytek zabírají na sebe namačkané stoly, jejichž ubrusy jsou věčně potřísněné a špinavé. Když jsem vešel, většina stolů byla obsazená a několik párů tančilo. Mezi přítomnými bych jen těžko hledal tváře, které nehostovaly na ranních „přehlídkách“ na policejním ústředí.

Mžouraje skrz závoj dýmu, spatřil jsem Orreta usazeného v rohu a osamělého. Hleděl na tančící s nehybně prázdným obličejem člověka, který maskuje vševídnoucí bdělost. Prošel jsem opačnou stranou sálu a překřížil taneční parket přímo pod světlem, aby moji jizvu jasně viděl. Zvolil jsem si místo nedaleko jeho stolu a usadil se čelem k němu.

Celých deset minut předstíral zájem o tančící páry a já nasadil zadumaný výraz a civěl před sebe na špinavý ubrus, ač žádnému z nás neušlo zachvění víčka toho druhého.

Jeho oči - bledé šedé duhovky, zornice jako dvě černé tečky - se setkaly s mými ve studeném nevyzpytatelném pohledu, a velice pomalu se postavil. Kráčel rovnou k mému stolu, jednu ruku - pravou - v kapse pláště a sedl si.

„Cudner?“

„Slyším, že mne hledáte,“ odvětil jsem neutrálně a snažil se vyrovnat jeho mrazivému hlasu a strnulé hadí nehybnosti upřených očí. Posadil se s levým bokem mírně natočeným ke mně, což mu uvolnilo dost prostoru pro přímý výstřel z pravé kapsy.

„Vy jste mne taky hledal,“ řekl.

Nevěděl jsem, co by měla být správná odpověď, tak jsem se za-zubil. Úsměv však nevycházel od srdce. Škaredě jsem se zmýlil, uvědomil jsem si ... a než spolu skončíme, já na svůj omyl doplatím.

Tenhle ptáček u Cudnera nehledal přátelství, jak jsem bláhově soudil. Byl na válečné stezce.

Viděl jsem ty tři mrtvé padat z komory v pokoji 906!

Zbraň jsem měl za pasem kalhot, na výhodném místě, ale on měl svou v ruce. Svě ruce jsem tedy nechal ležet na stole a dával si pozor, aby se ani nehnuły, a zubil se, div že mne do svalů nechytla křeč.

Oči se mu měnily, čím víc jsem do nich hleděl, tím míň se mi zamlouvaly. Jejich šed' potemněla, zorničky se roztahovaly a pod šedí se objevily bílé pŕlměsíčky.

Do takových očí jsem pohlížel dvakrát za život - a nezapomněl jsem, co znamenaly: oči rozeného zabijáka.

„Předpokládám, že si chcete promluvit. Tak mluvte,“ navrhl jsem po chvíli.

K hovoru se nedal zlákat. Zavrtěl hlavou na pouhý zlomek vteřiny a koutky sevřených úst poklesly.

Teď to přijde! Otálet déle by byla neomluvitelná pitomost.

Pod stolem jsem ho kopl do holeně a v tomtéž okamžiku mu do klína převrátil stůl a hodil se přes něj. Kulka z jeho pistole letěla stranou. Jiná kulka - ne z jeho zbraně - buchla do stolu, trčícího mezi námi.

Držel jsem ho za ramena, když ho druhý výstřel zezadu zasáhl do levé paže těsně pod mojí rukou. Pustil jsem ho, kutálel se ke zdi a obracel obličej po směru, odkud střela vyšla. A právě včas, že jsem za rohem průchodu do jídelny zahlédl zjizvený ksicht Guye Cudnera. Sotvaže zmizel, omítku v tom místě odštípla kulka z Orretovy pistole.

Při pomýšlení, co Orretovi, nataženému na podlaze, běží hlavou, jsem se ušklíbl: najednou ho konfrontovali dva Cudneři. Pak po mně znovu vypálil a šklíbení mě rychle přešlo. Naštěstí pro mne se zapřel o zraněnou paži, bolest s ním šklubla a zkazila mu trefu.

Než se stačil uložit lépe, po rukách a kolenou jsem se doškrábal ke dveřím Pigattovy kuchyně a z bezpečí stěny vykoukl, co se děje.

Orret byl přitisknutý k podlaze čelem ke Cudnerovi, v jedné ruce pistoli, druhou bezvládně položenou vedle sebe.

Na opačné straně sálu - snad deset metrů od něho - občas zpoza ochrany rohu vyjukl Cudner, aby si s mužem na zemi vyměnil výstřely; sem tam mi některá z jeho kulek hvízdla okolo hlavy. Měli jsme lokál pro sebe, protože ostatní hosté se moudře vytratilí početnými východy.

Revolver jsem měl venku, prozatím jsem však zaujal úlohu válečného pozorovatele. Domyslel jsem si, že Cudnera nejspíš varovalo Orretovo poptávání a přikvačil tudíž na scénu s neomylnou představou o jeho úmyslech. Co se mezi nimi udalo a zda to vůbec souviselo s hotelovými vraždami, zůstávalo nerozluštěnou hádankou.

Stříleli v unisonu - Cudner za jeho rohem se ukázal, obě zbraně štěkly, načež se opět stáhl. Orretovi krvácela hlava a jedna noha byla nepřírozeně natažená. Zda Cudner dostal zásah či nikoliv, jsem nevěděl.

Oba „Vypálili osm nebo snad devět ran, když Cudner najednou vyskočil z úkrytu, mačkaje spoušť zbraně v levici tak rychle, jak dovoloval mechanismus. Pravá ruka s revolverem mu visela po boku. Orret teď klečel. Prohodil si pistole a jeho čerstvá zbraň držela krok se zbraní protivníka.

Cudner revolver v levici pustil, a jak zvedal druhý, zakolísal a klesl na jedno koleno. Vtom Orret přestal pálit, přepadl na záda - a

natáhl se do plné délky. Cudner vystřelil ještě jednou kamsi ke stropu a svezl se k zemi.

Přiskočil jsem k Orretovi a zbraně odkopl z dosahu. Ležel tiše, oči stále otevřené.

„Jste vy Cudner - nebo tamten?“ zachroptěl.

„Tamten.“

„Dobře!“ řekl a víčka mu klesla.

Přešel jsem k Cudnerovi a obrátil ho na záda. Hrud' byla - obrazně řečeno - rozstřílená na cucky.

Tlusté rty se mu pohnuly. Přiložil jsem k nim ucho. „Dostal jsem ho?“

„Ano,“ zalhal jsem. „Už skoro vystydl.“

Strhané rysy prozářil úsměv.

„Víte ... tam v hotelu ...“ sípal namáhavě. „Omyl ... chybněj pokoj ... dostal jednoho ... musel ty dva ... chránit sebe ... Já ...“ Zachvěl se a skončil.

S Orretem jsem mluvil o týden později, až mi to doktoři v nemocnici dovolili. Prozradil jsem mu Cudnerova poslední slova.

„Taky mi to došlo,“ huhlal z hlubin ob vazů, do nichž ho zavinuli.

„Proto jsem se hned druhý den odstěhoval a změnil si jméno.“

„Myslím, že jste si mě už zařadil,“ řekl po krátké odmlce.

„Ne,“ přiznal jsem se. „Ne docela. Mám jakousi ideu, o co šlo, přesto bych snesl pár detailů, které by mi tu záležitost lépe objasnilly.“

„Lituju, já vám ji neobjasním - musím chránit sám sebe. Povím vám stručný příběh, který vám trochu pomůže. Byl jednou jeden, nikoli král, ale chytrák - obecně se lidem s jeho nadáním říká génius. Tenhle měl nadání pro podvody. Nadešel čas, kdy nahrabal dost mamonu, aby mohl vystupovat jako zámožný počestný občan.

Z jeho organizace nicméně zbývali dva poručíci - v San Francisku a New Yorku - jediní lidé na světě, kteří věděli, jak zbohatl. Z obou měl strach a řekl si, že bude spát klidněji, když budou z cesty. A stalo se, že žádný z poručíků nikdy neviděl svého kolegu z opačného pobřeží.

Náš génius tedy každého z nich přesvědčil, že ten druhý ho podvádí a pro dobro všech zúčastněných musí být odstraněn. A oba mu

naletěli. Newyorčan se rozjel do San Francisca, aby toho druhého dostal. Tomu v San Francisku řekl, kdy Newyorčan přijede a kde se ubytuje.

Génius si spočítal, že při setkání budou mít vyrovnanou šanci se navzájem pozabít - a málem mu to vyšlo. Byl si naprosto jistý, že jeden zemře, a pak, i kdyby se ten přeživší vyhnul šibenici, zbyde pouze jeden, jehož se zbaví později. A snadněji.“

Příběh postrádal detaily, které bych rád slyšel, ale osvětlil dost.

„Máte tušení, jak si mohl Cudner poplést pokoje?“

„Není to komické? Stalo se to asi takto: Můj pokoj byl 609 - k masakru došlo v 906. Představuju si, že Cudner se v den určeného příjezdu vypravil do hotelu a nenápadně mrkl na registrační knihu. Nechtěl, aby ho přitom viděli, takže ji neotočil k sobě, nahlédl do ní tak, jak ležela. Viděl tedy zápis vzhůru nohama.

Když přečtete trojčíslí takto, musíte si ho v mysli přehodit. Vezměte 123. Dostanete 321 a pak si číslice otočíte. Cudner byl jistě napjatý, pod tlakem očekávaného střetu, a přehlédl fakt, že 609 vzhůru nohama je pořád 609. Prohodil 6 a 9 a vyšlo mu 906 - Develynův pokoj.“

„Mám tentýž názor,“ přikývl jsem. „A pak viděl, že na háčku 906 nevisí klíč. Rozhodl se, že věc vyřídí hned, kdy chodbami odchází mnoho lidí k obědu. Mohl ovšem jít nahoru dřív než Ansley s Develynem a počkat na ně, ale to pochybuju.

Spíš myslím, že přišel o pár minut později - až byli uvnitř.

Když Cudner vstoupil - dveře nemohly být zamčené - Develyn musel být v koupelně pro skleničky a Ansley v pokoji zůstal sám. Byl přibližně stejně starý a vysoký jako vy, odpovídal tedy hrubému popisu vaší osoby.

Cudner šel po něm. Develyn slyšel tažanici, upustil láhev i sklenky, vyběhl ven a doplatil na to.

Cudner byl, co byl - na nějaké vraždě navíc mu nezáleželo a rozhodně nepotřeboval svědka.

Domnívám se, že Ingraham byl na cestě z pokoje k výtahu, když zaslechl rámus a šel ho vyšetřit. A Cudner mu do obličeje vrazil revolver, přinutil ho vecpat se do komory a potom ho bodl do zad a zabouchl za ním dveře. To je asi tak ... “

Ze zadu mě přepadla rozhorlená sestra, vykázala mne z pokoje a navíc mě nařkla, že pacienta rozčiluju.

Zvedl jsem se k odchodu. Orret mě zadržel.

„Sledujte newyorské zprávy,“ řekl. „Možná se dovíte zbytek příběhu, protože ještě neskončil. Tady na mě poldové nic nemají, to střelení u Pigattiho byla tak dalece sebeobrana. Jakmile se zas postavím na nohy a budu moci odjet na Východ, najde se jeden génus s olovem v těle. To je slib!“

Věřil jsem mu.

ŽENOU DOBRODRUHA

Jak bylo jejím zvykem, Margaret Tharpová se z dřímot probírala široce otevřenýma očima, bez přechodného pocitu ospalé malátnosti. V jejím probuzení nebylo nic neobvyklého, jen to, že neslyšela tklivé houkání sanfranciské lodi vyplouvající přesně v osm. Ručičky hodin na druhé straně ložnice ukazovaly pár minut po sedmé. Margaret se schoulila pod pokrývkou, přitiskla záda ke stěně a zavřela víčka.

Spánek nepřicházel. Jasně vnímala sousedovy slepice, motor auta sjíždějícího k převozu, uvolněný pramínek vlasů lechtající ji po tváři, brízu a v ní cizí vůni magnólie. Rázně vstala, vklouzla do trepek a koupacího pláště a šla dolů, aby si připravila snídani.

Kuchyň se chystal opustit otýlý muž v černém.

Margaret vykřikla - přitáhla si plášť vysoko ke krku.

Na ruce, kterou muž smekal buřinku, se blýskl rubín a křišťál. Druhou držel na klíce dveří. Obrátil se k ní. Obracel se zvolna s hladkou precizností globu, jenž se otáčí na pevné ose - nehnul krkem či hlavou, jako by na ní balancoval neviditelné břemeno.

Jste - paní - Tharpová.“

Jeho slova oddělovalo astmatické sípání, obalilo je jako klenoty spočívající v chomáčcích vaty. Bylo mu asi čtyřicet, měl neprůhledné lesklé oči, jejichž čern se opakovala v různé variantě vlasů a kníru, černém vyžehleném obleku a ve vycíděných botách. Tmavá pleť obličej nad bílým tvrdým límečkem byla podivně zrnitá, jako by byla upečená. Z tohoto pozadí zářila vázanka - půl stopy rudého plamene.

„Váš - muž - není - doma.“

Nebyla to otázka, stejně jako když ji oslovil, přesto se vyčkávavě odmlčel. Margaret, stojící stále ještě v chodbě mezi schodištěm a kuchyní, byla příliš vyděšená, aby hlesla „Ne“.

„Očekáváte - ho.“

V postoji muže se nejevila žádná hrozba, ačkoliv byl v její kuchyni a vypadal rozrušen, že ho tam přistihla.

Přestala se bát a takřka lehce odvětila: „Ne hned. Ano, očekávám ho, ale nevím, kdy přijde.“

Černý tvrdák a černá ramena se pohnuly v jakémsi úklonu bez toho, že by vyrušily hlavu.

„Až - přijde - řekněte - mu - laskavě - že čekám. Budu - v hotelu.“ Udýchané odmlky věty nemožně prodlužovaly, činily z nich řídké skupiny slov, jejichž smysl jí unikal. „Řekněte - mu - že - Leonidas - Doucas - čeká. Jsme - přátelé - dobří přátelé. Prosím - nezapomeňte - moje - jméno - Leonidas - Doucas.“

Jistěže mu to vyřídím, ale já opravdu nevím, kdy se vrátí.“

Muž, který se nazval Leonidasem Doucasem, opatrně pokývl čímsi neviděným, co neslo jeho hlavu. Z černi kontrastně zasvítl bělostný chrup. Úsměv zmizel tak strnule, jak se zjevil, s tímtéž nedostatkem ohebnosti.

„Přijde - už - brzy.“

Pomalů se od ní odvrátil, vyšel ven a zavřel za sebou dveře.

Margaret k nim tiše přeběhla, aby je zamkla. Uvnitř zámku rachotilo cosi uvolněného, západka však nefungovala. Ovanula ji vůně magnólie. Nechala polámaný zámek být a klesla do nejbližší židle. Zpotila se, ač nohy ji zábly. Nikoli bríza - byl to Doucas, kdo k její posteli donesl závan magnólie. Vzbudila ji jeho přítomnost v ložnici. Byl nahoře, jeho lesklé oči hledaly Guye. Co kdyby Guy byl doma, spal vedle ní? Vybavil se jí Doucas sklánějící se ztuhle nad postelí, v ošperkované pěsti blýskavou dýku. Otrásla se.

Potom se zasmála. Trochu hloupě! Jak by navoněný astmatický tloušťík dokázal ublížit Guyovi - jejímu šlachovitému Guyovi s pevnými nervy, pro něhož nebezpečí nebylo ničím víc, než počty pro účetního? Jestli Guy spal nebo ne, kdyby Doucas přišel se špatnými úmysly, tím hůř pro něj - vypasený mopsi proti nezkontrolovatelné divokosti rudého vlka - jejího manžela!

Vyskočila ze židle a zapnula kávovar a topinkovač. Leonidase jí z mysli vytlačila jeho úžasná zpráva. Guy přijíždí domů! Tloušťík v černém to říkal s naprostou jistotou. Guy se vrací domů a dům naplní jeho bouřlivý smích, kletby, vyprávěčky o dalekých místech bez zákona a s podivnými názvy; vůně tabáku a likéru; a výstroj světoběžníka, která se nikdy nevešla do skříní, ale zaplavila dům od sklepa po střechu. Pod nohama se budou kutálet náboje, holínky a řemení se budou povalovat na nečekaných místech, všude budou páchnout ožvňkané zbytky doutníků a popel a prázdné láhve na verandě budou popuzovat sousedy.

Muž se vrací domů a dům potřeboval uklidit - umýt okna, obrazy a dřevěné ostění; podlahy a nábytek vyleštit, pověsit záclony, vyčistit koberce. Jen kdyby přišel až za dva dny nebo i za tři.

Kam vlastně odložila ty nepohodlné gumové rukavice? Musí je najít. Tolik umývání - pro Guye nesmí mít drsné ruce. Prohlédla si je. Bude si muset koupit nový krém. Až skončí práci a zbude volné odpoledne, zajde do města. Ale napřed dům musí zářit čistotou, tak aby Guy sáhl na naškrobenou záclonu a se smíchem řekl: „Hromsky vyparáděný hnízdečko pro takovýho bejka!“

A možná jí bude vykládat, jak v postelích spali po třech, protože divize neměla dost pokrývek.

Vymodlené dva dny přešly bez Guye, potom další a několik dalších. Už se nebudila houkáním lodě, vstávala v sedm, v šest, za rozbřesku o půl páté, znovu ležila vyleštěné, přepírala a šťastně, bezstarostně otírala, na čem žádný prach neměl čas usednout.

Kdykoliv na cestě za nákupy míjela hotel, uviděla Doucase. Obyčejně seděl v zasklené hale v největší židli obrácené k ulici, kulatý, černý, nehybný.

Jednou vyšel z hotelu, právě když šla kolem. Nevyhýbal se pohledu na ni, prostě kráčet a pozvedl buřinku. Margaret se mile usmála, mile pokývla a pokračovala ulicí, malou hlavu hrdě vztyčenou. Pár kroků ji provázela oblak magnóliové vůně a prohloubil v ní pocit pobavené shovívavosti.

V laskavé náladě procházela městem, vstupovala do obchodů, do drugstoru na schůzku s přítelkyněmi, a zatímco si povídaly o domácích starostech, napadlo ji, že její Guy se přesunuje z kontinentu na kontinent tak snadno jako Tom Milner od pultu s medikamenty k pultu se sodami a zmrzlínami.

Tyto přítelkyně, sousedé, lidé, ji litovali, mluvili mezi sebou o „ubohé Margaret“, ubohé malé paní Tharpové, jejíž manžel je notorický tulák, pořád někde v cizině, kde provádí bůhví jaké nepředstavitelné lotroviny. Někteří ji doopravdy litovali, jiní lítost předstírali, tihle majitelé poslušných domácích mazlíčků, protože její muž byl svobodnou šelmou, která se nedala zavřít do klece, protože nenosil tupou uniformu úctyhodné vážnosti, protože nechodil po vyšlapaných cestičkách. Chudinka, ta malá Tharpová! Zvedla svůj šálek k ústům,

aby potlačila uchichtnutí, jež hrozilo narušit Helenin rozohněný vyklad o bridži.

„Ve skutečnosti na tom nezáleží, pokud všichni znají a dodržují pravidla,“ pronesla do pauzy, která od ní vyžadovala odpověď, a pokračovala ve svých tajných myšlenkách. Se samolibou sebejistotou, že jí se to nemůže stát, uvažovala, jaké by to bylo, mít za manžela krotkého vychovaného chlapíka, který den co den pravidelně přistupuje ke stolu i loži, jehož divokým úletem je občasný hazard u karet, dovolená u moře, či ze všeho nejdivočejší pokoutní pletka s nějakou manikérkou nebo písarkou.

Guy přišel večer šestého dne Margaretina čekání.

Vařila si večeri, když před domem uslyšela skřípání brzd. Skočila ke dveřím a vykoukla přes záclonku skleněné výplně. Guy stál zády k ní na chodníku a z auta, jímž přijel z přístavu, vytahoval cestovní tašky. Vychladlými prsty si uhladila vlasy, uhladila zástěru a otevřela.

Guy se k ní obrátil, v každé ruce jednu naditou kabelu a jednu v podpaždí. Jeho neoholený obličej s dvoudenním strništěm přetnul široký úsměv a zamával jí kabelou, jako by mával kapesníčkem.

Na rozcuchané ryšavě hlavě mu seděla nakřivo stará čepice, z antikvami roztřepené manchestrové bundy se klenula svalnatá hrud', nohy napínaly vytahané khaki kalhoty a z kdysi bílých plátěných bot vyčuhovaly palce v hnědých ponožkách. Zrzavý Viking v žebráckých hadrech. V taškách měl i jiné oblečení. Ty hadry byly rituálem návratu ke krbu, gestem „dělník se z práce vrací rovnou domů“.

Vykročil na chodníček a jeho zavazadla bezohledně ohýbala muškáty a kapradí.

Margaret se sevřelo hrdlo. Mlha rozmazala vše kromě opáleného zardělého obličejce. Hrud' jí prochvělo hluché zakvílení. Chtěla k němu běžet jako k milenci. Chtěla před ním utéct jako před násilníkem. Stála tiše na prahu, usmívajíc se vyschlými horkými rty.

Jeho boty hřmotily na schodcích, na verandě. Odhodil břemena. Vztáhl po ní mohutné paže.

Do chřípí jí uhodil pach potu, alkoholu, tabáku, moře. Po tváři jí škráblo strniště. Nedotýkala se země, nemohla dýchat, byla do něj zavinutá, drcená, odíraná tvrdými rty. Přimkla se k němu, víčka sevřená proti bolesti, neboť ve vířícím kosmu byl jedinou pevnou opo-

rou. Do uší jí duněly lichotky, profánní láskyplná slůvka. Hluboko v hrdle se zasmála.

Guy byl doma.

Večer pokročil, než si vzpomněla na Leonidase Doucase. Seděla manželovi na kolenou, skloněná nad cetkami, kořistí z Cejlonu, navršenými před ní na stole. Veliké zlaté náušnice ve tvaru lastur jí zpola zakryly uši, nad naškrobeným límcem domácích šatů vyhlížely nemístně, nesourodě. Guy - vykoupaný, oholený - sáhl volnou rukou pod košili. Pás na peníze se zhoupł, bouchl o stůl a ležel tam tlustý a apatický jak přežraný had. Guyovy pihovaté prsty pracovaly na uzávěrech. Vyklouzly bankovky, mince se rozkutálely a zmizely pod kupou zelených papírků.

„Och, Guy!“ vydechla. „Tolik?“

Uchechl se, natrásaje ji na kolenou jako dítě při hře na koníčka. Vyhodil bankovky do vzduchu.

„Tolik. A na každé z nich je něčí pinta krve. Tobě možná připadají chladný a zelený, ale do poslední jsou horký a rudý jak ulice Colomba.“

Před smíchem v jeho žilkovaných safírových očích se nechtěla otrást. Zasmála se a ostýchavě natáhla prst k nejbližšímu zelenému papírku.

„Kolik je to?“

„Nevím. Bral jsem je v letu,“ vychloubal se. „Na účetnictví nebyl čas. Bylo to bum - bác, ustoupit a zas do toho. Jedny noci jsme Yodaelu obarvili na červenou. Dole bláto, nahoře tma, všude déšť, za každou kapkou jeden hnědej ďábel. Honila nás důlní přílba s baterkou a nikdy krom nehybného Budhy nic nenašla, až jsme ji vyřadili z byznysu.“

Nehybný Budha jí připomněl Doucase.

„Och! Minulý týden se tu za tebou stavil nějaký člověk. Čeká na tebe v hotelu. Je velmi tlustý, jmenuje se Doucas ...“

„Ten Řek!“

Guy Tharp ženu sundal z kolen. Neučinil to ani chvatně, ani hrubě, leč rozhodně - což bývá údělem hraček, když se vyskytne vážná záležitost.

„Řekl ti něco víc?“

„To je všechno. Ano, taky říkal, že jste přítel. Byl tu časně zrána - našla jsem ho v kuchyni a vím, že byl i nahoře. Guyi, kdo je to?“

„Kámoš,“ odvětil její muž zdušeně, ohryzávaje kotník prstu. Nezdálo se, že by novíně přikládal nějaký význam, ani ho nezajímalo, že se do jeho domu vkradl cizí člověk. „Viděla's ho pak?“

„Nemluvila jsem s ním, ale vídám ho pokaždé, kdykoli jdu okolo hotelu.“

Guy vyndal kotník ze zubů, palcem se poškrábal na bradě, nahrbil svalnatá ramena, nechal je uvolněně klesnout a sáhl po Margaret. Pohodlně se v židli rozložil, přitiskl ji k sobě tvrdými pažemi, laškoval a mazlil se s ní a zas se chvástal, hlas pod její hlavou jak měkké hluboké dunění. Oči mu však nezbledly do obvyklého safíru. Jako by za žerty a smíchem usilovně přemítal.

V noci spal spánkem zdravého dítěte či zvířete, věděla však, že spánek se mu dlouho vyhýbal. Před svítáním se potichu vysoukala z postele a peníze odnesla do sousedního pokoje. Spočítala je. Bylo tam dvanáct set dolarů.

Ráno byl Guy veselý, v dobré náladě. Vyprávěl jí příhody z cest - o rvačce v ulicích Madrasu; o jiné v hráčském doupěti v Saigonu; o Finovi, jehož potkal v Královnině hotelu v Kandy, který se nechal na obrovském voru odtáhnout doprostřed Pacifiku, protože si myslel, že tam bude žít v klidu, nerušen hlukem zemského otáčení.

Guy mluvil, řehnil se a snídani spořádal s chutí člověka, který si není jist, kdy se opět nají. Po jídle si zapálil krátký černý doutník a zvedl se. „Myslím, že sběhnu do města a navštívím tvýho přítele Leonidase. Zjistím, co má na srdci.“

Když ji drtil v náručí a líbal, cítila pod kabátem tlak pouzdra s revolverem. Přešla k oknu a dívala se za ním. Bezstarostně vykračoval dolů ze svahu s pohvizdováním „Koukej zmizet, krásná Lulu“.

Nazpět v kuchyni se pustila do mytí nádobí od snídane, pečlivě a dlouho si s mytím hrála, jako by náhle obtížnou práci zkoušela poprvé. Na zástěru jí cákala voda, dvakrát jí upadl hadřík na zem, v prstech jí zůstalo ouško křehkého šálku. Mytí nádobí se už dávno stalo zvykem, úkolem, jenž nezapudil vtíravé myšlenky. A ty se jí honily hlavou. Guyova tíseň včera večer. Jeho smích, který postrádal upřímnost.

Vymyslela si písničku, jež srovnávala domácího psíka s rudým vlkem, a opakování dodalo popěvku tempo a rytmus, který ji uklidňoval a dával jí zapomenout, co se děje v hotelu dole pod kopcem.

Skončila mytí a drhla dřez, když se Guy vrátil. Krátce se na něho usmála a opět sklonila obličej k práci, aby skryla otázky. Věděla, že jí tanou v očích.

Stál na prahu a pozoroval ji.

„Změnil jsem názor,“ řekl po chvíli. „Nechám ho, ať se rozhoupe sám. Jestli mne chce vidět, zná cestu. Je to na něm.“

Hnul se od dveří. Slyšela ho dusat do schodů.

Opírala se dlaněmi o okraj dřezu. Bílý porcelán dřezu byl bílý led. Jeho chlad jí stoupal do paží, rozléval se jí do těla.

Po hodině, když přišla nahoru, seděl na posteli a hlavní černého revolveru protahoval kousek hadříku. Znepokojeně přecházela po pokoji, předstírala, že uklízí to a ono, doufajíc, že zodpoví otázky, jež nedokázala vyslovit. Hovořil však o jiných věcech. Čistil a olejoval revolver s pomalou důkladností a zalíbením chronického rozparovače brousícího svůj nůž a mluvil o věcech, které s Řekem neměly žádnou spojitost.

Zbytek dne trávil doma popíjením a dýmáním cigár v obývacím pokoji. Jak se opíral, revolver mu v podpaží dělal bouli. Byl veselý, zábavný, vychloubačný. A Margaret v jeho očích a každickém jednotlivém svalu v obličejí poprvé postřehla jeho třicet pět roků.

Po večeři seděli v zešeřelé jídelně jen se světlem odcházejícího dne. A když pohaslo, nikdo se nezvedl, aby stiskl elektrický vypínač vedle závěsu na dveřích předsíně. Byl hlučný jako vždycky. Jí se do řeči nechťelo, ač se nezdálo, že by si toho všímal. V jeho společnosti nebyla nikdy výřečná.

Seděli v naprosté tmě, když cinkl zvonek.

Jestli je to Doucas, uveď ho sem,“ řekl Guy. „A pak se radši uklid’ nahoru.“

Margaret porozžíhala světla, než vyšla z jídelny. Ohlédla se po manželovi. Odkládal špačka vychladlého ožvýkaného doutníku; potouchle se na ni ušklíbl.

„A jestli uslyšíš rámus,“ doporučil jí, „schovej hlavu pod deku a přemejšlej, jak z koberců nejlíp odstranit krev.“

Prkenně vztyčená došla ke dveřím a otevřela je.

Doucasova kulatá buřinka klesla dolů zároveň s rameny v napodobení úklonu. Obestřela ji magnóliová vůně.

„Váš - manžel - je - doma.“

„Ano.“ Zvedla bradu, aby se na něj mohla usmát, neboť ji o hlavu převyšoval, a snažila se, aby jí úsměv vyšel sladce a mile. „Pojďte dál. Očekává vás.“

Guy seděl tam, kde ho zanechala. Zapálil si čerstvý doutník. Neobtěžoval se povstat, jen vyňal doutník z úst a dým nechal unikat mezi zuby na dokreslení dobromyslně drzého sebevědomí.

„Vítám tě na naší straně světa,“ pozdravil příchozího.

Řek stál u drapérie a mlčel.

Margaret prošla předsíní a vydala se nahoru zadním schodištěm. Dolehl k ní hlas jejího muže, slova však nezachytila. Jestli Doucas odpověděl, nevěděla, neslyšela ho.

Stála ve tmě známé ložnice, oběma rukama svírala čelo postele a chvěla se tak, že se s ní třásla i postel.

Z noci se vynořovaly otázky, aby ji mučily, neurčité pochyby, proplétaly se, zauzlovaly a odvíjely ve zběsile ubíhajícím toku, než aby některou zachytila.

Všechny se týkaly hrdosti, která jí - po osmi letech manželského svazku - byla velice drahá.

Týkaly se pýchy na mužovu odvahu a tvrdost, veselí a nebojácnost, která z loupeže, ze zabíjení, ze zločinů, jichž si byla vágně vědoma, činily špatnost nezasluhující přísnějšího pokárání než chlapcova krádež jablek v sousedovic sadu.

Týkaly se existence či neexistence onoho pozlátka odvahy, bez níž by klesl na úroveň krámského zloděje na geograficky širší základně, pokoutního lupiče, jenž se místo do domů vkrádá do cizích zemí, odsouzeníhodného lumpa se sklonem k užvaněnému chvastounství. Pýcha by pak byla dětinstvím.

Z podlahy vycházelo mumlání, vše, co ze slov činila vzdálenost a izolace stěn. To mumlání ji přitahovalo, přitahovalo ji fyzicky - bylo odpovědí na její otázky.

Setřásla trepky a velice pomaloučku sestupovala stupeň po stupni předním schodištěm. Shrnula a přitáhla si sukně, aby nešustily, a potom se plížila k místu, kde seděli a hovořili - dva naprosto cizí lidé.

Po stranách závěsu a pod ním pronikalo žluté světlo, na podlaze předsíně tvořilo bledé pokřivené U. Slyšela Guye.

„... ne tam. Obrátili jsme ostrov naruby od Kalawewa až po Dambullu a nic z toho. Říkal jsem ti, že to byl podfuk. Kdepak by Angláci nechali ležet tolik cukru rovnou pod jejich nosy!“

„Dahl - řekl, - že - to - tam - bylo.“

Doucasův hlas byl jemný onou trpělivou jemností člověka, jehož trpělivost je takřka u konce.

Margaret se připlížila k veřejím a nakoukla kolem závěsu. V mezeře se objevili dva muži, mezi nimi stůl. Doucasovo rameno v kabátě natočené k ní. Seděl vzpřímen, ruce na otlýlých stehnech, profil ochablý. Guyova předloktí spočívala na stole. Nakláněl se nad ně, na čele a krku mu vystoupily žíly, menší a živější okolo zelené černí očí. Sklenka před ním byla prázdná, Doucasova stále plná až po okraj.

„K čertu, mně nezajímá, co Dahl řekl!“ Guyův hlas byl hrubý, ale jaksi se minul účinkem. „Říkám ti, že to tam nebylo.“

Doucas se usmál. Rty obnažily bílé zuby a zase je pokryly do nekladné grimasy bez stopy po veselí.

„Z Cejlonu - ses - však - vrátil - o - nic - chudší - než's - tam - šel.“

Guy si olízl rty. Shlížel dolů na pihovaté paže na stole. Zvedl pohled k Řekovi.

„To se mejlíš. Přines jsem odtamtud patnáct tisíc - jen tak pro zajímavost ... i když ti po tom nic není,“ řekl, a nato jeho výroku odňal na důvěryhodností, oslabil jej dodatkem: „Udělal jsem, co by udělal každý - s tvou hrou to nemělo nic společného. Bylo to pozdějc, až tvůj plán vybuchl.“

„Dovoluji - si - o tom - pochybovat.“

Tichá, vzdechy obalená slova v sobě skrývala hrozbu, nevyrovňalo se jí žádné *Ty lžeš!*

Guyova ramena se napjala, v žilách zatepala krev. Oči rudě plály na tmavou zrnitou masku protivníka, až se zatajený dech v jejích prsou změnil v agónii.

Oheň v očích pohasl, sklopil je a podmračeně civěl na jeho ruce, na bílé kulaté pahrbky kloubů.

„Jak je libo, brácho,“ zamumlal nezřetelně.

Margaret zakolísala, pudově se zachytila závěsu. Její tělo byla studená mokrá schrána okolo prázdnoty, kterou dodnes - než se v ní probudily pochyby - plnila pýcha nashromážděná za osm let. Tváře jí smáčely slzy, slzy nad její ceněnou hrdostí, která se rozpadala v nic.

„Maříme - čas. Dahl - řekl - půl - miliónu - rupií. Bezpochyby to - bylo - míň. Ale - polovina - té - sumy - by - tam - určitě - byla.“ Vycpávka dechu před a za každým slovem se neměnným opakováním stala čímsi naprosto nepřirozeným. Každé slovo ztrácelo souvislost s ostatními, viselo v ovzduší pokoje jak výhružný symbol. „Můj - podíl - činí - řekněme - sedmdesát - pět - tisíc - dolarů. S - tím - se - spokojím.“

Guy od bílých kotníků nevzhlédl. Vzdorně odsekl: „Kde bych je vzal?“

Řek pohnul rameny o zlomek palce. Protože seděl jako socha, jeho lehké gesto se stalo důrazným pokrčením.

„Dáš - mi - co - mi - náleží. Jestli - nechceš - aby - britský - konzul - obdržel - zprávu - o někom - kdo - byl - donedávna - Tomem - Berklym.“

Guyova židle se překotila. Vrhł se přes stůl.

Margaret si dlaní zakryla ústa, aby v hrdle potlačila výkřik.

Řekova pravice zablýskla rubíny před Guyovým obličejem. V levé ruce se odnikud objevila pistole.

„Sedni - si - příteli.“

Guy visící přes stůl se náhle zdál menší. Na moment tam visel.

Potom zabručel, svezl se dolů, zdvihł židli a usedł. Hrud' se mu vzedmula, zvolna vydechl.

„Poslyš, Doucasi,“ pravil s naléhavou vážností. „Ty se fakt mejlíš. Zbylo mně nějakých deset tisíc. Vydělal jsem si je sám, ale jestli myslíš, že tě chci odkopnout, udělám to, co je správný. Můžeš z ty sumy dostat půlku.“

Margaret přestala plakat. Sebelítost přešla v nenávist ke dvěma mužům, kteří seděli v její jídelně a její hrdost ponížili na bláznovství. Stále se ještě chvěla, teď ale zlostí a opovržením k chvástavému ru-

dému vlkovi, jenž se navzdory výhrůžkám pokoušel protivníka uplatit. Zmocnil se jí takový odpor, že jím zahrnula i Doucase. Toužila vejít, aby jim jej mohla ukázat. Od impulsu k činu však bylo daleko. Nebyla z jejich světa.

V jejím světě kdysi převládala hrdost ...

„Pět - tisíc - je - nic. Vydal - jsem - dvacet - tisíc - rupií - abych - ti - Cejlon - připravil.“

Margaretina bezmocnost se obrátila v pocit viny. Hořká chuť opovržení ji přiměla k pokusu Guye ospravedlnit a znovu v sobě vybudovat alespoň kousíček bývalé pýchy. Co vlastně věděla o jeho světě? Kde byla měřítko, podle nichž by vypočítala, za co stojí? Co víc mohl Guy učinit, když na něj mířila pistole?

Marnost otázek kladených proti sobě samé ji popudila. Holou pravdou bylo, že v Guyovi nikdy neviděla obyčejného člověka, povýšila si ho na piedestal, na bájněho tvora. Nestydět se za něj bylo chabou náhradou za zbožňující obdiv. I když samu sebe přesvědčí, že není zbabělec, zanechá to v ní prázdné místo, jež dříve překypovalo radostí nad jeho smělou nezdolnou povahou.

Za závěsem se přes stůl dohadovali dva muži.

Škvírou vedle veřejí upírala palčivý pohled na tloušťku, na jeho pistoli, zacílenou nad stolem - na brunátného Guye, který předstíral, že zbraň nevidí.

Zvedl se v ní vztek, bezbranná nemohoucí zuřivost. Přece tu nebude jen tak přihlížet! Vypínač byl u dveří ... Doucas a Guy byli do sebe zabraní ...

Její ruka se hnula dřív než se v mysli zformoval motiv. Stávající situace byla nesnesitelná - tma ji snad změní. Ruka vklouzla mezi látku a veřej, ohnula se stranou jako by měla dar vidu, prst stiskl knoflík.

Hřmící černý prošlehl tenký bronzový plamen. Guy zvířecky zavyl. Na podlahu třeskla židle. Nohy šoupaly, dupaly. Vrčení, supění, vzdechy ... Muži ukrytí nocí a to, co dělali, se pro Margaret poprvé stalo realitou, fyzickou skutečností. Už nebyli figurkami, jejichž substance spočívala v tom, co učinili z její hrdosti. Guy, její manžel, může být zmrzačen, zabit ... stejně tak Doucas. Mohou zemřít - jeden z nich nebo oba - kvůli ženské ješitnosti. Žena, ona sama, je vrhla do

náruče smrti, aby si nemusela přiznat, že je provdaná za méně než za obra.

Protáhla se do jídelny a vzlykajíc hledala vypínač, který se jí před momentem tak ochotně nabízel. Dlaněmi hmatala po stěně, která se otrásla, když do ní narazila těla. Vedle ní pleskl úd o úd. Chodidla šoupala s drsným oddechováním. Guy zaklel. Prsty jí jezdily sem a tam po tapetě, ze které nic nevyčnívalo, žádný hrbolek.

Šoupání nohou ustalo. Guyovo klení ztichlo uprostřed slabiky. V místnosti se ozvalo jakési předení, klokotání, pohlcující každý jiný zvuk, dodávající temnotě drtivou tíhu, nutící poplašené prsty ženy k větší rychlosti.

Pravá ruka se dotkla zárubně. Držela ji tam, tiskla ji tam, až se jí dřevěná hrana zařízla do dlaně, svírala ji při zdivočelém ohledávání stěny. Vypínač musel být někde ve výši jejího ramene, pomyslila si zoufale.

„Přímo ve výšce ramene,“ sípala rozčilením, se snahou, aby se slyšela přes předivé bublání. S ramenem na veřejích sunula obě dlaně po zdi.

Klokotavý zvuk umlkl, zanechávaje za sebou skličující ticho, tišinu úděsné prázdnoty.

Pod dlaní ucítila chladný kov. Prst našel knoflík, příliš dychtivě po něm hmátl a sklouzl. Přitiskla na něj celou ruku. Lustr se rozsvítil. Opřela se zády o stěnu.

Guy seděl obkročmo na Doucasovi, držel mu hlavu nad podlahou a jeho silné ruce zakrývaly Řekův bílý límeček. Doucasův jazyk byl namodralým přívěskem fialových úst. Oči mu vystupovaly z důlků. Konec červené hedvábné vázanky mu visel přes botu.

Oslněný Guy mrkal směrem k ženě.

„Chytrá holka,“ pochválil ji. „Tenhle Řek nebyl žádný dítě, po kterým se dalo skočit za světla.“

Levou stranu obličeje měl zalitou krví. Hledala únik z toho, co se stalo, ve starosti o to, co je.

„Jsi zraněný.“

Uvolnil ruku z Řekova hrdla a přešel si po tváři. Zbarvila se do ruda. Doucasova hlava uhodila do podlahy. Tupě to zadunělo.

„Není to hluboká rána,“ řekl. „Aspoň potvrdí, že šlo o sebeobranu.“ Vstal.

Výrok ji přiměl pohlédnout na muže na zemi. Rychle se odvrátila.

„Je ... ?“

„Načisto mrtvěj,“ ujistil ji. Hlas měl lehký, mírně podbarvený zadostiučiněním.

Tiskla se ke stěně, zírajíc na něj v hrůze, do hloubi duše otřesená svým podílem na vraždě, šokovaná Guyovou bezcitnou brutalitou. Guy to tak nevnímal. Zamyšleně se díval na mrtvého ‚kámoše‘.

„Neříkal jsem mu, že jestli mě našte, dám mu za vyučenou? To samý jsem mu řek na Maltě někdy před pěti rokama.“

Mírně do Doucase šťouchl botou. Margaret se schoulila, měla pocit, že se pozvrací.

Guy ho zadumaně pošťuchoval, oči nepřítomné, zahleděné do minulosti - na událost, k níž došlo před pěti lety v místě, které pro ni bylo jen jménem na mapě, nějak spojeným s maltézskými rytíři. Po tváři mu stékal pramínek krve, na bradě na moment visel v bobtnajících kapkách, než se utrhly a spadly dolů na kabát mrtvého.

Postrkující chodidlo přerušilo svoji strašlivou hru. Guyovy oči se zaleskly, zezelenaly, kostnatý obličej se dychtivě rozzářil.

„Kriste! Tendle chlap dostal dole v La Paz koncesi na perly. Jestli tam budu dřív než zpráva o jeho smrti, můžu - Co je? Co se děje?“

Zíral na ni, vzrušení mu z tváří vymazal nechápavý zmatek.

Margaretiny oči bloudily po jídelně - po překocném stole, po zdech, po podlaze. Nedokázala k němu vzhlednout, spatřit, co bylo v jeho zraku. Kdyby náhle porozuměl - nevydržela tam však stát, dívat se na něj a čekat, až se mu ta věc v jejích očích propálí do vědomí.

Snažila se tu věc odstranit z tónu hlasu.

„Pojď, než zavoláme policii, ošetřím ti tu ránu.“

MUŽ, KTERÝ ZABIL DANA ODAMSE

Když světlo pronikající vysokým předěleným čtverečkem okénka dohasínalo, až už málem neviděl na značky a iniciály, které jeho předchůdci vyškrábali či napsali na protější zeď, muž, který zabil Dana Odamse se zvedl z palandy a přistoupil k železným mřížím dveří.

„Hej, šéfe!“ zvolal. Jeho hlas se odrazil od úzkých stěn.

Před stavením škrábla o zem židle, ozvaly se rozvážné kročeje a maršál obce Jingo vešel do průchodu mezi jeho kanceláří a celou.

„Chtěl bych vám něco říct,“ děl muž v cele.

Poté byl maršál dost blízko, aby v šeru uviděl lesk hlavně krátkého revolveru, mířícího na něj od věžňova boku.

Bez váhání, nečekaje ani na rozkaz, zdvihl ruce do výšky uší.

Muž za mřížemi šeptl: „Obrát' se! Přitiskněte zadek na dveře.“

Maršál tedy přitiskl záda k mřížím. Pod vestu do podpaždí mu vjela ruka a z pouzdra vytáhla jeho revolver. „Ted' otevřete tenhle ten zámek!“

Věžňova vlastní zbraň zmizela, nahrazena služebním koltem. Maršál se otočil, snížil ruku, klíče zachřestily a dveře cely se otevřely dokořán.

Vězeň ustoupil zpátky do cely, pokynem zápěstí s revolverem vyzval muže, aby vešel. „Lehnout na postel - tváří dolů.“

Maršál mlčky poslechl. Muž, který zabil Dana Odamse se nad ním sklonil. Dlouhý černý revolver se mihl v rychlém oblouku a dopadl na zátylek nataženého muže.

Škulb nohama a nehýbal se.

Věžňovy prsty s úspěchanou zručností prohledaly jeho kapsy. Našel peníze, tabák a cigaretové papírky. Z maršálova ramene stáhl řemen s pouzdrém a připnul si ho. Když odcházel, celu za sebou zamkl.

V kanceláři nikdo nebyl. Ze stolní zásuvky si vzal dva balíčky tabáku, zápalky, automatickou pistoli a dvě hrsti nábojů. Z věšáku na zdi sundal klobouk - spadl mu až na uši - a černý gumák. Kolem ra-

men a přes prsa mu byl příliš těsný a také moc dlouhý. Zapnul si jej a vykoul do ulice.

Po třech dnech lijáků déšť konečně ustal. Hlavní ulice Jinga byla opuštěná - Jingo mezi pátou a šestou večerelo.

Tmavorudýma, hluboko zasazenýma očima bez řas jako oči ptáka obhlédl čtyři bloky domů a prkenné chodníky. Stálo tam několik automobilů a žární koně. V polovině bloku zahrnul za roh do úzké travnaté uličky. Pod stříškou zadní strany herny našel čtyři koně, sedla a uzdy zavěšené u jejich stání. Vybral si silného svalnatého hnědáka - zvíře, které bláto Montany tak snadno neunaví - osedlal ho a odvedl ke konci uličky. Vyhoupł se do sedla a probouzejícím se světlem Jinga ukázal záda.

Až zmizela, sáhl pod gumák a ze zadní kapsy vyňal zbraň, kterou maršála přepadl: Maketu vymodelovanou z mýdla, obalenou staniolem z krabiček od cigaret. Strhl obal, mýdlo zmačkal do neforemné koule a zahodil.

Obloha se vyčistila, vyšly hvězdy. Zjistil, že cesta, po níž ujíždí, vede na jih. Hnal hnědáka po rozbředlém povrchu celou noc.

Ráno kůň nemohl dál, musel si odpočinout. Muž ho zavedl do rokle dost daleko od cesty a zacouval ho mezi křoviny, kde se mohl napást.

Potom vyšplhal na kopec a natáhl se do mokré trávy, bezbrvé oči na oblasti, kterou přijel: zvlněné pahorky šedi, černi a zeleně, kde se o vládu dělila mokrá hlína, mladá tráva a špinavý sníh, tu a tam přerušované stuhou oplocené silničky, vinoucí se na dohled a znovu mizící v údolí nebo za nějakým svahem.

Dokud tam ležel, neviděl ani živáčka, krajina však nesla mnoho známek lidské blízkosti, aby dávala pocit bezpečí. Cestu lemovaly vysoké drátěné ploty, do sousedního úbočí se zakousla stezka, telefonní sloupy roztahovaly krátká ramena proti obloze.

V poledne kůň osedlal a pokračoval v jízdě. Po několika mílích opět spatřil sloupy nesoucí telefonní vedení. Opustil dno údolí, našel ranč, kde spoj končil, vyhnul se mu a jel dál.

Pozdě odpoledne takové štěstí neměl.

Se zmenšenou pozorností - víc než hodinu nikde žádný drát - překřížil pahorek a takřka vjel doprostřed trsu stavení, do něhož telefon vedl z druhé strany.

Muž, který zabil Dana Odamse ustoupil, překřížil další kopec a jak sjížděl dolů po opačné straně, z vrcholu, jejž právě opustil, práskla puška.

Sklonil se dopředu, až měl nos v koňské hřívě, pobízeje hnědáka rukou i nohama. Puška znovu štěkla.

Odkulil se z koně, jak padal a kutálel se, dokud ho zezadu neskrylo křoví a stará tráva. Rychle se doplazil za svah.

Puška se již neozvala. Nesnažil se ji najít.

Namísto k jihu se teď obrátil na západ. Krátké silné nohy ho nesly směrem, kde se do olovených mračen zvedal Tygří hřbet jako obrys příkrčené kočky, černý a zelený, pruhovaný špinavě bílými zbytky sněhu ve stržích a trhlinách.

Levé rameno měl chvílku ztuhlé a necitlivé, pak se však palčivě rozbolelo. Po paži mu stékala krev na ruku plnou bláta. Zastavil se, rozepnul gumák i košili a upravil obvaz na střelné ráně v rameni. Pád z koně ji nanovo otevřel, začala krvácet. Potom zas vykročil.

První cesta, na niž narazil, se stáčela k Tygřímu hřbetu. Vydal se po ní, tahaje nohy v holínkách z čvachtavého jílu. Jen jednou porušil ticho, jež ho provázelo od úniku z jingského vězení. Zastavil se uprostřed cesty, nohy široce rozkročené, obrátil krví podlité, unavené oči ze země k nebi a zleva doprava a bez emocí, leč s naprostou konečností proklel bláto, ploty, telefonní spoje, muže, jehož puška ho přinutila jít po svých, včetně slaviců s jejich flétnovým zpěvem, jako by se mu vždycky o kus dál vysmívali.

Pak znovu vyrazil. Po několika mílích se zastavoval, buď aby z holínek oškrábal věčné hroudy hlíny, či aby z vrcholu obhlédl kraj po známkách pronásledování.

Začalo hustě mrholit, voda mu dělila řídké, hlínou slepené vlasy do pramínků, odkud kapala za zdvižený límec, neboť o klobouk přišel zároveň se ztrátou koně. Těsný gumák mu svíral hrud', plácal se mu okolo kotníků a zdržoval ho, potřeboval však zraněné rameno udržet jakž takž v suchu.

Dvakrát z cesty sešel, aby nechal minout povozy - jednou dýmající fordku, podruhé žebříňák do poloviny naložený senem, tažený dvěma páry uhřátých koní.

Cesta ho pořád vedla oplocenou zemí s mizivou možností úkrytu; každých pár mil ji tečkovaly farmy. Ztráta koně byla dostatečným důkazem, že telefonní dráty nezahálely. Od včerejšího poledne nevzal do úst, ale jídlo muselo počkat.

Když z cesty odbočil ke svahům Tygrího hřbetu, padala noc, ale zastavil teprve, až se úplně setmělo. Pršelo celou noc. Přečkal ji opřený o balvan, s gumákem přetaženým přes hlavu.

Chatrč, nenatřená a omšelá, se choulila ve vidlici údolí. Kouř visel promočeně, bez pohybu nad střechou. Nestoupal, déšť ho srážel k zemi. Přístavky a kůlny okolo chatrče byly ještě méně přitažlivé. Všechno se krčilo jakoby v hrůze z veliké kočky, na jejímž boku se nalézalo.

Rudým očím muže, který zabil Dana Odamse - ležel na břiše na kopci, podél jehož oblé paty se dolina štěpila - připadala tato sešlá usedlost bez telefonního spojení jako královský palác.

Během ranní hodiny, co tam ležel, dvakrát měl v dohledu ženu. Poprvé vyšla z chatrče, zašla do jedné z kůlen a poté se vrátila. Podruhé zůstala stát na prahu a dívala se do údolí. Byla to malá žena, v šedivých zplihlých šatech, věk a vzhled se pro déšť nedaly určit.

Později se objevil deseti- až dvanáctiletý chlapec, paže vysoko zarovnané dřívím, a zmizel za rohem.

Muž se z vrcholku stáhl a učinil velký okruh, aby na stavení viděl zezadu.

Uplynulo půl hodiny. Hoch přinesl vodu z pramene, žena se neukázala.

Uprchlík se opatrně blížil k usedlosti; nohy ho nesly ztuhle, nebyla v nich žádná pružnost. Chvillemi mu podklesly, ale pod vrstvou hlíny a třidenním strništěm čněla brada bez známek slabosti.

Zkoumal kůlny - bídné chatrné stavby, nabízející ubohé rezavé klisně cosi jako stáj. Za stájí byla snůška hospodářských nástrojů v různém stupni opotřebení a rozkladu. Většinu náradí držely pohromadě pouze četné, ale nepřilíš zručné správký drátem na vázání otý-

pek. Nikde na zemi nebyly mužské stopy, jen otisky bot ženy a mladého chlapce.

Muž zamířil přes dvorek k domu, šel zeširoka, aby zamaskoval nerovnoměrnost kroků. Pravidelně, neuspěchaně, jak tikání hodin, mu z prstů ochablé levé ruky odpadávaly husté kapky krve a déšť je vtloukal do rozmoklé půdy.

Špinavou tabulkou okna viděl ženu a chlapce, sedící vedle sebe na posteli naproti dveří.

Chlapcovy tváře zbledly, jak muž rozrazil dveře a vstoupil do šeré nepřepažené místnosti, a chvěla se mu brada. Ženin úzký, pohublý obličej neukázal nic, žádné překvapení. Strnule seděla na palandě, ruce v klíně prázdné a nehybné, ve vybledlých očích ani strach, ani špetka zájmu.

Muž stál, kde se zastavil - na krok bokem od dveří - groteskní socha z bláta. Nevelká, statná, s pokleslými masivními rameny. Škrálopem hlíny neprosvítalo nic z oblečení nebo vlasů, něco málo z obličeje a rukou. Maršálův kolt v jeho upadlé ruce vyhlížel s tou vyleštěnou precizností směšně a nepatřičně.

Oči přejížděly po místnosti: dvě palandy u prkenné boční stěny, uprostřed prostý stůl, tu a tam rachitická kuchyňská židle, omlácený a poškrábaný psací stůl, truhlice, řada háků se sbírkou mužského a ženského oblečení, v rohu něco obuvi, dveře otevřené do přístavku kuchyně.

Přešel k nim. Ženin obličej se za ním otáčel.

Přístavek byl prázdný. Obrátil se k ženě.

„Kde je váš muž?“

„Pryč.“

„Kdy se vrátí?“

„Nikdy.“

Její plochý bezvýrazný hlas vetřelce jakoby mátl - stejně jako její stoický klid, když vrazil dovnitř. Zamračil se a stočil rudé, krví podlité oči k chlapci a zpátky k ženě.

„Což znamená?“

„Což znamená, že ho ta dřina tady omrzela.“

Zamyšleně sešpulil rty. Pak šel do rohu, kde se hromadily boty. Byly tam dva páry mužských obnošených holínek - očištěných a ošetřených tukem.

Narovnal se, vsunul kolt zpět do pouzdra a neohrabaně svlékl gumák. „Dejte mi něco k jídlu.“

Žena se mlčky zvedla a šla do kuchyně. Muž tam postrčil i chlapce a stál na prahu, zatímco vařila kávu, smažila lívance a slaniinu. Poté se vrátili do pokoje. Postavila jídlo na stůl a spolu s chlapcem zaujali svá místa na palandě.

Muž jídlo zhltal, aniž se na ně podíval - oči mu přeletovaly od dveří k oknu, ženě a chlapci, k jeho koltu vedle talíře. Z levé ruky mu stále odkapávala krev, na stole, na podlaze byly červené skvrny. Z vlasů a obličeje se drobily kousky suché hlíny, padaly mu do talíře, ale ani je nevšímal.

Ukonejšil hlad, stočil si a zapálil cigaretu; levá ruka byla nešikovná, bolela, když s ní pohnul.

Vypadalo to, že žena si teď poprvé všimla, že je zraněný. „Krvácíte. Nechte mě, abych vás ošetřila.“

Oči ztěžklé únavou a ukojeným hladem ji podezíravě zkoumaly. Pak ale uvolnil šatstvo, opřel se v židli a stáhl špinavý obvaz z týden staré díry po kulce.

Přinesla horkou vodu a plátno. Ránu mu omyla a ovázala. Operace proběhla v tichu, dokud se nevrátila k palandě.

Zeptal se. „Byli tu v poslední době nějakí návštěvníci?“

„Šest tejdnu jsme neviděli živou duši.“

„Jak daleko je nejbližší telefon?“

„Nobelův - vosm mil vzhůru údolím.“

„Jsou tu nějaký koně krom toho v kůlně?“

„Ne.“

Pomalů vstal a jal se vytahovat zásuvky psacího stolu. Prohrábl je a v poslední našel revolver. Strčil si ho do kapsy. V truhlici nebylo nic, o co by stál. Za šatstvem na háku objevil pušku. Palandy neskrývaly žádné zbraně.

Z volné palandy stáhl dvě deky, sebral pušku a gumák. Klopýtavě došel ke dveřím.

„Chvilku si odpočnu,“ řekl vyčerpaně. „Lehnu si v kůlně, kde je ta kobyla. Tu a tam se porozhlídnu a podívám se, jestli někdo z vás dvou nechybí. Rozuměno?“

Pokývla a přišla s návrhem: „Jestli se ukážou cizí lidi, myslím, že byste rád, kdybych vás vzbudila, než vás uviděj, ne?“

Jeho otupělé smysly ožily, nejistě k ní došel a ve snaze nahlédnout za jejich vybledlý povrch jí zblízka zíral do očí.

„Minulej tejden jsem v Jingu zabil chlapa,“ pronesl po chvíli pomalu a rozvázně monotónním hlasem, který varoval a zároveň hrozil. „Byl to férovej souboj. Dostal mě do ramene, než jsem ho skolil. On do Jinga patřil - ale já ne! Nejlepší, co můžu čekat, je to nejhorší. Měl jsem šanci zmizet, než mě vzali do Great Falls a já po ní chňapl. Nedovolím, aby mě zas chytli a pak pověsili. Nezdržím se tady dlouho, ale pokud tu budu ...“

Žena opět přikývla.

Zaškaredil se na ni a odešel.

Uvázal koně na krátkém provazu do rohu stáje, pokrývky rozložil mezi něj a dveře. Potom si s koltem v ruce lehl a usnul.

Vzbudil se do pozdního odpoledne a vytrvalého deště. Pečlivě obhlížel dvůr a dům. Teprve pak do něj vstoupil.

Žena mezitím pokoj zametla a uklidila. Oblékla si čisté šaty, které se častým praním odbarvily do světlerůžova. Vykartáčovala si vlasy. Vzhledla k němu od nějakého šití a její tvář, stále mladá navzdory těžké práci, jež se do ní vepsala, byla jasnější.

„Kde je kluk?“ štěkl.

Hodila palcem za rameno.

„Nahoře na kopci. Poslala jsem ho, aby pohlídal údolí.“

Zúžil oči a vyšel před dům. Zkoumaje vrchol, rozeznal clonou deště chlapcův obrys, jak leží pod zakrsným cedrem a hledí k východu. Vrátil se dovnitř.

„Jak to vypadá s ramenem?“ otázala se.

Zkusmo zvedl paži.

„Líp. Zabalte mi nějaký jídlo. Musím se hnout dál.“

„To mně nepřipadá moudrý,“ řekla suše cestou do kuchyňky. „Měl byste zůstat, dokud se trochu nezahojí.“

Jingo je moc blízko.“

„Kdo se v tom nečasu bude potýkat s bahnem? Ted’ se sem nedostane ani kuň, natož auto. Snad si nemyslíte, že by se sem vydali pěšky, i kdyby věděli, kde vás hledat, že jo? V tomhle dešti se vám rameno znovu vodevře.“

Sehnula se pro pytel na podlaze. Pod sepraným růžovým kretonem se ostře rýsovala linie zad a boků.

Jak se narovнала, setkala se s jeho pohledem. Sklopila víčka, zarděla se, rty se mírně pootevřely.

Muž se opřel o veřej, poškrábal si strniště na zablácené bradě.

„Možná máte pravdu,“ uznal.

Odložila potraviny, které mu balila s sebou, vzala z kouta zinkový kbelík, vodu z něj vylila do sedací vany, kterou vysadila na kamna, a pak ještě třikrát zašla k prameni. Ze dveří ji zvědavě pozoroval.

Prohrábla oheň, šla do pokoje a z truhlice vyňala spodní prádlo s modrou košilí, z psacího stolu ponožky, z háku šedé kalhoty a z hromady v koutě pár plátěných pantoflí. Všechno poskládala v kuchyni na židli.

Potom šla do pokoje a zavřela spojovací dveře.

Muž se svlékl a jak se koupal, slyšel, jak si potichu prozpěvuje. Dvakrát po špičkách přeběhl ke dveřím a ke škvíře mezi veřejí přiložil oko. Pokaždé ji zastihl sedící na palandě, skloněnou nad šitím, tváře zardělé.

Měl jednu nohu v kalhotách, které mu dala, když melodie náhle ustala.

Ze židle shrábl stále pohotový kolt, hnul se ke dveřím a kalhoty vlekl po podlaze za kotníkem, jenž v nich uvízl. Přitiskl se naplocho ke stěně a ke škvíře přiložil oko.

Na prahu stavení stál vysoký mladík v mokré mokrém lesklém gumáku. V rukou měl brokovnici s dvojitou hlavní, jejíž dvě ústí byla jak pár zlovorných očí, upřených na střed spojovacích dveří.

Muž v kuchyni zvedl kolt a jeho palec natáhl kohoutek s mechanickou precizností člověka, který uvykl jednorázové pistoli.

Zadní dveře přístavku se prudce rozletěly. „Odhod’ zbraň!“

Uprchlík se k novému nepříteli stočil ještě dřív, než příkaz dozněl.

Dvě zbraně zahřměly naráz.

Nohy uprchlíka se však při stáčení zapletly do kalhot na zemi a ztratil rovnováhu a padnul na kolena přesně v okamžiku obou výstřelů. Jeho kulka prolétla nad ramenem muže ve dveřích, jehož kulka se zaryla do stěny sotva palec nad uprchlíkovou hlavou.

Ten se po nečekaném dopadu na kolena ještě nejistě kymácel, ale znovu vypálil.

Muž ve dveřích se shrbeně napůl stočil.

Jak se napřimoval, uprchlíkův ukazovák na spoušti se napnul ...

Od spojovacích dveří práskla puška.

Uprchlík se vytáhl na nohy, obličej naplněný údivem, moment vzpřímeně stál a svezl se na podlahu.

Mladík s puškou přešel k muži, který se opíral o veřej s rukou přitisknutou k boku. „Dostal tě, Dicku?“

„Myslím, že mě jen škrábl - nic to není, Bobe. Hádám, žeš ho zabil.“

„Asi jo. Zásah zblízka.“

Dovnitř nakoukla žena. „Kde je Buddy?“

„Synek je v pořádku, paní Odamsová,“ ujistil ji Bob. „Byl z toho běhu blátem načisto zchvácený, tak ho máma uložila do postele.“

Muž ležící na podlaze vydal jakýsi zvuk. Viděli, že mrkl a zvedl víčka.

Žena a Bob k němu přiklekli, ale zarazil je, když se ho snažili obrátit, aby vyšetřili spoušť, již mu do zad nadělala dvouhlavňová zbraň.

„Nechte toho,“ bránil se. Jak promluvil, z koutku úst mu vyhrkla krev. „Nechte mě bejt.“

Rudé oči ztrácely lesk, vyhledaly ženu.

„Vy - žena - Dana - Odamse?“ chroptěl.

V její odpovědi bylo něco vzdoru - jakási potřeba se ospravedlnit. „Jo. Byla jsem.“

Vetřelcův obličej zbavený bláta, s hlubokými brázdami kolem úst, neprozradil nic z toho, co mu běží hlavou.

„Panák,“ zašeptal si pro sebe a zrakem zabloudil k pahorku, na jehož vrcholu viděl cosi, co vypadalo jako postava ležícího chlapce - a čemu uvěřil.

Přikývla.

Muž, který zabil Dana Odamse vyplivl z úst krev. Jeho oči se k ní vrátily.

„Hodný děvče,“ pronesl zřetelně - a skončil.

Noční střelba

Dům byl velký, dvoupatrový, postavený z červených cihel, se střechou ze zelené břidlice, jejíž široký převis stavbě dodával vzhled přičaplého hříbku. Stál na travnaté vyvýšenině daleko od silnice, obrácený k ní zády. Fronta hleděla do malebného údolí řeky Mokelumne.

Fordka, najmutá na nádraží v Knownburgu i se šoférem, mě pronesla kovanou bránou na pozemek sídla, vystoupala šterkovou okružní cestu a vysadila mě na stopu od schodů verandy opatřené sítí proti moskytům a obtácející celé přízemí.

„Tamhle jde Exonův zeť,“ upozornil mě řidič. Vzal si peníze za rito, nastartoval a odjel.

Obrátil jsem se. Verandou se ke mně klátil asi třicetiletý dlouhán - samá ruka, samá noha - oděný s nedbalou elegancí. Do hezkého opáleného obličeje spadala kštice hnědých vlasů, na usměvavých rtech tkvěl náznak sarkasmu, v úzkých očích víc než jen náznak arrogantního sebevědomí.

„Pan Gallaway?“ zeptal jsem se, jak scházel ze schodků.

„Hilary. Vy jste ...“ Příjemný baryton protahoval slova, jako by pocházel z jihu.

„Z Kontinentální detektivní agentury, sanfranciská filiálka,“ ukončil jsem za něho.

Pokývl a přidržel mi síťové dveře.

„Zavazadlo nechte zde. Dám je odnést do vašeho pokoje.“

Vedl mě do domu, a když jsem ho ujistil, že jsem již poobědval, nabídl mi výtečný doutník a měkké křeslo. Poskládal se do mohutného ušáku - kostnaté klouby dlouhých končetin trčely do všech stran - a vyfoukl kouř ke stropu.

„Napřed bych vám měl říct,“ začal po chvíli poněkud váhavě, „že si od výsledků mnoho neslibuji. Poslal jsem pro vás spíš kvůli uklidňujícímu efektu vaší přítomnosti na domácnost, než že bych od vás očekával nějaké zázraky. Víte, já nevěřím, že se tu něco děje. Nicméně nejsem detektiv a mohu se mýlit. Třeba objevíte více či méně závažné věci. Pakliže ano - dobře! Ale netrvám na tom.“

Zdržel jsem se komentáře, ačkoli mi úvod nebyl po chuti. Mlčky pokušoval, než se uráčil pokračovat. „Mému tchánovi, Talbertu Exonovi, je pětasedesát a normálně je to kus tvrdého, čínorodého, cholerického ďábla. Nyní se však zotavuje po vážném zápalu plic, který z něj vysál všechnu šťávu. Zatím musí ležet a Dr. Rench doufá, že ho v posteli udrží ještě aspoň týden.

Starý pán má pokoj ve druhém patře - frontální rohovou místnost na pravé straně, přímo nad námi. Ošetřovatelka, slečna Caywoodová, má sousední. Oba pokoje spojují dveře. Můj pokoj je na druhé straně fronty - přes halu od ložnice starého pána. Vedle je ložnice mé paní - přes halu od ošetřovatelčiny. Provedu vás později. Chci jen, aby situování pokojů bylo jasné dřív, než budu pokračovat.

Minulou noc, tedy spíše dnes ráno kolem půl druhé, někdo po Exonovi vystřelil, když spal - a minul. Kulka se zaryla do rámu dveří vedoucích do pokoje zdravotní sestry. Šla asi šest palců nad jeho ležícím tělem. Směr kulky ve dřevě naznačuje, že byla vypálena od jednoho z oken - zvenčí nebo zevnitř.

Tchán se ovšem vzbudil, nikoho však nezahlédl. Všichni - to jest moje žena, slečna Caywoodová, Figgsovi a já -jsme byli výstřelem probuzeni, ale také jsme nic neviděli. Není pochyb, že útočník unikl oknem, jinak by ho někdo z nás spatřil - sběhli jsme se ze všech stran. Nicméně jsme na pozemku nikoho nenašli. Ani stopu.“

„Kdo jsou Figgsovi a kdo tu ještě bydlí mimo osob, které jste vyjmenoval?“

„Emma Figgsová je hospodyně, její muž Adam je jakýmsi údržbářem - chlapíkem pro všechno. Mají pokoj v druhém patře, úplně vzadu. Mimo nich tu je Gong Lin, kuchař. Spí v pokojíku za kuchyní. Nu, a pracanti na farmě. Dva -John Natara a Felipe Fidelio jsou Italové; pracují tu déle než dva roky. Mexičan Jesus Mesa je tu něco přes rok, či tak nějak. Ti tři mají domek blízko stodol. Řekl bych - tedy má-li můj názor nějakou váhu - že nikdo ze zaměstnanců nemá se střílením nic společného.“

„Kulka je v rámu, nebo jste ji vytáhli?“

„Shand, zástupce šerifa v Knownburgu, ji už vydoloval. Prý je to kulka z osmatřicítky.“

„Máte v domě zbraň stejné ráže?“

„Ne. Jedna dvaadvacítka a moje pětačtyřicítka - tu mám v autě - jsou jediné pistole v celé domácnosti. Ještě tu máme dvě brokovnice a vinčestrovku třicet-třicet. Shand všechno poctivě prohledal, víc zbraní však neobjevil.“

„Co říká pan Exon?“

„Nic moc. Abychom mu prý dali do postele bouchačku a on se o sebe postará sám - že není zapotřebí otravovat policii nebo detektivy. Nemám zdání, jestli ví či neví, kdo po něm střílel - je to nesdílný starý čert. Co jsem o něm slyšel, nasvědčuje, že pomstychtivých kandidátů na střílení si během života nadělal celou řadu. V mládí nebyl žádné nevinátka, vlastně ani ve středních letech. Čím byl starší, tím byl horší.“

„Víte něco definitivního, nebo se jen dohadujete?“

Gallaway se na mne zašklebil. Posměšný úšklebek, který jsem měl vídat často, než případ „Exon“ skončil.

„Asi oboje,“ protáhl měkce. „Vím, že jeho život oplýval podvedenými přáteli a ošizenými partnery a že se aspoň jednou vyhnul vězení, když svědčil proti svým společníkům a dostal za mříže je, místo sebe. Vím, že jeho dobře pojištěná manželka zemřela za poněkud zvláštních okolností; tehdy byl dlouho v podezření, že ji zavraždil, ale nakonec mu to prošlo pro nedostatek důkazů. Tohle je jen pár příkladů, nelze se tedy divit, že po něm kdosi střílí.“

„Dejte mi seznam jeho nepřátel a nechám je vyšetřit.“

„Bylo by to pouze pár jmen z dlouhého pořadníku, a než byste těch pár vyšetřil, uplynuly by měsíce. Nechci si věšet na krk tolik starostí. A výdajů. Jak jsem řekl prve, já netrvám na výsledcích. Moji paní útok na otce velmi znervóznil, ona ho z nějakých podivných příčin opravdu miluje. Abych ji uklidnil, souhlasil jsem, že najmu soukromého detektiva. Sama mne o to požádala, nemohl jsem její přání dost dobře odmítnout. Moje představa je, že se tu budete několik dní potloukat, dokud se věci neutiší a ona se přestane strachovat. Jestli mezitím o něco zakopnete - pusťte se do toho! Jestli ne, taky dobře.“

Na tváři se mi muselo jevit něco z mých myšlenek, protože zamrkal a uchichl se.

„Prosím, ať vás ani nenapadne, že chci, abyste toho rádoby vraha nenašel. Pouze vám dávám volnou ruku. Dělejte si, co chcete, vyjma

toho, že se tu budete ukazovat, aby vás moje paní viděla a měla pocit, že jsme pod ochranou odborníka. Na ostatním nezáleží. Jistě jste se už dovtípil, že manželčina otce zrovna nemiluju, ale to je obapolné. Otevřeně se přiznám, že kdyby to nebyla taková námaha, asi bych ho spíš nenáviděl. Takže jestli chcete a můžete toho útočníka lapit, budu rád, když ho dostanete. Nicméně ... “

„Dobrá,“ přerušil jsem další výlevy. „Tenhle džob se mi moc nezamlouvá, ale když už jsem tady, tak ho vezmu. Počítejte však s tím, že vyšetřování nebude právě příjemné. Ale budu se snažit.“

„Pracovitost a poctivost,“ - vycenil zuby v sardonickém úsměvu - „jsou velice chvályhodné vlastnosti.“

„No ba,“ zabručel jsem. „Chtěl bych vidět ložnici pana Exona.“

U nemocného seděla jeho dcera - Gallawayova paní, a ošetřovatelka. Představil mne a já si prohlédl pokoj, než jsem je začal zpovídat.

Byla to rozlehlá místnost, se třemi širokými okny nad střechou verandy a s dvojicí dveří; jedny ústily do haly, druhé do vedlejšího pokoje zdravotní sestry. Tyto byly otevřené a stál v nich zelený japonský paravan. Bylo mi řečeno, že tohle aranžmá je obzvlášť výhodné v noci, aby sestra mohla ihned slyšet, zda je pacient neklidný, nebo něco nepotřebuje.

Zjistil jsem, že člověk stojící na střeše verandy pohodlně přesáhne přes parapet (pokud by ho radši nepřekročil přímo dovnitř) . Dostat se na střechu verandy nebyl žádný kumšt, dolů to bylo ovšem ještě snadnější - stačilo sklouznout po střeše, přibrzdit, nohama napřed sjet přes okraj a seskočit dolů na štěrk cesty. Žádný zázrak. Okna neměla síť proti hmyzu.

Lože nemocného bylo umístěno hned vedle dveří s paravanem. Když ležel, nacházel se mezi dveřmi a oknem, od něhož výstřel vyšel. Venku - v dostřelu pušky - nebyl žádný dostatečně vysoký strom nebo budova, odkud by mohlo být vypáleno.

Po prohlídce jsem se obrátil nejdříve na pacienta. Pan Exon, dokud byl zdravý, musel být vysoký, statný člověk, nyní však byl vychrtlý a mrtvolně bledý. Tváře měl propadlé, malá pichlavá očka stěsnaná k úzkému můstku nosu; ústa byla bezbarvá škvíra nad výraznou kostnatou bradou.

Jeho odpověď byla divem ochotné spolupráce.

„Výstřel mě vzbudil. Nic jsem neviděl. Víc nevím. Mám milión nepřátel. Na jména si nevzpomínám.“

Nevrle to odhrkal, odvrátil se a zavřel oči, odmítaje cokoli dodat.

S oběma ženami jsme se raději přesunuli do pokoje sestry, kde jsem je vyslechl. Dámy byly naprosto rozdílné typy a vládl mezi nimi chlad, takřka hmatatelná zášť. Ta se zanedlouho vysvětlila.

Paní Gallawayová byla asi o pět roků starší než její manžel - tmavá, sošná krasavice, v černých očích ustaraný výraz, obzvlášť, když spočinuly na jejím muži. Každopádně ho velice milovala a ta tíseň, která se jí v očích odrážela - ta přechoť, s níž se mu během mého pobytu v Exonově sídle snažila vyhovět v každé maličkosti - mne přesvědčily, že bez ustání bojuje se strachem, že ho ztratí.

Paní nedodala nic víc, než co mi sdělil její manžel. Výstřel ji probudil, běžela do otcova pokoje, nic neviděla, nic nevěděla, nic nepodezírala.

Sestra - jmenovala se Barbra Caywoodová - mi řekla totéž, skoro týmiž slovy. Když ji výstřel vzbudil, vyskočila z postele, odsunula paravan ve dveřích a vběhla do pacientovy ložnice. Byla tam první, přesto nikoho neviděla, pouze starého pána sedícího na posteli a hrozícího chabými pěstmi směrem k oknu.

Barbře Caywoodové mohlo být nanejvýš jedna- či dvaadvacet roků; byla přesným typem děvčete, které by si muž vybral, aby ho opatrovalo a potěšilo mu oko. Byla menší než průměr, urostlá jako břízka, pod naškrobenou uniformou se rýsovala štíhlá postava a dokonalé křivky. Navíc jí pod čepečkem vykukovaly měkké zlaté vlasy - radost pohledět. Leč přes všechnu tu krásu se chovala prakticky a seriózně.

Gallaway mě pak zavedl do kuchyně, abych vyslechl čínského kuchaře. Gonk Lin měl smutný orientální obličej a jeho neutuchající úsměv z něj činil toho nejsmutnějšího Budhu, co jsem kdy viděl. Ukláněl se, od začátku do konce opakoval jen ano - ano - a víc jsem z něho nedostal.

Adam a Emma Figgsovi - on tenký, ona objemná, oba revmatictí, vyhradili podezíráni široké pole. Cílem se stal kuchař a muži na farmě, individuálně i kolektivně. Vrahem byl hned ten, hned onen; pro

podezření neměli důkazy krom pevného přesvědčení, že všichni cizinci jsou kriminálníci.

Dělníci na farmě - dva středně staří Italové s ohromnými kníry a mladý Mexičan s mandlovýma očima - byli právě na poli. Hovořil jsem s nimi téměř dvě hodiny a odcházel jsem celkem ujištěn, že žádný z nich neměl ve střelení prsty.

Dr. Rench po návštěvě pacienta scházel dolů, právě když jsme se s Hilarym Gallawayem vrátili z pole. Byl to malý milý stařík s dobrotivým pohledem a obdivuhodným porostem běloučkého chmýří na hlavě, obočí, na tvářích, bradě a v nosních dírkách.

Vzrušení - říkal - Exonovu rekuperaci poněkud zpomalilo, nemyslel však, že nastanou komplikace. Pacient má trochu zvýšenou teplotu, ale je mu lépe.

Vyprovodil jsem doktora k autu, abych mu mé dotazy předložil v soukromí, ale kdybych si tu námahu ušetřil, vyšlo by to nastejno. Nevěděl nic podstatného. Ošetřovatelka Barbra Caywoodová byla vyslána agenturou v San Francisku, což téměř vyloučilo podezření, že se do Exonova domu vloudila s vražednými úmysly.

Při návratu do haly jsem zahlédl Hilaryho a sestru. Paží jí lehce objímal ramena a něco jí povídal. Jakmile jsem vešel do dveří, vykroutila se, šibalsky se zaculila a šla ke schodišti.

Nevěděl jsem, jestli se mu vymanila proto, že mne viděla, ani jak dlouho ji takhle objímal. Obě otázky měly určitý vliv na konstrukci přístupu k aféře.

Gallawayovi, tedy popravdě žádnému pořádnému mužskému, nemohl uniknout svěží křehký půvab této mladé ženy, aniž by na něj nějak reagoval. A Hilary byl natolik atraktivní, aby jí jeho pozornost lichotila. Nevzbudila ve mně dojem, že by se jí jeho obdiv protivil. Pravděpodobně ten vztah mezi nimi nebyl nic vážného, nic než malý flirt, uzavřel jsem úvahu. Ke střelbě se to nijak nevztahovalo, ale pochopil jsem, proč mezi paní domu a sestrou vládne napětí.

Zatímco se mi hlavou honily tyhle myšlenky, Gallaway se na mne potutelně zubil.

„S detektivem v domě člověk nikdy neví, kdy je v bezpečí,“ postěžoval si.

Zasmál jsem se. Což byla jediná odpověď, která na toho ptáčka platila.

Po čaji mě Gallaway v jeho sportáku zavezl do Knownburgu a vysadil mě na prahu domu šerifova zástupce. Nabídl se, že mne odveze zpátky, ale vzhledem k tomu, že jsem nevěděl, jak dlouho se zdržím, musel jsem odmítnout. Najmu si zase vůz.

Shand, šerifova pravá ruka, byl asi třicetiletý velikán a pravý muž na pravém místě: pomalu mluvil, pomalu mu to myslelo, prostě člověk, který se ideálně hodil na svůj úřad v hlavním městě okresu San Yoaquin.

„Vyjel jsem ihned po Gallawayově telefonátu,“ rozšafně začal. „Když jsem tam dorazil, hádám, že bylo asi půl pátý ráno. Nic jsem nenašel. Na střeše nebyly žádné stopy, ale to nic neznamená. Zkusil jsem sám vylízt nahoru a dolů a taky jsem tam nenechal žádné stopy. Půda kolem domu je příliš tvrdá, aby v ní zůstal otisk. Našel jsem pár šlápot, ale nikam to nevedlo. Každěj tam pobíhal jak divej, než jsem tam dojel, takže jsem nemoh určit, komu patřily. Pokud jsem moh zjistit, v sousedství se nevyskytují žádné podezřelé charaktery. Jediní lidi tady vokolo, kteří proti Exonovi něco maj, jsou Deemsovi - starej pán je před několika lety pobil v soudní při, ale všichni - otec a oba chlapi - byli doma, když se střílelo.“

„Jak dlouho tu Exon bydlí?“

„Čtyři - pět let, hádám, ale usedlost vlastní mnohem dýl.“

„Nemáte vůbec žádné indicie?“

„Vo žádnéjch nevím.“

„Co víte o jejich rodině?“

Shand se zamyšleně poškrábal na hlavě. Zachmuřil se.

„Hádám, že myslíte Hilaryho Gallawaye,“ řekl pomalu. „Myslel jsem na něj. Gallawayovi se tu vobjevili pár let potom, co její otec farmu koupil. Jak se zdá, Hilary většinu večerů tráví u Adyho v zadním pokoji, kde učí chlapce, jak se hraje poker. Slýchám, že je naučil spoustě leccjakých věcí. Nevím ... Víte, ta herna je tichá, žádný rvačky, tak je necháváme na pokoji. Já tam přirozeně nechodím. Moc toho o Hilarym nevím - do města jezdí často, prej tu pálí za nějakou holkou, mastí karty a hodně pije. Není to žádný tajemství, že von a

starej pán spolu nevycházej. A Hilaryho pokoj je přímo proti Exonovu a jejich vokna nejsou daleko vod sebe. Mno, ale nevím ... “

Potvrdil vše, co mi sdělil Gallaway: že kulka vyšla z ráže 38, že v usedlosti nenašel zbraň téhož kalibru a že nevidí důvod, proč podezírat dělníky na farmě.

Příštích pár hodin jsem ve městě mluvil s kýmkoliv, kdo byl ochotný se rozpovídat a nedozvěděl jsem se nic, co by stálo za hození na papír. Najal jsem si tedy vůz a nechal se odvézt do přechodného domova.

Gallaway se ještě nevrátil. Jeho paní a Barbru Caywoodovou jsem zastihl v jídelně u mléka a sušenek; rád jsem se k nim připojil. Sestra říkala, že Exon usnul, tak jsme si povídali a rozešli se o půl jedné.

Můj pokoj byl hned vedle ošetřovatelčina, na téže straně haly, která horní patro dělila na dvě části.

Sepsal jsem denní hlášení, vykouřil doutník, pak jsem si kapsy vycpal revolverem a baterkou, sešel po schodišti tichého domu a kuchyňskými dveřmi se vydal na obhlídku.

Měsíc teprve vycházel, ale i tak jsem vágně viděl keře, hospodářská stavení a dům - pochopitelně. Držel jsem se pokud možno ve stínu a celý pozemek jsem prošel. Všude byl klid.

Naprostý nedostatek jakékoli evidence nasvědčoval, že po Exonovi nejspíš vypálil polekaný zloděj, když se nemocný nějak nepředvídaně pohnul. Jestli tomu tak bylo, byla malá pravděpodobnost - snad jedna ku tisíci - že k něčemu dojde. Byl jsem však neklidný, ne-usnul bych.

V garáži chyběl Hilaryho sporták, dosud se nevrátil z města. Pod okny dělníků jsem zůstal stát, až jsem slyšel chrápání ve třech stupnicích a ujistil se, že bezpečně odpočívají.

Po hodině jsem toho šuntání měl dost a vrátil se do domu. Svítící ciferník hodinek ukazoval 2:35, když jsem stál u dveří čínského kucháře a naslouchal jeho pravidelnému oddychování.

Zopakoval jsem si to u dveří Figgsových, až mi ucho řeklo, že spokojeně spí. U dveří paní domu jsem musel několik minut čekat, než vzdychla a zašustily povlaky. Barbra dýchala hluboce a zdravě s

bezstarostností mládí, které netrápí zlé sny. Náš nemocný pochruchoval s občasným zakašláním rekonvalescenta po zápalu plic.

Vrátil jsem se do svého pokoje, neboť naslouchací túra dopadla zdárně.

Nechtělo se mi spát, cítil jsem jakousi nervozitu. Přenesl jsem si židli k oknu, díval se na ozářenou řeku a údolí, vykouřil další doutník a přemítal si celý případ snad po sté, ačkoli nového jsem nic nevy-myslel.

V domě i venku byl absolutní klid.

Do toho zahřměla těžká exploze zbraně, vypálené uvnitř domu. Hnal jsem se přes pokoj, vtrhl do haly.

Halu plnil frenetický křik ženského hlasu.

Vrazil jsem do pokoje Barbry Caywoodové. V šikmých měsíčních paprscích jsem ji uviděl sedět uprostřed lůžka, oči zděšeně vyku-lené. Výkřik jí skomíral v hrdle.

Bleskurychle jsem vše obhlédl, přehodil nohu přes okenní parapet.

Vtom zahřměl další výstřel - v Exonově ložnici.

Dívčina hlava sebou škubla tak prudce, až se zdálo, že jí musí prasknout vaz - přitiskla si obě ruce na prsa - a tvář padla do peřin.

Nevím, jestli jsem proletěl skrz, přes či okolo paravanu ve spojovacích dveřích. Oběhl jsem Exonovu postel. Ležel na boku na podla-ze čelem k oknu. Přeskočil jsem ho a vyklonil se přes parapet.

Ve dvoře jasně osvětleném měsícem v zenitu se nic nehýbalo. Žádné zvuky úprku. Za chvilku, zatímco jsem z okna stále zkoumal okolí, přiběhli od ubytovny bosí dělníci ve spodním prádle, jak vy-skočili z postelí. Zavolal jsem na ně, aby se kolem domu rozestavěli jako hlídky.

Do ložnice se sběhla celá domácnost. Gong Lin s Adamem Figgsem uložili Exona zpátky do postele. Paní a Emma Figgsová se sklá-něly nad Barbrou a snažily se zastavit krv prýstvic z rány v jejím bo-ku.

Poslal jsem Adama k telefonu, aby vzbudil doktora a šerifova zá-stupce, a pádl po schodech dolů a ven.

Za dveřmi jsem se málem srazil s Hilarym Gallawayem. Přichá-zel od garáže. Tváře měl zardělé a dech výmluvně svědčil o občer-stvení provázejícím karban v zadní místnosti u Adyho, ale kráčel

vení provázejícím karban v zadní místnosti u Adyho, ale kráčel rovně a jak měl ve zvyku, líně se usmíval.

„Co znamená ten vzruch?“

„Totéž jak minulou noc! Potkal jste cestou někoho? Vůz? Viděl, jak někdo opouští pozemek?“

„Ne.“

„Dobře. Sedněte do toho vašeho sportáku a žhavte gumy opačným směrem. Stopněte každého, koho doženete, nebo kdo vypadá podezřele. Máte zbraň?“

Stočil se poslušně na podpatku, přes rameno křikl: „Tu ve voze“ a rozběhl se.

Chlapi z farmy stáli pořád ještě na postech. Pročesal jsem celé okolí od severu k jihu a od východu k západu. Napadlo mne, že jsem možná zašlapal stopy, které bych mohl najít, až se rozední, ale vsadil jsem na šanci, že útočník se skrývá někde poblíž. A Shand beztak tvrdil, že půda je tu příliš suchá, aby v ní zůstaly otisky nohou.

Na šterku před domem jsem našel pistoli, z níž bylo vypáleno - lacinou osmatřicítku, lehce zrezavělou, páchnoucí čerstvým spáleným prachem. V zásobníku byly tři nepoužité náboje.

Mimo zbraně jsem neobjevil nic. Vrah - dívka byla těžce zraněná - se prostě vypařil do vzduchu.

Když se dostavil Dr. Rench a Shand, bezvýsledného pátrání jsem nechal. Nedlouho po nich se vrátil Hilary. S prázdnýma rukama.

Snídaně probíhala v melancholické náladě - vyjma Hilaryho. Přemáhal se, aby o nočním poprasku otevřené nežertoval, ale oči mu zajiskřily, kdykoliv se střetly s mým pohledem, a já věděl, že noční střelbu přímo před mým nosem pokládá za ohromně povedený vtíp. Nicméně z ohledu na jeho paní zachoval vážnou tvář.

Paní Gallawayová nás zakrátko opustila. Nahradil ji Dr. Rench. Sdělil nám, že jeho pacienti jsou v celkem dobrém stavu a oba se uzdraví.

Kulka se otřela o dívčina žebra a hrudní kost a probila se hrudním svalstvem - dovnitř na pravé straně a ven na levé. Byla v bezvědomí, leč krom ztráty krve a šoku byla mimo nebezpečí.

Exonovi dal utišující léky, řekl doktor, po nichž usnul. Vplížili jsme se se Shandem do ložnice, abychom ji prohledali. Kulka přistála

opět ve veřejích, asi o pět palců vyš nad tou ze včerejší noci. Druhá prolétla paravanem a až prošla dívčíným tělem, zasekla se do omítky. Obě kulky jsme vydolovali. Byly střely vypálené od okna - zvenčí nebo uvnitř.

Připadal jsem si jak účastník filmového hororu o neviditelných fantomech noci. Ten den jsme se Shandem čínského kuchaře, dělníky a Figgsovy nabodli na rozen a smažili je nelítostně celé hodiny. Vyšli z toho bez poskvrny - nezjistili jsme nic, střílení jsme nikomu z nich nemohli přičíst.

A Gallaway mne celý den následoval, kam jsem se hnul, v očích potměšilý třpyt, který jasněji než jakákoli slova říkal: *Jsem logicky jediný podezřelý. Pročpak si na mně nevyzkoušíš váš třetí stupeň mužčinkání?* Já se však na něj culil a na nic jsem se ho nezeptal.

Odpoledne se Shand musel vrátit do Knownburgu. Později mi telefonoval, že Gallaway odjel z města dost brzy. Pakliže ujížděl jeho obvyklým závodním tempem, mohl být doma asi půlhodinu před střelbou.

Den uběhl až příliš rychle a já se hrozil nadcházejících hodin. Dvě noci za sebou někdo usiloval o Exonův život - a nyní se blížila třetí.

U večere Hilary prohlásil, že tento večer hodlá strávit doma. „Knownburg,“ - podotkl zlomyslně - „je v porovnání mnohem nudnější.“

Dr. Rench se po jídle omluvil s tím, že se vrátí co nejdříve, musí však navštívit dva pacienty na opačném konci města. Ošetřovatelka nabyla vědomí, ale byla tak hysterická, že jí musel dát opiát. Nyní tudíž spala. Exon klidně odpočíval, přestože měl vysokou horečku.

Zašel jsem za ním a pokusil se ho jemně vyzpovídat. Odmítl se se mnou bavit a připadal mi hodně nemocný; nechtělo se mi na něj tlačit.

Zeptal se pouze, jak je děvčeti.

„Doktor myslí, že se z toho dostane. Utrpěla šok a značnou ztrátu krve. Řekl, že jestli si v jednom z hysterických záchvatů nestrhá obvazy a nevykrvácí, bude za několik týdnů v pořádku.“

Nato vešla paní Gallawayová a já se vrátil dolů; v salonu se mne zmocnil Hilary, který mnohomluvně naléhal, abych mu vyprávěl o

případech, které jsem rozlouskl, a nesmírně se bavil mými rozpaky. Nemilosrdně si ze mne utahoval - a já v nitru vřel. Navenek jsem si udržel mírný ironický úsměv, leč zakrátko mne vysvobodila jeho paní.

Oba pacienti usnuli, sdělila nám. Využil jsem toho a s výmluvou, že musím něco napsat, jsem jejímu tyranskému manželovi unikl. Ne však do svého pokoje.

Místo psaní jsem se vplížil do dívčiny ložnice, po špičkách přešel k vestavěnému šatníku a potichu do něho vklouzl. Dveře jsem nedovřel. Paravan byl ze spojovacích dveří odstraněn, takže jsem přes Exonovu postel viděl na okno, z něhož vyšly už tři výstřely, a jen Bůh věděl, co vyjde příště.

Čas se zvolna vlekl a já byl z nehybného čekání ztuhlý. S tím jsem ovšem počítal.

Paní přišla dvakrát zkontrolovat oba spící. Pokaždé jsem dveře přitáhl, dokud jsem nezaslechl její tiché kroky v hale.

Hned po její druhé návštěvě a ještě než jsem měl čas dveře znovu otevřít, jsem zaslechl šramot a nato měkké tlapkání. Netušil jsem, co se děje. Báł jsem se do dveří strčit. Stál jsem ve svém úkrytu a čekal.

Tlapkání bylo hlasitější - bosé nohy se blížily - minuly šatník.

Vyčkával jsem.

Takřka nehluchné zašustění. Pauza. Pak tiché trhavé zvuky.

Vyšel jsem ze šatníku, pistoli v ruce.

Vedle dívčina lože, skloněný nad jejím omámeným tělem, stál Talbert Exon. Tváře měl rozpálené horečkou, pod zvlhlou noční košilí čouhaly vyzáblé nohy. V jedné ruce držel pokrývku, kterou jí odtáhl z těla. Prsty druhé ruky svíraly úzký růžový pruh náplasti přidržující obvazy k pokožce a který právě odtrhl.

Cosí si bručel, oběma rukama hrábl po obvazech.

Šílený, horečnatý lesk jeho očí mne polekal, hrozba zbraně na něho zřejmě nepůsobila. Skočil jsem k němu, ruce mu srazil, uchopil ho do náruče a nesl ho za vzteklého klení, kopání a škrábání zpátky do postele. Pak jsem svolal rodinu.

Hilary, Shand - který znovu přijel z města - a já jsme seděli v kuchyni s kávou a cigaretami, zbytek domácnosti Dr. Renchovi pomáhal v boji o Exonův život. V posledních třech dnech prošel chorý

muž rozčilením, jež by stačilo podlomit síly zdravému, natož rekonvalescentovi po pneumonii.

„Proč ji ten starý ďábel chtěl zabít?“ žasl Gallaway.

„Bůhví,“ připustil jsem popuzeně. „Nevím, proč chtěl, aby zemřela. Faktem je, že se o to pokoušel. Pistole byla nalezena na místě, kam ji mohl hodit, jakmile zaslechl moje kroky. Když byla dívka postřelena, byl jsem v její ložnici. Skočil jsem k oknu, na střeše nikdo nebyl. Vy jste přijel z Knownburgu, dorazil sem hned po střelbě a přesto jste cestou nikoho nepotkal. A přísahám, že nikdo nemohl prchat žádným jiným směrem, aniž bych ho já nebo dělníci z farmy nespatriili.“

A pak jsem Exonovi po večeri řekl, že se děvče uzdraví, pakliže si nestrhne obvaz, což mu vnuklo nápad, jak se jí zbavit. Věděl, že je pod vlivem opiátu - možná si myslel, že všichni budou věřit, že si je strhla sama.

Od plánu k provedení byl pouze krůček - když jsem ho zastavil, odtrhl už jeden pruh náplasti. Střílel po ní záměrně, a to je fakt. U soudu bych to těžko prokazoval, protože neznám motiv, ale vím, že to udělal. Doktor si myslí, že se soudu nedočká. V úsilí, aby děvče zabil, zabil sám sebe.“

Hilary na mne vycenil stoličky. „Snad máte pravdu. Vy jste mně ale povedený detektiv! Proč jste nepodezíral mne?“

„Podezíral,“ uchechtl jsem se. „Ale ne dost.“

„Proč ne? Co když jste na omylu?“ protáhl s gustem. „Víte, že můj pokoj je hned naproti. Tu první noc jsem mohl vylézt oknem, propížit se přes střechu verandy, prásknout po něm, utíkat zpátky a hupsnout dovnitř.“

A druhou noc - když jste tu už byl? Měl jste zjistit, že jsem město opustil dřív, s nadbytkem času, abych vůz zaparkoval kousek odtud, vypálil ty dvě kulky, protáhl se ve stínu kolem domu, doběhl k autu a pak zajel do garáže. Také byste měl vědět, že mám pošramocenou pověst - jsem přece černá ovce rodiny. Navíc jsem se vám přiznal, že starého pána nemám rád. A motiv? Fakt, že moje paní je Exonovou jedinou dědičkou. Doufám,“ - vytáhl bolestně obočí jak na scéně - „že si nemyslíte, že by mi v sem tam nějaké vraždě bránily morální skrupule.“

Zasmál jsem se. Jistěže ne.“

„Nu, co tedy?“

„Kdyby byl Exon býval zavražděn hned tu první noc a já sem přišel, dávno byste byl žertoval tak leda s žalářníkem. Byl bych po vás šel, i kdyby byl zavražděn během druhé noci, jenže mi nepřipadáte jako člověk, který by zvrtil tak snadný úkol - každopádně ne dvakrát. Abyste ho nezasáhl, pak utekl a jeho nechal naživu.“

Mocně mi potřásl rukou.

„Jaká útěcha, že někdo ocenil aspoň jednu z mých řídkých předností.“

Talbert Exon pro mne před smrtí poslal. Říkal, že chce zemřít s ukojenou zvědavostí, takže jsme si vyměnili informace. Já mu pověděl, proč jsem ho začal podezřívat, a on mi vysvětlil, proč chtěl zabít Barbru Caywoodovou.

Před čtrnácti lety zabil svoji manželku, ne však pro peníze z pojistky, nýbrž v záchvatu nepřičetné žárlivosti. Nicméně důkazy činu zakryl tak důkladně, že ho nemohli usvědčit. Soudu unikl, ač výčitky svědomí ho pronásledovaly, až se staly posedlostí.

Věděl, že dobrovolně se nikdy nepřizná - na to se měl moc rád - a věděl, že důkazy o jeho vině nikdy nevyjdou najevo. Hrozil se možnosti, že někdy ve spánku nebo v opilosti by mohl vyžvanit dost, aby ho to přivedlo na šibenici.

Dumal nad tím příliš často a nakonec propadl morbidnímu strachu - věčně ho pronásledoval. Vzdal se alkoholu, to bylo lehké. Zabránit náhodným eventualitám však nebylo v jeho moci.

A pak se to konečně stalo: onemocněl zápallem plic, týden o sobě nevěděl a děsil se, že se prořekl. Když se z deliria probral, opatrně se ošetřovatelky vyptával. Odpovídala vyhýbavě, nechtěla mu říct, jestli o něčem v horečkách nemluvil. A pak ji náhodou přistihl, jak ho pozoruje se záští - s intenzivním odporem.

Dovtípl se, že žvanil o vraždě své ženy. Jal se tedy plánovat, jak se sestry zbavit, než někomu vyzvoní, co slyšela. Pokud potřeboval její pomoc a zůstávala u něj, cítil se v bezpečí. Doufal, že profesionální etika jí zavře pusy - že snad jeho tajemství nebude vytrubovat do světa. Možná to ani nikomu neřekne. Ale pro všechna ta „snad“ a „možná“ musel zabránit, aby opustila dům.

Potají denně zkoušel své síly, až dokázal po pokoji trochu chodit a udržet zbraň pevně v ruce. Jeho postel stála pro jeho plán na výhodném místě - v přímé linii s oknem, spojovacími dveřmi a dívčinou postelí. V šatníku, v zastrčeném koutku měl starou krabici a v ní pod snůškou krámů pistoli. Ty věci v krabici nikdy nikdo neviděl a pistoli pravděpodobně nikdo nevystopuje k jeho osobě.

První noc vyndal zbraň, odstoupil kousek od postele a vpálil kulku do veřejí. Skočil do postele a zbraň schoval pod pokrývky, kde by ji nikdo nehledal, než ji bude moci znovu uložit do krabice.

Víc příprav nebylo zapotřebí. Ustavil tak, že mu někdo usiluje o život, a zároveň ukázal, že kulka míněná pro něho může snadno proletět i otevřenými dveřmi a zasáhnout nevinnou obět.

Druhou noc vyčkal, až se dům uklidní. Nato škvírou v křídlech japonského paravanu koukl na děvče, které v odraženém svitu měsíce viděl docela slušně. Vyskytl se nepředvídaný zádrhel. Když od paravanu ustoupil dost daleko, aby na něm nezůstaly pozůstatky střelného prachu, na děvče - pokud leželo - neviděl. První kulku tedy vpálil do dvevního rámu, aby ji vzbudil.

Vyplašeně se s křikem posadila a on po ní střelil. Zamýšlel po ní pro jistotu vystřelit ještě jednou - což mu znemožnil můj příchod. Znemožnil mu ukrýt zbraň, a tak ji s posledními silami vyhodil z okna.

Krátce po poledni skončil a já se vrátil do San Francisca.

Jeho smrtí případ ještě úplně neskončil, měl dovětek.

Účtárna Kontinentální agentury - jak to v byznysu obvykle chodí - poslala Gallawayovi účet za mé služby. K jeho šeku byl pro mne přiložen dopis, z něhož část cituji:

Nerad bych vás připravil o kopec šlehačky na vrcholku naší aféry. Když se krásná Barbra poněkud zotavila, popřela, že Exon během deliria mluvil o vraždě či jiném zločinu.

Zhnusený odpor, s nímž na něho nevědomky pohlížela, měl zcela odlišný důvod: Celý ten kritický týden ze sebe chrlil proud sprostot a oplzlostí, které- jak se jeví - děvče nadobro šokovaly.

Zákruty klamu

1

„Vanci, co o smrti Dr. Estepa vím, jsem vyčetl z tisku,“ namítl jsem.

Hubený šedý obličej Vance Richmonda vyjadřoval nechuť.

„Novinové články nejsou spolehlivé a přesné. Povím vám vztažené body, pokud jsem s nimi obeznámen, ačkoli předpokládám, že si je ověříte, abyste měl informace z první ruky.“

Přikývl jsem a advokát pokračoval. Každé slovo napřed pečlivě zformoval rty, než je vyslovil.

„Dr. Estep přišel do San Franciska v roce 98 či 99 - mladý, pětadvacetiletý lékař s čerstvě orazítkovanou licencí. Otevřel si zde ordinaci, a jak zajisté víte, časem si získal pověst skvělého chirurga. Oženil se asi dva nebo tři roky po příchodu do města. On a jeho paní se spolu zdáli být šťastnější, než bývá průměr. Děti neměli.

Z jeho minulosti, než se sem přistěhoval, není nic známo. Manželce pouze řekl, že se narodil a vyrůstal v Parkersburgu v Západní Virginii a že jeho mládí doma bylo tak nešťastné, že se ho snaží vymazat z paměti. A že na ně nerad myslí, nerad o něm mluví. Tohle je důležité!

Před dvěma týdny - třetího tohoto měsíce odpoledne - přišla do jeho ordinace žena. Ordinoval ve své rezidenci na Pine Street. Zdravotní sestra a zároveň recepční, Lucy Coeová, ji uvedla do ordinace, načež se vrátila k psacímu stolu v přijímacím pokoji.

Z rozhovoru nic neslyšela, zavřenými dveřmi k ní občas dolehl hlas ženy - zvýšený, rozčilený hlas zněl prosebně. Sestra porozuměla jediné celé větě Prosím! Prosím! vykřikla žena ,Neodmítej mne!‘ Žena v ordinaci setrvala asi patnáct minut. Odcházela se vzlykáním do kapesníku. Dr. Estep se o návštěvnici nešířil. Jeho paní se o této návštěvnici dozvěděla teprve po jeho smrti.

Nazítří k večeru, když si sestra oblékala kabát připravená odejít, Dr. Estep vyšel z ordinace s kloboukem na hlavě a dopisem v ruce. Všimla si jeho bledosti - byl bílý jako moje uniforma - a toho, že kráčí opatrně jako člověk, který se má na pozoru, aby nekolísal.

Zeptala se, jestli není nemocný. Na to odpověděl, že to nic není, že za pár minut bude v pořádku. Poté odešel. Sestra zamkla, vyšla z domu hned za ním a viděla ho hodit dopis do poštovní schránky na rohu. Potom se vrátil do domu.

Deset minut nato - nemohlo to být později - scházela paní Estepová po schodišti k přízemí a v tom okamžiku se z ordinace ozval výstřel. Běžela dovnitř - nikoho nepotkala. Její manžel stál u psacího stolu, potácel se, v pravém spánku ránu a kouřící revolver v ruce. Právě k němu dospěla a obejmula ho, když se svalil přes stůl. Byl mrtvý.“

„Nikdo jiný - ani některá ze služebných nemůže potvrdit, že paní do ordinace vešla až po výstřelu?“ otázal jsem se.

Advokát rozhodně zavrtěl hlavou.

„Ne, k čertu! To je ten problém!“

Po tomhle citovém výlevu se mu hlas vyrovnal a pokračoval ve vyprávění.

„Raníky přinesly zprávu o jeho smrti a odpoledne se do domu dostavila žena, která ho den předtím navštívila. Ukázalo se, že je Estepovou první manželkou - tedy jeho zákonitou ženou. Velice rád bych o tom pochyboval, ale nemohu. Ani v nejmenším. Byli sezdáni ve Filadelfii v roce 96. Má řádně ověřenou kopii zápisu. Pro jistotu jsem si to dal ve Filadelfii ověřit a je tedy jisté, že Dr. Estep a tato žena - za svobodna Edna Fifová - byli skutečně sezdáni.

Ona tvrdí, že ji po dvouletém manželství opustil. Což by bylo v 98 nebo krátce předtím, než přijel do San Franciska. Identifikační doklady má v pořádku - je skutečně Ednou Fifovou, která se za něj provdala. A mí agenti na východě našli pozitivní důkazy, že Estep ve Filadelfii ty dva roky opravdu praktikoval.

A je tu další bod. Estep říkal, že se narodil a vyrůstal v Parkersburgu. Zavolał jsem tam, ale nenašlo se nic, co by dokládalo, že tam kdy pobýval. Další dotaz ukázal, že na adrese, kterou dal své ženě, nikdy nebydlel. Nezbyvá tedy než usoudit, že jeho řeči o nešťastném mládí byly výmyslem, aby se vyhnul všetečným otázkám.“

Přerušil jsem ho. „Pokusil jste se zjistit, jestli se doktor se svou první manželkou třeba nerozvedl?“

„Teď na tom pracuji, pomalu však nabývám dojem, že ne. Tak abych pokračoval. Tato žena - pro snazší identifikaci Edna - říká, že se o manželově pobytu dověděla nedávno a přišla za ním se snahou o smíření. Požádal ji, aby mu dala čas na rozmyšlenou, s tím, že jí své rozhodnutí sdělí do dvou dnů.

Osobně se domnívám, protože jsem s Ednou několikrát hovořil, že se doslechla o jeho zámožnosti a šlo jí víc o peníze než o jeho osobu. Což ovšem není podstatné.

Vyšetřovací orgány se zprvu přiklonily k názoru, že doktorova smrt byla sebevražda. Když se však vynořila Edna, druhou ženu - moji klientku - zatkli a obvinili z vraždy.

Policie zastává teorii, že okolnosti doktora přinutily, aby se druhé manželce doznal k bigamii. A ona, dumajíc o jeho klamu, a že vlastně není jeho manželkou, dostala nakonec takový vztek, že po odchodu sestry vtrhla do ordinace a zastřelila ho revolverem ze zásuvky stolu; prý musela vědět, že ho tam má.

Já ovšem nevím, s jakými důkazy vyrukuje obžaloba, z novin však plyne, že bude stavět na jejích otiscích prstů na revolveru, jímž byl zabit - na převrhnutém kalamáři na stole - na cákancích inkoustu na jejích šatech a na inkoustovém otisku její ruky na roztržených novinách na desce stolu.

Naneštěstí první věc, již učinila, bylo vyproštění zbraně z manželovy ruky. Proto jsou na ní její otisky. Jak jsem předeslal, klesl právě ve chvíli, kdy ho obejmula, a ačkoliv její paměť není v tomto bodu zcela jasná, dá se předpokládat, že ji při pádu strhl s sebou. Proto ten překocení kalamář, roztržené noviny a cákance inkoustu. Obžaloba se však pokusí porotu přesvědčit, že se to stalo před střelbou - že jsou důkazem zápasu.“

„Nevypadá to tak zle,“ podotkl jsem.

„Nebo zatraceně zle - záleží na tom, jak se na to díváte. A pro mou klientku se to přihodilo ve velmi nepříznivé době. Během posledních měsíců došlo k pěti zeširoka roztahovaným vraždám mužů, které ženy zabily buď ze žárlivosti, nebo že je jejich milý podvedl, či kvůli obojímu.

Ani jedna z té pětice nebyla odsouzená. Následkem toho tisk, veřejnost a dokonce i soudní stolice požadují přísnější uplatňování

spravedlnosti. Noviny paní Estepovou napadají tak bezohledně, kam až jim dovoluje strach ze žaloby o nactiutrhání. Spojily se proti ní ženské spolky a každý vykřikuje, že se z ní musí učinit výstražný příklad.

A k tomu, jako kdyby to nestačilo, státní žalobce prohrál poslední dva případy a tentokrát půjde po krvi - den voleb se blíží, že ano.“

Klidný ovládaný hlas rozčileně stoupal.

„Co si myslíte?“ horlil Richmond. „Vy jste detektiv. Pro vás je tohle známý ořelý případ. Jste víceméně otrlý, a kde se jedná o nevinu, značně skeptický. Já ale vím, že paní Estepová manžela nezabila. Neříkám to proto, že je mojí klientkou! Byl jsem doktorovým právníkem a přítelem, a kdybych si myslel, že je vinna, učinil bych všechno, co je v mé moci, abych ji pomohl usvědčit. Víím, že ho nezabila - nedokázala by ho zavraždit.

Je nevinná, jenže půjdu-li k soudu s tím, co teď mám, prohrajeme! Veřejný sentiment proklamuje, že ženským kriminálním žvlům se prokazuje příliš mnoho shovívavosti. V jejím případě se kyvadlo zhoupne opačným směrem - paní Estepová, jestli ji usvědčí, dostane nejvyšší trest. Teď její život závisí na vás! Můžete ji zachránit?“

„Nejlepším počátkem je dopis, který odeslal těsně před smrtí,“ poznamenal jsem bez ohledu na všechno povídání, jež nesouviselo s fakty. „Vsadil bych se, že když člověk napíše dopis a nato se odpráskne, obsah sebevraždy vysvětluje, nebo se k ní vztahuje. Co říká Edna? Zeptal jste se jí na něj?“

„Ovšem. Popírá, že ho obdržela.“

„Ach tak! Jestli se doktor zabil kvůli ní, pak by podle všech pravidel měl být adresován jí. Mohl také psát druhé ženě, ale nač by jí to posílal poštou? Měla by Edna důvod, proč lhát?“

„Ano,“ vysvětlil právník zvolna. Jistěže by měla. Doktorova poslední vůle zanechává všechen majetek druhé ženě. Edna, zákonitá manželka, může tuto vůli změnit. Jestli se však prokáže, že druhá žena o existenci té první neměla ponětí - že skutečně věřila, že je Estepovou zákonitou manželkou, pak nejspíš obdrží alespoň část pozůstalosti. Nemyslím, že by jí to nějaký soudce upřel a připravil ji o celé jmění. Pakliže ji však soud shledá vinnou, nezdedí po zemřelém ani

šesták. Zákon říká, že vrah nemůže po oběti dědit. V tom případě by majetek připadl Edně.“

„Zanechal dost, že to opačné straně stojí za to, aby nevinnou osobu dostala za mříže?“

„Zhruba půl milionu. Polovina této částky není právě zanedbatelným lákadlem.“

„Jak Ednu znáte, myslíte, že by se s tím spokojila?“

„Mezi námi, myslím, že ano. Nečinila dojem osoby s nesmlouvavými zásadami.“

„Kde se ubytovala?“

„Momentálně v hotelu Montgomery. Stálé bydliště má, myslím, v Louisvillu. Jsem přesvědčen, že jestli s ní budete mluvit, ničeho nedocílíte. Zajistila si služby právníků Somerset, Somerset a Quill, což je mimochodem velmi úctyhodná firma. Nebude se s vámi bavit, odkáže vás na ně. Ti vám ovšem nic neřeknou. Jestli jedná nečestně, třeba v tom, že zapírá, že manželův dopis obdržela, je jisté, že Somerset a Quill o tom nevědí.“

„Mohu si promluvit s vaší klientkou, paní Estepovou?“

„Obávám se, že ne. Snad za den či dva. Je na pokraji zhroucení. Vždycky byla křehká a šok z manželovy tragické smrti, po níž následovalo zatčení a uvěznění, je na ni příliš mnoho. Víte, je v městské věznici - bez možnosti kauce. Snažil jsem se, aby ji přeložili do vězeňského oddělení Městské nemocnice. Všichni si však myslí, že nemoc jen předstírá. Obávám se o ni, je skutečně v zoufalém stavu.“

Hlas mu opět zjhl, tak jsem sáhl po klobouku, utrousil cosi o tom, že se raději pustím hned do práce, a odešel. Nesnáším tyhle ty výlevy. Když nejsou dost účinné, aby se vám dostaly pod kůži, jsou trapné. A jsou-li účinné, kalí rozum.

2

Příštích pár hodin jsem promarnil výslechem Estepova služebnictva. V kritické době nebyl nikdo z nich poblíž místa činu, ani neviděl paní Estepovou odcházet dolů.

Po spoustě telefonátů jsem objevil Lucy Coeovou, zdravotní sestru, v bytě na Vallejo Street. Malá, bryskní, věčná osůbka okolo třicítky.

Což vyčistilo otázky, tykající se ordinace. Vydal jsem se do hotelu Montgomery s neotřesitelnou vírou v zázraky (k nimž obvykle nedojde) a doufal, že najdu Estepův dopis, poněvadž jsem věřil, že ho Edna dostala a schovala.

V hotelu jsem měl výtečnou pověst, dokonce tak vynikající, že mi vedení povolilo všechno, co se příliš markantně neodchylovalo od mezních hranic zákona. Jakmile jsem vešel, jal jsem se shánět manažerova asistenta Staceyho.

„Tahleta paní Estepova, co se tu usídlila,“ vyptával jsem se ho. „Co o ní víte?“

„Já nic, ale jestli pár minut počkáte, uvidíme, co se dá zjistit.“

Byl pryč asi deset minut.

„Zdá se, že toho moc nebude. Zeptal jsem se telefonistek, kluků z výtahu, pokojských, úředníků a domácího detektiva. Moc mi toho neřekli.“

V knize hostů udala, že je z Louisvillu. Zápis je z druhého tohoto měsíce. Nikdy dříve tu nebyla; vypadá to, že se ve městě nevyzná - musí se na cestu vyptat v recepci. Poštovní úředníci nepamatují, že by dostala nějaké dopisy a telefonistky v centrále nemají zápis, že by jí někdo volal.

Má pravidelné zvyky - odchází ráno okolo desáté nebo později a vracívá se před půlnocí. Nikdo se po ní neptal, asi nemá žádné známé ani přátele.“

„Pohlídali byste její poštu a dali mi vědět, odkud a kdo jí píše, pokud obálka udává zpáteční adresu?“

„Samosebou.“

„A mohla by děvčata v centrále odposlouchávat její hovory?“

„To víte, že ano.“

„Je na pokoji?“

„Ne, před chvilkou odešla.“

„Fajn! Chtěl bych ho prohledat.“

Stacey si rozpačitě odkašlal.

„Musíte - ech - je to tak důležité? Rád bych vám vyhověl, ale ...“

„Tohle je opravdu důležité,“ ujistil jsem ho. „Na tom, co se o ní dozvím, závisí život jiné ženy.“

„Nu ... tak dobře!“ pokývl. „Řeknu recepčnímu, aby nám dal vědět, kdyby přišla dřív, než budete hotov.“

V pokoji byly dvě cestovní tašky a kufr, všechny zámky otevřené. Neobsahovaly jedinou stopu - žádnou korespondenci - nic. To nic mi vniklo myšlenku, že předpokládala, že její věci někdo prohrabe.

Dole v hale jsem si zvolil pohodlné křeslo, odkud jsem viděl na řady klíčů, a čekal na první pí. Estepovou. Bylo to dlouhé čekání. Když přišla v 11:15, káva, kterou jsem popíjel, abych neusnul, mi žbluňkala až v krku.

Edna byla vysoká, mohlo jí být pětáctýřicet až padesát. Nesla se vzpřímeně a sebejistě, oděná s vybraným vkusem. Obličej kolem úst a brady byl na ženu dost tvrdý; vcelku nebyla nijak škaredá - činila dojem rázné osoby. Žena, která co si umane, to taky dostane.

3

Když jsem příštího dne zrána vcházel do hotelové haly, odbíjelo osm. Tentokrát jsem si vybral posezení nedaleko zdviží.

Pí. Estepová opustila hotel v 10:30 se mnou v patách. Popírání manželova dopisu napsaného těsně před smrtí mi jaksi nezapadalo do rámce pravděpodobnosti. V detektivním řemesle je jedno dobré motto: „Máš-li pochyby - sleduj.“

Po snídani na Farell Street se vydala do nákupní zóny a dlouho, předlouho, jak mi aspoň připadalo, mne prováděla těmi nejpřecpanějšími částmi přelidněných obchodních domů, co jí přišly do cesty.

Nic nekoupila, ale všechno si poctivě prohlížela, a já capal za ní, a snažil se jednat jako nezkušený chlapík při nákupu pro manželku. Statné ženy do mne vrážely, tenké mne postrkovaly a všechny mi šlapaly na kuří oka.

Konečně když jsem vypotil přebytečná kila, vydala se k Union Square, krácejíc nonšalantně jako na procházce. Ve třech čtvrtinách ulice se najednou obrátila a vracela se, kudy přišla, ostře si prohlížejíc kolemjdoucí. Když přecházela kolem mne, seděl jsem na lavičce a četl stránku včerejších novin z odpadového koše. Nesla se po Post Street ke Kearny, tu a tam se zastavila, nahlízejíc jakoby do výkladů, a já šlapal chodník za ní, někdy téměř vedle ní a někdy před ní.

Dívala se po tvářích a snažila se vypátrat, jestli ji někdo sleduje či nikoliv, ačkoli v těchto rušných ulicích to byl nadlidský úkol. Pro mne to znamenalo výhodu, v opuštěných čtvrtích by to bylo horší.

Pro sledování platí čtyři pravidla: Drž se za subjektem, pokud je to možné. Nikdy se před ním nesnaž chvatně ukrýt. Chovej se přirozeně, ať se děje cokoliv. A nikdy se nestřetni s jeho očima. Když se dodržují, je sledování ta nejsnadnější věc na světě. Pro každého, i pro amatéra.

Pí. Estepová se ujistila, že s sebou nevláčí stín, a u stanoviště taxíků před kostelem sv. Františka do prvního nastoupila, já si vzal poslední a vyrazili jsme. Na Post Street ve směru k Laguně zajel taxík k chodníku a zastavil. Žena vystoupila, zaplatila řidiči a vydala se schodištěm k činžovnímu domu. Můj vůz zastavil s běžícím motorem o blok dříve.

Jakmile taxík zmizel za rohem, pí. Estepová se objevila ve dveřích, sešla na chodník a vydala se dolů Lagunou Street. Setsakra opatrná paní!

„Předjed'te ji,“ řekl jsem šoferovi.

Dojžděli jsme ji, když se zastavila u jednopatrového činžáku, kde zazvonila. Dům obsahoval zřejmě čtyři byty s jednotlivými vchody. Zvonek, jenž stiskla, patřil k bytu na pravé straně horního poschodí.

Opatrně jsem z vozu vyhlížel ke dveřím, zatímco šofér hledal příhodné místo k parkování před sousedním blokem.

Hlídal jsem vchod do 5:35, kdy vyšla, zastavila si taxi, vrátila se do Montgomery a do pokoje.

Zavolal jsem starého pána, takto šéfa sanfranciské pobočky Kontinentální detektivní agentury, a požádal ho, aby mi dal zjistit, kdo bydlí v bytě na Laguna a co je zač.

Pí. Estepová povečeřela v hotelu, potom zašla do divadla a vůbec se nestarala, jestli má za sebou stín. V pokoji zmizela něco po jedenácté, já si oddechl a šel domů.

4

Příští ráno jsem sledování Edny předal Dicku Foleyovi a vrátil se do agentury; čekal jsem na Boba Teala, který vyšetřil nájemníky na Laguně. Přišel něco po desáté.

„Bydlí tam chlap jménem Jacob Ledwich,“ sděloval. Je to podrazník, ale v čem jede, nevím. Přáteli se s Wopen Healym, takže musí být stejná sorta! ‚Porky‘ Grout se vyjádřil, že je to prvotřídní gauner a člen hráčského gangu. Jenže Porky, když z toho kouká pětko, je s to ti namluvit, že biskup je kasař, co vykrádá sejfy.

Tendle Ledwich opouští dům povětšinou v noci a zdá se, že je pěkně zazobanej. Možná nějaká vyšší třída v tom gangu. Má buicka, poznávací značka 645-221. Garážuje ho za rohem, ale zdá se, že fáro neužívá moc často.“

„Jak vypadá?“

„Je to vazba. Hromotluk. Měří něco pod dva metry - klidně může vážit sto dvacet kilo i víc. Má komickej ksicht. Širokej a těžkej voko-
lo tváří a čelistí, ale ústa má malinká, jakoby stvořená pro ženskou. Není to žádněj cucák - je středního věku.“

„Co kdybys ho den či dva pohlídal a zjistil, co dělá? Bobe, nejlíp by bylo, kdyby sis v sousedství našel pokoj nebo bejvák - místo, odkud bys viděl na jeho dveře.“

5

Když jsem vyslovil jméno Ledwich, Vance Richmond se rozzářil.

„Ano!“ vykřikl. „Toho znám! Nedávno jsem se s ním setkal - velký, silný člověk s nápadně drobnými ústy. Jednou jsem se u Estepa stavil, on byl v ordinaci a doktor mi ho představil.“

„Co o něm víte?“

„Nic.“

„Nevíte, jestli to byl jen příležitostný známý, nebo spíše přítel?“

„To nevím. Mohl být stejně dobře doktorovým pacientem, kým-
koliv. Estep o něm nikdy nehovořil a ten den, kdy jsem ho tam zastihl, vlastně celou dobu mlčel. Zdržel jsem se jen krátce - předal jsem doktorovi nějakou informaci a odešel. Proč?“

„Včera se Edna pomalu od rána nadmíru starala, aby ji nikdo nesledoval, protože odpoledne hodlala onoho pána poctit návštěvou. Zjistili jsme, že Ledwich je lump a flákač - podezřelá existence zná-
má i v podsvětí.“

„Co z toho vyvozujete?“

„Napřed fakta: Ledwich znal oba, doktora i Ednu. To ostatní jsou jediné dohady. Myslím si, že ona celou dobu dobře věděla, kde doktor pobývá. Je-li to tak, možná z něho pořád tahala peníze. Mohl byste zkontrolovat jeho konta, zda nevydával částky, k nimž chybí podklady?“

Advokát vrtěl hlavou.

„Ne, jeho účetnictví je zmatek nad zmatek. Nevím, jak dával dohromady daňové přiznání - asi obtížně.“

„Aha. Tak zpátky k dohadům. Jestli Edna věděla, kde je, a dostávala od něho peníze, proč za ním přišla s prosíkem?“

„Myslím, že na tohle znám odpověď,“ řekl Richmond. „Před dvěma měsíci si investicí do dřevařské společností takřka zdvojnásobil své jmění.“

„To je ono! Edna se to dozvěděla od Ledwiche. A jeho prostřednictvím či dopisem žádala větší podíl - možná víc, než byl doktor ochoten vysolit. Když odmítl, přišla osobně a vyhrožovala mu - řekněme - že ho odhalí. On se domníval, že to myslí vážně. Buď neměl sumu, kterou žádala, nebo byl dvojakým životem natolik vynervovaný, že se zabil. Tohleto je sice řada dohadů, ale připadají mi celkem rozumné.“

„Mně také,“ připustil advokát. „Co s tím uděláte?“

„Zatím je oba sledujeme - nic jiného nám nezbývá. Do Louisvillu jsem poslal člověka, aby všechno kolem Edny řádně vyšetřil. Uvědomte si ale, že i když na ně vyhrabu spoustu věcí, pořád to nevede k nálezu předsmrtného dopisu. Ten je klíčem.“

Napadlo vás, že Edna mohla dopis také zničit? Bylo by to určitě chytřejší. Snad když proti ní nashromáždím dost špíny, přinutím ji k doznání, že dopis dostala a obsahoval zmínku o sebevraždě. K osvobození naší klientky by to mělo stačit. Mimochodem, jak se jí daří?“

Hubený obličej pozbyl živost a zesmutněl.

„Včera večer nebyla k utišení a převezli ji do nemocnice, kam ji měli dát hned zprvopočátku. Abych řekl pravdu, jestli ji brzy nepustí, nebude vaši pomoc už potřebovat. Udělal jsem vše, co jsem mohl, aby ji propustili na kauci, tahal za všechny nitky, ale jak vidíte, bezúspěšně. Vědomí, že sedí ve vězení - obvinění z manželovy vraždy - pomalu ji to zabíjí. Není nejmladší a vždycky měla slabé nervy. Sa-

motný šok z manželovy smrti ji zdrtil - nyní však... Musíte ji dostat ven a rychle!“

Pobíhal po kanceláři, div že si nerval vlasy. Honem jsem vypadl.

6

Od advokáta jsem šel do agentury, kde jsem měl vzkaz, že tam Bob Teal zavolal adresu příhodného bytu, co najal. Skočil jsem na tramvaj a jel se na něj podívat.

Nedostal jsem se tam.

Vystoupil jsem a šel po Laguně a vtom jsem spatřil Boba krácejícího proti mně. Mezi ním a mnou se šinul mohutný chlap s širokým červeným obličejem a komickou pusou, Jacob Ledwich.

Nevšimavě jsem kolem nich prošel. Na rohu jsem se zastavil, bál si cigaretu a kradmo na ten pár pohlédl.

A pak jsem zpozorněl.

Ledwich se zastavil u novinového kiosku, kde něco kupoval. Bob Teal se vyznal - minul ho a stejnoměrným krokem šel dál. Soudil, že Ledwich si koupí kuřivo a vrátí se domů, nebo po nákupu bude pokračovat k tramvaji, kde na něj pro každý případ již čekal.

Jak se Ledwich u stánku zastavil, muž na druhé straně ulice najednou ustoupil do stínu vchodu a stál tam. A já si vzpomněl, že jsem ho viděl kráčet po druhém chodníku na úrovni s Bobem a naším hromotlukem.

On Ledwiche také sledoval!

V době, kdy Ledwich zaplatil, byl Bob na křižovatce se Sutter St., nejbližší tramvajové zastávce. A Ledwich se stočil tímtéž směrem.

Sotva jsem tam došel, přijela tramvaj jedoucí k trajektu a Bob, Ledwich a já jsme nastoupili. Záhadný cizinec si hrál s tkaničkou na botě a nato se rozběhl a naskočil, až se vůz rozjel. Stál vedle mne na zadní plošině, schovával se za dělníkem v overalu a přes rameno mu občas jukal po Ledwichovi. Bob již seděl, než jsme my tři nastoupili.

Muž byl ve špehování amatér. Měl jsem příležitost si ho prohlédnout zblízka. Mohlo mu být asi padesát roků. Vypadal ošuměle - malý, vychrtlý a křehký. Měl pozoruhodný nos - převislý orgán, který se pořád nervózně škubal.

Pár minut jsem ho pozoroval a uklidněně rozhodl, že si není vědom faktu, že Bob hromotluka také sleduje, neboť měl oči pouze pro Ledwiche. Takže když se vedle Boba uvolnilo místo, šel jsem si k němu sednout, zády k mužíkovi s nervózním nosem.

Potichu jsem Boba instruoval: „Vystup a vrať se do bytu. Nesleduj Ledwiche, dokud ti neřeknu. Jen pozoruj jeho bejvák. Špehuje ho nějaký ptáček a chci vědět, o co mu jde.“

Zabručel, že rozumí, a po několika minutách vystoupil.

Na rohu Stockton Ledwich vystoupil, za ním následoval nosatý mužík, já uzavřel voj a v této formaci jsme městem pochodovali celé odpoledne.

Hromotluk měl jakýsi byznys v kdejaké trafice, kulečnickové herně a denním baru. Věděl jsem, že se v nich přijímají sázky na kterýkoli dostih v Severní Americe, ať v Tijuaně, Tanforanu či Timoniu.

Co v těch podnicích dělal, jsem nezjistil. Já zůstával na ocase procesí, neboť můj zájem se soustředil na onoho cizince. Pokud byl Ledwich v podniku, coural se po okolí, jít za ním dovnitř si netroufal. A že si užil napětí, jak se tak usilovně snažil, aby ho Ledwich nepostřehl! Dařilo se mu to jen díky rušnému středu města, kde vám projde i neschopný amatérismus. Od všeho toho pochodování a skrývání musel být uštváný jak pes.

A pak ho rozložitý velikán bezděky převezl.

Ledwich vyšel ze dveří s jiným mužem. Před podnikem nasedli do vozu a odjeli, zanechávající mužíka na okraji chodníku se zklamaně schlíplým nosem. Přímo před ním stál taxík, ale nejspíš neměl dost peněz, aby utrácel za jízdné.

Domníval jsem se, že se vrátí na Lagunu. Nikoliv. Vedl mne po Kearny k Portsmouth a parku, kde se natáhl do trávy, zapálil si dýmku a ležel, koukaje sklíčeně na Stevensonův pomník. Jestli ho vůbec viděl.

Spokojeně jsem se rozložil mezi Číňankou s dvěma perfektně kulatoučkými dětičkami a obstárlým hejskem v pestrém károvaném obleku. Odpoledne ubíhalo v báječné pohodě.

Když se slunce snížilo a z trávníku stoupal chlad, mužík vstal, oklepal se a šel zpátky na Kearny St., kde v laciné jídelně skromně povečeřel. O pár čísel dál vstoupil do hotelu, sundal z řady háčků klíč

a zmizel v temnu chodby. Nahlédl jsem do registru. Klíč patřil k pokoji, jehož hostem byl John Boyd, St. Louis, Montana. Přihlásil se včera.

Hotel byl toho druhu, kde bylo zdravější se na nic neptat, tak jsem si našel nenápadné místo a opřel se o zeď.

Zešeřilo se, pouliční světla a obchody se rozsvítily. Čas se protivně vlekl. Noční chodci spěchali po Kearny nahoru a dolů mimo mne: Filipínci s ulízanými vlasy ve fešáckých oděvech do heren blackjacku - nalíčené děvky, víčka ještě napuchlá po denním spánku - detektivové na cestě do ústředí, aby se ohlásili, než jim skončí služba - Číňané - dvojice nadržovaných mariňáků, toužících po akci. Hladovějící vcházeli do italských či francouzských restaurací - ustaraní lidé hledali kancelář koncesionáře, aby si vypůjčili na kauci, aby přátelé nebo příbuzné vykoupili z vězení - Italové se unaveně vlekli po celodenní dřině a vším tím shonem se proplétala pochybná individua s pochybnými úmysly.

Půlnoc odbila a John Boyd nikde. Tak jsem se šel vyspat. Ještě jsem brnkl Dicku Foleyovi a dozvěděl se, že Edna nedělala nic zvláštního, nedostala poštu ani telefonát. Řekl jsem mu, aby prozatím sledování nechal, než vyluštím hru Johna Boyda.

Obával jsem se, že kdyby se Boydův zájem přenesl na Ednu, mohl by zjistit, že ji sledujeme. Bob Teal bude Ledwichův byt jen pozorovat, abychom věděli o jeho odchodech i příchodech a s kým se stýká. Dick bude totéž dělat s Ednou.

Domýšlel jsem se, že tenhle Boyd pracuje pro Ednu a Ledwiche hlídá, aby ji ten holomek nepodrazil. Byl to však pouhý dohad - a já na dohady moc nedám.

7

Ráno jsem se oblékl do vojenské košile a bot, staré vybledlé čepice a obleku, který nebyl právě otřepený, ale natolik obnošený, že se od Boydova nebude moc lišit.

Bylo něco po deváté, když se Boyd objevil a zapadl na snídani do snack-baru, páchnoucího na hony starým spáleným olejem. Pak se přemístil do Laguny, vybral si koutek a čekal na Jaka Ledwiche.

A že se načekal. Přeshlapoval tam celý den, neboť Ledwich se neukazoval. Měl nevyčerpatelnou trpělivost - to jsem mu musel přiznat. Vrtěl se, stál na jedné noze a pak na druhé a chvílemi dokonce usedal na chodník, ale vydržel!

Bob a já jsme jeho i dveře pozorovali z najatého přízemního bytu. Seděli jsme, pokuřovali, ujídali z Bobových zásob v ledničce a jeden z nás přitom hlídal a viděl, jak se ten mrňous trápí.

Byla noc, když Ledwich vyšel a zamířil k tramvaji. Vyklouzl jsem na ulici a naše procesí bylo opět v kompletní sestavě: Jake v čele, Boyd za ním a já za Boydem.

Přešli jsme půl bloku a v hlavě se mi zrodil nápad.

Nejsem žádný - jak bych to řekl - brilantní myslitel. Výsledky mé práce jsou obvykle plody trpělivé vytrvalosti, nepředstavitelného pachtění a možná i trochy štěstí, leč občas mívám záblesky inteligence. A tohle byl jeden z nich.

Ledwich byl přede mnou o blok, Boyd o půl. Přidal jsem do kroku, minul Boyda a Ledwiche dohnal. Poté jsem zvolnil, abych se srovnal s jeho tempem.

„Jaku“ - oslovil jsem ho bez natočení hlavy - „sleduje vás nějaký drobeček!“

Téměř mi mé malé schéma pokazil. Měl tendenci se zastavit, záčas se vzpamatoval a pokračoval v chůzi.

„K čertu kdo jste?“ zavrčel.

„Nebud'te směšnej. Můj pohřeb to nejni!“ odsekl jsem, dívaje se stále před sebe. „Byl jsem na ulici, právě když jste se vobjevil a uviděl toho chlápka skočit za sloup, dokavad jste ho nepřešel - pak se vydal za várna.“

To ho dostalo.

„Jste si jistě?“

„Samo! Stačí, když počkáte za příštím rohem a uvidíte.“

V té chvíli jsem byl dva-tři kroky před ním. Zahnul jsem za roh a postavil se zády ke zdi. Ledwich zaujal pozici vedle mne.

„Chcete pomoci?“ Významně jsem se na něho zašklebil a doufal, že získám jeho vděčnost.

„Ne.“

S jeho odulými sevřenými rtíky, s modrýma očima jak tvrdé ob-
lázky vypadal odporně.

Mávnul jsem cípem kabátu, abych mu ukázal pažbu mé pistole.

„Nechcete pučit bouchačku?“

„Ne.“

Snažil se mne prokouknout. Kdo by se mu divil!

„Nevadí, že si na tu srandu počkám, ne?“ otázal jsem se potichu.

Na odpověď mu nezbyl čas. Boyd chvatně obkroužil roh. Nos se
mu chvěl jak psovi na stopě.

Ledwich pokročil doprostřed chodníku tak náhle, že mužík do
něho narazil, až hekl. Moment na sebe zírali. Ti dva se znali!

Velikán sáhl mocnou tlapou po jeho rameni a stiskl.

„Co vokolo mně šmejdiš, ty malá kryso! Neřek jsem ti, aby ses
ve Frisku neukazoval?“

„Au, Jaku!“ kvílel Boyd. „Nechtěl jsem ... jen jsem myslel, že ...“

Ledwich s ním zatřepal jak kočka s myší, čímž ho umlčel. Obrátil
se ke mně.

„Můj kámoš,“ řekl lakonicky.

Jeho pohled byl opět tvrdý, plný nedůvěry. Měřil si mě od čepice
k botám.

Jak to přijde, že znáte my jméno?“ vyštěkl.

„Známýho muže jako vy?“ zeptal jsem se užasle.

„Nechte tý komedie!“ Výhružně pokročil. „Vodkud znáte mý
jméno?“

„Po tom je vám ...!“ sprostě jsem odsekl.

Poněkud se uklidnil, oči mu pohasly.

„No,“ utrousil pomalu. Jsem vám dlužnej ... a ... Jak jste na
tom?“

„Nejsem zrovna v balíku.“

Spekulativní pohled sklouzl ze mne na Boyda a zpátky na mne.

„Znáš Cirkus?“ Začal mi tykat - dobré znamení.

Pokývl jsem. Podsvětí přejmenovalo pajzl Wopa Healeyho na
Cirkus.

„Bud' tam zejtra v noci. Třebas zacinkaj nějaký drobný.“

„Ne!“ Energicky jsem zavrtěl hlavou. „Tydle dny se necejtím na tak proslulej lokál.“

To bych si dal, kdybych přisvědčil! Wop Healey a půlka jeho zákazníků mě znali, věděli, kdo jsem. Nezbyvalo mi, než budít dojem, že jsem hajzlík, který má důvod, proč se v notoricky známých podnicích radši neukazuje. Zřejmě mne pochopil. Po chvilce přemýšlení mi dal svou adresu na Laguna St.

„Když se stavíš zejtra toudle dobou, možná ti dohodím fušku - jestli nejseš posera.“

„Uvidím,“ řekl jsem nezávazně a obrátil jsem se jakoby k odchodu.

„Počkej,“ zvolal a já se k němu otočil. „Tvý jméno.“

„Wisher. Shine - jestli musíte znát celý.“

„Shine Wisher?“ opakoval po mně. „Nevzpomínám, že bych ho kdy slyšel.“

Překvapilo by mě, kdyby slyšel, protože jsem si ho před pár minutami vymyslel.

„Nemusíte ho akorát vyřvávat, aby mě tady každej poznal.“

S tím jsem ho opustil, navýsost spokojený sám se sebou. Tipem na Boyda jsem si ho zavázal a zároveň přivedl k domněnce, že jsem donašeč a grázl. A ještě jsem ho v tom přesvědčení utvrdil, protože jsem se nijak nesnažil vetřít do jeho přízně.

Takže zítra s ním mám rande, kdy by mi měl nabídnout, abych si vydělal - bezpochyby nezákonně - „nějaký drobný“. Bylo docela možné, že jeho návrh nebude souviset s Estepovou aférou, ale aspoň mi poskytnete příležitost nahlédnout do jeho kejklu.

Proloudal jsem asi půl hodiny, načež jsem se ostražitě vplížil do Bobova bytu.

„Ledwich je doma?“ otázal jsem se hned na prahu.

„Jo, s tím tvým mrňousem. Přišli před půl hodinou.“

„Výborně! Viděl's k němu jít ženu?“

„Ne.“

Edna se tedy neukázala. Seděli jsme, uvařili si čerstvou kávu, povídali si a hlídali Jakový dveře.

Něco před jednou vyšel. Sám.

Bob sáhl po čepici. „Mrknu se, co má za lubem.“

Ledwich se svým stínem zašli za roh.
Za pět minut byl Bob zpátky. „Vytahuje z garáže mašinu.“
Sáhl jsem po telefonu a nařídil, aby mi obratem poslali rychlé auto.

Bob od okna zvolal: „Je tady!“

Priskočil jsem a uviděl Jaka zacházet do domu. Vůz parkoval u chodníku. Uběhlo pár minut. Tentokrát vyšli oba. Boyd se o Ledwiche těžce opíral a ten mužíka podporoval paží okolo zad. Ve tmě jsme jim neviděli do tváří, ale nosatý chlapík byl očividně buďto nemocný, opilý nebo zdrogovaný. Nebo zmlácený!

Ledwich „kámošovi“ pomohl do vozu. Červená koncová světla se nám pár bloků zlomyslně vysmívala, načež zmizela. Objednaný automobil přijel o dvacet minut později, tak jsem ho poslal nazpět.

Ledwich se vrátil ve čtvrt na čtyři, pěšky a sám. Byl pryč přes dvě hodiny.

8

Tu noc jsme s Bobem nešli domů, přespalí jsme v naší pozorovatelně.

Bob šel koupit věci k snídani a něco zásob a přinesl též ranní noviny.

Zatímco dělil pozornost mezi dveře Jakova bytu a zprávy v tisku, chystal jsem vydatnou snídani.

„Hej!“ křikl najednou. „Mrkni se na tohle!“

Vyběhl jsem z kuchyně s hrstí anglické slaniny.

„Co se děje?“

„Poslouchej! Záhadná vražda v parku!“ četl. „Za úsvitu bylo v parku u Zlaté brány nalezeno tělo neznámého muže. Měl zlomený vaz. Policie dodává, že na těle nebyly podlitiny ani oděrky a okolí naleziště stejně jako úpravný stav oděvu nasvědčují, že se nezabil pádem, ani ho nesrazilo auto. Zdá se tudíž, že byl zavražděn a poté dopraven do parku.“

„Boyd!“ vyhrkl jsem.

„To se vsaď,“ souhlasil.

V márnici jsme se přesvědčili, že jsme měli pravdu. Mrtvý byl John Boyd.

„Byl mrtvý, už když ho Ledwich táhl z domu,“ mínil Bob.

Přikývl jsem. „Musel být! Byl drobný, hubený. Jaka s jeho zády jak skříň nestálo žádnou extra námahu, aby ho na paži dovlekl od dveří k vozu. Stačilo, aby předstíral, že ho podpírá, jako by pomáhal opilému. Půjdeme se podívat, co mají na policii - jestli něco našli.“

Vyhledali jsme seržanta-detektiva O’Gara ze sekce vyšetřování vražd - dobrého člověka, s nímž se skvěle spolupracovalo.

„Ten mrtvý v parku,“ zeptal jsem se. „Co jste o něm zjistili?“

O’Gara postrčil černý širák venkovského konstábla do tylu - trosku s beztvarem krempou jak z westernu - drbal se na holé lesklé lebce a mračil se, jako by myslel, že si z něho děláme šprt’ouchlata.

„Ani jedinou zatracenou věc. Krom toho, že je mrtvej,“ zahuhlal nevrle.

„Je libo vědět, s kým byl viděn naposledy?“

„Mno, nemůžu říct, že by mě nějak rmoutilo, kdybych se do slech, kdo ho oddělal - to je fakt.“

„Jakpak by se vám zamlouvalo jméno John Boyd? Bydlel v hotelu v sousedním bloku. Poslední osoba, s níž byl viděn, je frajer spolčený s první manželkou Dr. Estepa. Vsak víte, koho míním - Estepa, jehož druhou ženu se vy, lidi, snažíte usvědčit z vraždy. No, nezní to zajímavě?“

„To jo,“ řekl. „U koho začnem?“

„Náš frajer se jmenuje Ledwich. Byl s Boydem předtím, než jste našli jeho mrtvolu. Toho si necháme nakonec. Raděj bych to napřed zkusil s pí. Estepovou, manželkou číslo jedna. Vypadá to, že Boyd byl její přítel. Jestli byl a ona shledá, že ho Ledwich vymazal, mohla by nám prozradit pozadí téhle zamotané aféry se sebevraždou.“

Na druhou stranu, jestli ona s Ledwichem stáli proti Boydovi, měli bychom ji mít bezpečně zašitou dřív, než půjdeme po tom gaunerovi. Stejně nechci, aby byl hned zatčen. Večer s ním mám schůzku - a rád bych ho dostal první.“

Bob Teal zamířil ke dveřím.

„Budu ho mít v merku, než se s ním budeš moct setkat,“ oznámil mi přes rameno.

„Dobrá. Nenech ho odjet z města. Bude-li chtít pláchnout, dej ho strčit do lochu ... Ač si nemyslím, že něco tuší.“

V hotelové hale Montgomeryho jsme si napřed promluvili s Dickem Foleym. Hlásil, že Edna je stále na pokoji a dala si tam přinést snídani. Co jsme ji začli sledovat, neobdržela žádné telegramy, dopisy ani telefonáty.

Sehnal jsem opět Staceyho.

„Jdeme si popovídat s touhle Estepovou a možná ji sbalíme. Poslal byste nahoru pokojskou, aby se podívala, jestli je vzhůru a oblečená? Nechceme na ni vtrhnout, pokud ještě spí, nebo je ve vaně.“

Po čtvrt hodinovém čekání nám oznámil, že paní je vzhůru a oblečená.

Pokojskou jsme vzali nahoru s sebou. Pokynul jsem jí, aby zaklepala.

„Co zase?“ ozval se podrážděný hlas.

„Pokojská. Chci ...“

Edna hněvivě rozrazila dveře.

O’Gara pokročil a ukázal jí „placku“.

„Z ústředí. Madam, musíme si s vámi promluvit.“

O’Garova bota čněla přes práh, aby nám nemohla zabouchnout před nosem. Oba jsme šli dovnitř, musela tedy ustoupit do pokoje. Vpusťla nás, ale nepředstírala, že z nás má radost.

Zavřeli jsme dveře a já po ní hodil moji zápalnou nálož.

„Paní Estepová, proč Jake Ledwich zabil Boyda?“

Na obličejích se jí střídaly výrazy jak ve zrychleném filmu. Při zmínce o Ledwichovi alarm, při slově „zabil“ strach, při jménu Johna Boyda pouze zmatený údiv.

„Proč udělal - cože?“ koktala, aby získala čas.

„Proč ho minulou noc zabil ve svém bytě a nato ho odvezl do parku, kde ho pohodil?“

Další sada výrazů: stoupající nechápavost - a ke konci věty náhlé porozumění, po němž následovalo udýchané zatápání po rovnováze. Proměny nebily do očí jak plakát, pochopitelně, nicméně vyčíst je mohl každý, kdo kdy hrával poker - s kartami nebo s lidmi.

Já z nich vyrozuměl, že Boyd s ní, či pro ni, nepracoval; kdo ví, jestli ho vůbec znala; a že Ledwich někdy někoho zabil, ne však muže jménem Boyd. Koho tedy? Dr. Estepa? To sotva! Toho mohla zabít - byl-li zavražděn - leda manželka číslo dvě; žádné přehrabování a

zkoumání evidence nemohlo přinést jinou odpověď. Moje nálož trochu prskla - a dál nic.

Úvahy se mi honily hlavou v záblescích, v nesouvislých útržcích. Edna se mezitím rozhořčeně ohrazovala.

„Tohle je absurdní. Vy si sem vejdete s nápadem ...“

Mlela pusou, z úzkých rtů se řinula ukřivděná replika. Řečnila již dobrých pět minut.

Mělo mne to varovat. Nevarovalo.

O’Gara jí shovívavě naslouchal.

Řečnila o závod s časem a její mozek přitom horečně pátral po účinném, co nejbezpečnějším postupu.

Než jsem jí cvičení v rétorice stačil překazit, vyrukovala na nás s nikdy neselhávající taktikou: s mlčením. Už jsme z ní nevypáčili ani slovo.

Mlčení je jediný způsob, jímž lze klání s vyslychajícím vyhrát. Podezřelý se zpravidla snaží z obvinění vymluvit, a pak už nezáleží na tom, jak umí lhát, jak je mazaný. Je-li ochoten mluvit a vy své karty hrajete správně, můžete ho zaháknout - přinutit, že dřív či později vám pomůže usvědčit sám sebe. Jestli ale mlčí a mlčí a mlčí jak pařez, jste nahraní.

To se teď stalo. Žena nám nevěnovala pohled, nepokývla, nezabručela, nemávla rukou. Její vizáž sice na otázky reagovala, my však chtěli slovní informace - a žádné jsme nedostali.

Tak snadno nás však nepřebila. Smažili jsme ji bez přestávky tři krásné hodiny. Bouřili jsme, chlácholili, vyhrožovali a občas, myslím, tancovali; nic s ní nehnulo. Nakonec jsme ji tedy vzali s sebou. Nic jsme na ni neměli, ale nemohli jsme si dovolit nechat ji na volné noze, dokud neskřípneme Ledwiche.

Nezatkli jsme ji, prostě jsme ji zadrželi jako svědka. Dali jsme ji do kanceláře s dozorkyní a jedním z O’Garových mužů, aby se z ní pokusil něco vydolovat. Samozřejmě jsme ji hned po příjezdu prošacovali. Neměla u sebe nic důležitého.

S O’Garou jsme šli znovu pročesat její pokoj v hotelu a přes všechnu snahu nic nenašli.

„Jste si jistej, že víte, co děláte?“ vrčel na mne rozmrzelý seržant-detektiv, jak jsme odcházeli. Jestli jste se zmejlil, budu mejm lidem leda pro smích.“

Přešel jsem to bez odpovědi.

„Sejdeme se o půl sedmé,“ řekl jsem po chvilí. „Půjdem po Ledwichovi.“

Souhlasně zabručel a já se vypravil za Vancem Richmondem.

9

Advokát vyskočil od stolu, ledva mě sekretářka ohlásila. Obličej měl hubenější a přepadlejší než posledně; vrásky se mu prohloubily, oči zapadly do důlků.

„Musíte proboha něco udělat!“ vykřikoval zoufale. „Právě jsem přišel z nemocnice. Paní Estepovou dělí od smrti jenom krůček! Ještě den toho trápení - nejvýš dva - a ona ... “

Přerušil jsem ho, chvatně mu podal vyčet událostí a co si od nich slibuji. Zprávy vyslechl, ale nijak ho neutěšily. Beznadějně potřásl hlavou.

„Nevidíte, že to nestačí?“ zvolal, když jsem skončil. „Vím, že časem dokážete její nevinu. Nestěžuji si, udělal jste vše, co se dalo, a mnohem víc! Bohužel to není dost. Musí ... potřebuji, aby se stal zá-
zrak.“

Předpokládejme, že z Ledwiche a Edny Estepové vyždímáte pravdu, nebo vyjde najevo během procesu Boydovy vraždy. Ze se ke kořenům případu dopracujete ve třech čtyřech dnech. Pro paní Estepovou bude už pozdě! Kdybych jí mohl teď říct, že je volná, mohla by se ještě vzpamatovat a přežít. Ale další den ve vězení - nebo dokonce další dvě hodiny - a pak už nebude potřebovat nikoho, aby ji očistil. Dostane se jí posmrtného zadostiučinění! Říkám vám, že ona ... “

Rozloučil jsem se a odešel. Tenhle právník mne přiváděl do citového rozpoložení a já mám rád, když můj úkol je prostě jen džob - emoce během pracovní doby jsou nesmysl - nežádoucí přítěž.

10

Stmívalo se, když jsem o tři čtvrtě na sedm stiskl Ledwichův zvonek. O'Gara postával na rohu činžáku. Vzhledem k tomu, že jsem přespal v bytě u Boba, měl jsem na sobě tentýž oblek, v němž jsem se Ledwichovi představil coby Shine Wisher.

Otevřel dveře.

„Haló, Wishere!“ uvítal mě chladně a vedl mě nahoru. Jeho byt měl čtyři místnosti, zabírající celou délku a polovinu šířky činžáku, s frontálním a zadním východem. Vybavený byl levně jako všechny typy středně drahých, zařízených bytů.

Usadil mne v předním pokoji. Kouřili jsme, povídali si o dostizích a vzájemně se odhadovali. Zdál se trochu nervózní. Napadlo mě, že by byl šťastnější, kdybych byl na jeho pozvání zapomněl.

„Včera jste mluvil o nějaký makačce,“ nakousl jsem posléze.

„Lituju,“ děl a olízl si malá ústa. „Nekoná se.“ A dodatečně utrousil: „Aspoň ne zrovna teď. Snad pozdějc.“

Domyslel jsem si, že onou prací mělo být odstranění Boyda - ale o Boyda bylo už postaráno. Navěky.

Po chvíli mi nalil whisky a mařili jsme čas plytkým žvaněním. Bedlivě jsem ho pozoroval. Snažil se, aby nevypadal, jako by se mě chtěl co nejrychleji zbavit.

Sem tam mu uklouzlo pár slov. Když jsem je shrnul, došel jsem k závěru, že ho živily karty a podvody, než narazil na nevysychající studnici slušných příjmů. Souhlasilo to s tím, co o něm říkal Porky Grout.

O sobě jsem mluvil velice vyhýbavě, což pro grázla v tísnivé situaci bylo přirozené. Vypustil jsem pár poznámek, jež matně naznačovaly, že jsem býval členem lupičské bandy „Skoby Jimmyho“, z nichž většina kroutila dlouhé tresty ve Walla-Walle.

Nabídl se, že mi půjčí peníze, aby mě přetáhly do doby, než se zas seberu. Řekl jsem mu, že nepotřebuju ani tak ,ptačí zob‘, jako šanci na ,nějakej pořádněj zvedák‘.

Večer utíkal a nikam to nevedlo.

„Jaku,“ pravil jsem nedbale - okázale nedbale - „když jste toho chlapíka včera v noci odstranil, aby nepřekážel, vzal jste na sebe velký riziko.“

Chtěl jsem s věcmi trochu zahýbat. S úspěchem.

Rozběsnil se.

Ze saka vytrhl revolver.

Vystřelil jsem mu ho z ruky, vypáliv přímo z kapsy.

„Jen klídek!“ doporučil jsem mu docela mírně.

Seděl, mnul si brnění paži a třeštil zrak na kouřící díru v mém kabátě.

Vystřelit z protivníkovy ruky zbraň vypadá jako ohromující trik, ale občas se povede. Průměrně dobrý střelec (jímž jsem - nic víc a nic míň) automaticky míří hezky blízko místa, kam míří jeho pohled. Když váš sok sáhne po zbrani, střelíte po něm - ne po vybrané části jeho postavy - na to nezbývá čas. Prostě po něm prásknete. Jistě mu nezíráte líbezně do očí, zíráte na jeho zbraň, a v tom případě se není co divit, že ji vaše kulka zasáhne - stejně jako učinila moje. Ale vyvolá to úžasný dojem.

Utloukl jsem doutnající látku a došel si pro jeho revolver. Vysunul jsem bubínek, abych z něj vytřepal náboje, ale pak jsem ho zaklapl zpátky a strčil si zbraň do kapsy. Nato jsem opět usedl proti němu.

„Člověk by neměl jednat tak zbrkle,“ zavtipkoval jsem. „Mohl by někoho zranit.“

Ohrnul po mně odulé rty.

„Chlupatej, ne?“ Vložil do hlasu hluboké pohrdání; on jaksi každý synonym pro detektiva obsahuje spoustu opovržení.

Mohl jsem se pokusit vmluvit zpátky do role Wishera. Dokázal bych to, ale nestálo to za námahu. Tak jsem přikývl.

Z tváře se mu vytratily běsy, zapnul mozkové závity; seděl, mnul si pravou ruku, svěsil koutky a civěl do země. Kalkuloval.

Mlčel jsem a vyčkával, co z toho přemýšlení vzejde. Věděl jsem, že se pokouší vydumat, kde v téhle hře vlastně stojím. Podle něho jsem do ní mohl vstoupit nejpozději včera večer. Zbýval tudíž Estepův případ - pokud nebyl zapletený do jiných podrazů, o nichž jsem nevěděl.

„Vy nejste městskej polda, že ne?“ zeptal se nakonec. Hlas zněl celkem přátelsky. Jako by si mě chtěl naklonit.

Pomyslnil jsem si, že krapet pravdy neuškodí.

„Ne. Pracuji pro Kontinentální.“

Pošoupl židli blíž k ústí mé pistole.

„Co tedy chcete? Vo co vám jde?“

Znovu jsem kápl božskou.

„O druhou paní doktora Estepa. Ona svého manžela nezabila.“

„A vy se snažíte vyhrabat nějaký informace, aby ji pustili?“

„Ano.“

Pokusil se židli přišoupnout ještě blíž, což jsem mu zarazil.

„A jak to chcete udělat?“ Hlas měl tišší, s každým slovem důvěrnější.

Opět jsem vsadil na pravdu.

„Než zemřel, napsal dopis.“

„No a?“

Akorát jen tohle.“

Zapřel se v židli, oči se mu přemi tavě zúžily.

„Proč máte zájem o muže, kterej v noci zemřel?“

„Protože na vás něco vím,“ řekl jsem popravdě. „Paní Estepovu to možná neospravedlní. Víم však, že jste se proti ní spikli s doktorem první ženou. Máte v případě prsty, pomůže jí tudíž cokoli, co na vás dva schrastím. Přiznám se, že dosud tápu ve tmě, ale nakonec se dopídím k jádru věci. A jedním trumfem je zavraždění Johna Boyda.“

Najednou se ke mně naklonil a vykulil bulvy, div že mu nevypadly z hlavy.

„Jestli máte trochu filipa,“ šeptal spiklenecky, „moh byste z tý vaší tmy vybřednout.“

„Co tím míníte?“

„Myslíte, že mně Boydovu vraždu dokážete přišíť?“ zeptal se měkce. „Že mě z ní můžete usvědčit?“

„Ovšem.“

Příliš jistý jsem si však nebyl. Ani já, ani Bob Teal bychom nemohli přísahat, že muž, jehož Ledwich podpíral, byl Boyd, přestože jsme o tom nepochybovali. Sporný bod tkvěl ve faktu, že byla tma - neviděli jsme jeho obličej. A v té tmě jsme ho dokonce považovali za živého; teprve dodatečně jsme zjistili, že když šel k vozu, byl již mrtvý.

Soukromého detektiva na svědecké židli, není-li si absolutně jistý každickým detailem, roztrhá obhajoba na kusy.

„Ovšem,“ zatvrzele jsem opakoval. „A vím, že než dojde k soudnímu stání, shromáždím proti vám a vašemu spoluviníkovi řadu důkazů.“

„Spoluviníkovi?“ řekl bez údivu. „Vy myslíte Ednu? Tu jste už zabásli?“

„Ano.“

Zasmál se.

„Čekaj vás sladký časy, než z ní něco vymáčknete. Za první toho moc neví a za druhý - no, myslím, že jste to už zkusil a přesvědčil jste se, že je tvrděj voříšek. Tak na mě nepouštějte bubáky a nepředstírejte, že mluvila!“

„Nic nepředstírám.“

Zavládlo mezi námi ticho a pak ...

„Hele, dám vám návrh,“ vyhrkl. „Bud' na něj přistoupíte, nebo ne. Dopis, kterej Estep před smrtí napsal, byl pro mě a je pozitivním důkazem, že se zabil sám. Dejte mi šanci zmizet - nic víc než šanci - půlhodinovej náskok - a já vám dám čestný slovo, že vám dopis pošlu.“

„Vím, že vám se dá věřit,“ poznamenal jsem jedovatě.

„Nezbejvá teda, než abych věřil já vám! Předám vám ho, jestli mně zaručíte tu půl hodinu.“

„Proč bych to dělal? Proč bych nesebral vás i dopis?“

„Jenom jestli! Vypadám jako vůl, kterej ho jen tak někam založí bez nějaký pojistky? To si myslíte, že je tady, v bytě?“

Nemyslel jsem si nic, jen že nedovolím, aby beztrestně unikl.

„Nevidím důvod, proč bych měl s vámi smlouvat. Přistihl jsem vás při činu a to stačí,“ přitvrdil jsem.

„Když vám dokážu, že tu ženu osvobodíte jen na základě mý výpovědi, přistoupíte na dohodu?“

„Snad. Tak spust'te - poslouchám.“

„Dobrý.“ Uvolnil se. „Povím vám čistou pravdu. Tydlety věci byste mně u soudu stejně nemoh dokázat, a když mě seberete, budu mít dost argumentů, abych porotu přesvědčil, že jsem je nikdy neřek, že mě chcete stůj co stůj dostat za mříže.“

Úvod vypadal docela slibně. Před porotou jsem svědčil od Washingtonu D.C. až po stát Washington. Do poslední byly skálopevně přesvědčeny, že soukromý detektiv je šejdír s falešnými kartami v jedné kapse, v druhé má kompletní padělatelskou výbavu, a který jakýkoli den, kdy na šibenici nepřivede nevinnou oběť, pokládá za ztracený.

11

„V nějakým městě byl jednou jeden mladej doktůrek,“ zahájil Ledwich. „Zaplet se do skandálu - pěkně smradlavýho - a kriminálu unikl jen o fous, ale odebrali mu licenci. V jiným městě, daleko vodcad', se tendle chlapík zpil pod vobraz - chlatal v tý době jak duha - a svěřil se se svejma vobtížema člověkoví, s kterým popíjel. Novej přítel nebyl včerejší - nabíd se, že mu za prachy vobstará padělanej doktorskej diplom, aby si moh zařídit praxi v jiným statě.

Chlapík ho vzal za slovo a přítel mu diplom dodal. Doktůrek byl - jak jste si jistě domyslel - Dr. Estep a ten přítel jsem byl já. Skutečného Dr. Estepa našli dneska ráno v parku!“

To byla novinka - jestli byla pravdivá!

„Víte,“ pokračoval klidně, „když jsem se nabíd, že tomu klukovi - na jménu nezáleží - diplom vopatřím, pomejšlel jsem na padělek. Dneska je dostanete snadno a všude, ale před pětadvaceti lety to bylo skorém nemožný. Když jsem ho sháněl, potkal jsem ženskou, s kterou jsem kdysi pracoval - Ednu Fifeovou. Vy ji znáte jako Estepovu první manželku.

Edna byla provdaná za doktora - skutečného Dr. Humberta Estepa. Jako lékař nestál za nic. Po několika hubenejch letech ho přiměla ordinaci zavřít, vrátila se k hráčskému stolu a Bertíka vzala s sebou. Byla skvělá, to vám řeknu - vopravdovej fenomén. Držela ho pěkně pod palcem a vycvičila ho ve hře; byl docela dobrej.

Potkali jsme se krátce nato, a když mně todleto popovídala, řek jsem jí, že bych měl zájem o manželův diplom a jeho doklady. Nevím, jestli je chtěl prodat nebo ne, ale udělal, co mu poručila.

Předal jsem papíry tomu chlápkoví. Vodešel do San Franciska a vodevřel si ordinaci pod jménem Humbert Estep. Praví Estepovi se

zavázali, že to jméno nikdy nepoužijou. Víte, moc jim to nevadilo, protože měnili jméno pokaždý, když změnili adresu.

Byl jsem s doktorem ve styku - pravidelně mně posílal můj podíl. Držel jsem ho za krk. Byly to snadný prachy, tak proč bych se jich vzdával? Po roce, či tak nějak, jsem se dověděl, že se mu daří dobře. Asi přestal nasávat. Tak jsem sedl na vlak a utábořil se tady, kde jsem ho měl na vočích a moh si svý zájmy líp pohlídat.

To se už voženil a chytřejma investicema nahrabal balík. Mně ale nedal ani o cent víc! Ztracenej skrbílek! Nepustil chlup. Dával mně moje procenta a to bylo všechno.

Tak to šlo skorém pětadvacet roků. Věděl, že nezabiju husu, co snáší zlatý vejce, a ať jsem mu sebevíc vyhrožoval, že ho vodhalím, seděl na kase a já s ním nehnul.

Dostával jsem vod něho na živobytí, ale žádný velký peníze. Až jsem se domák, že vydělal na investicích do dřeva. A tehdy jsem si usmyslel, že ho voškubu vo všechno, co má.

Po těch letech jsem měl doktora dobře prokouknutýho. To musíte, když člověku pouštíte žilou. Máte docela dobrou představu, co se mu mele v hlavě - co pravděpodobně udělá, když se stanou určitý věci. Takže jsem ho znal skrz naskrz.

Kupříkladu jsem věděl, že vo svý minulosti ženě nikdy neřek pravdu, že jí nakukal lži, jako že se narodil v Západní Virginii. Pak jsem věděl, že v šupleti stolu má revolver, a věděl jsem proč. Měl zbraň, aby se v případě, že pravda o jeho diplomu vypluje na povrch, moh zastřelit. Počítal s tím, že když se při první známce vodhalením vodbouchne, úřady aféru ututlaj z vohledu na jeho dobrý renomé.

A manželku - i kdyby se dověděla pravdu - ušetří hanby veřejnýho skandálu. Neumím si představit, že bych sám sebe voddělal, jenom abych ušetřil city nějaký ženský, ale doktor byl v mnoha ohledech podivín - a svou paní zbožňoval.

Tak jsem ho viděl a taky že jsem se nemejlil!

Můj plán se vám může zdát komplikovanej, ale nebyl. Byl docela jednoduchej. Vyhledal jsem Estepovy. Stálo mě to spoustu času, nakonec jsem je však našel. Ženu jsem přived do Friska a Bertíkovi poručil, aby se tu neukazoval.

Všechno krásně klaplo, kdyby mě byl poslechl. Ten idiot se bál, že mu chcem ufouknout, a přijel, aby na nás dohlížel. Já jsem to netušil, dokavad jste mě na to neupozornil.

Edně jsem neřek nic víc, než co bylo nutný, a hučel jsem do ní instrukce, až svou roli znala do posledního písmena.

Ale ještě než sem Edna přijela, šel jsem za doktorem a tvrdě vyžadoval sto tisíc na dřevo. Vysmál se mně. Předstíral jsem, že mě děsně dožral, a vztekle jsem odešel.

Jakmile jsem Ednu vycvičil, poslal jsem ji za ním. Chtěla po něm, aby její dceři udělal potrat. Samozřejmě, že vodmít. Škemrala a ječela tak hlasitě, aby recepční či kdokoliv v čekárně slyšel, co říká - slova, který se daly interpretovat tak, jak jsme potřebovali. Ten vystup perfektně ukončila, když z ordinace utekla s brekem, s kapesníkem na vočích.

A pak jsem spustil klec - můj druhej trik! Mám kámoše, vodborníka na tydle věci, a ten pro mě vyrobil imitaci novinovýho tisku. Článek měl vobsah jak vopravdová stat'. Stálo v něm, že státní úřad přešetřuje informaci, podle níž prominentní chirurg vede praxi pod falešným jménem a s padělanou licencí. Víte, když se podíváte na třetí stránku Evening Timesů, pokaždý tam najdete fotku úplně stejných rozměrů.

Druhej den po Ednině návštěvě jsem v deset ráno koupil první vydání večerních Timesů. Kámoš fotku vyloužil kyselinou a na její místo natiskl ten podvrženej článek.

Navečer jsem noviny vyměnil hned, jak je kolportér hodil do vestibulu doktorova domu.“

Tvářil jsem se netečně, ač jsem dychtivě lapal každé slovo. Zpočátku jsem byl připraven, že uslyším samé lži. Nyní jsem měl jistotu, že mluví pravdu! Z každé slabiky čněla chlouba. Opíjel se potěšením nad svou chytrostí, vynalézavostí, s jakou vyšpekuloval a prováděl řadu podrazů a vražd!

Věděl jsem, že mi říká pravdu, a měl jsem dojem, že říká víc, než zamýšlel. Ješitně se nadouval jako každý protřelý podvodník, zralý pro kriminál. Oči mu svítily a odulá hubička, z níž se sypaly nabubřelé věty, se triumfálně usmívala.

„Doktor si noviny přečet - a zastřelil se. Předtím mně však poslal ten dopis. Věřil byste, že mě vůbec nenapadlo, že jeho paní obviní z vraždy? To byla čistě klika. Výhra na celý čáře!

Věřil jsem, že novin s falsifikátem si nikdo nevšimne. A Edna pak vystoupí s prohlášením, že je jeho zákonitou manželkou. Doloží to sestra, co ji slyšela, a holej fakt, že se zabil hned po její návštěvě. Jeho smrt bude vypadat jako přiznání, že Edna byla jeho první žena.

Od Edniny svatby ve Filadelfii uteklo sedmadvacet let, čas ji dávno pohřbil. Šlo teda jenom vo to, přesvědčit doktorovu paní a její právníky. A to se nám podařilo. Každěj uvěřil, že jeho zákonitou manželkou je Edna.

V dalším jednání se měla Edna s paní dohodnout o pozůstalosti - aby jí připadla větší část majetku nebo aspoň půlka. Nic z toho by se nezveřejnilo.

Kdyby došlo k tahanicím, byli jsme připraveni jít k soudu. Byl bych se s polovinou spokojil, činila by nejmíň pár set tisíc. I po odečtení Ednina slíbeného podílu.

Zatčením doktorovy ženy mi policie vodevřela dveře k získání celého žoku! Moh sem jen klidně sedět a čekat, až ji usvědčí. A Edna podědí celou hromadu.

Měl jsem jedinou evidenci, která by doktorovu paní mohla vočistit - dopis, kterej mně poslal. Ale nemoh jsem, i kdybych nakrásně chtěl, s ním vylézt, protože bych usvědčil sám sebe. Doktor po přečtení mýho článku ho vytrhl a vzkaz napsal přes něj. Dopis by byl pohroma - teda ne že bych ho chtěl někdy vodevzdat.

Do ty chvíle šlo všechno jak po másle, a pak se vynoří ten idiot Estep. Voholil si knír, navlík se do starejch hadrů a šmejdil vokolo, abych mu s Ednou nezdrhl. Jako kdyby von nás moh zastavit! No víte, ale zabít jsem ho nechtěl. Přived jsem ho sem, do mýho bejváku.

Zamejšlel jsem, že pro něho vyhledám bezpečný místo, kde ho zavřu do doby, až bude všechno vyřízený. Na to jsem chtěl vás - abyste se vo něho staral.

Napřed jsme se jenom hádali, jenomže pak po mně skočil a já ho praštil. Nevstával. Zjistil jsem, že je mrtvěj. Nezbejvalo, než uklidit ho do parku.

Edně jsem to zamlčel. Moc štěstí si s ním neužila, ale ženský jsou divný, myslela by si kdovíco. Beztak ale bude stát při mně, na ni je vždycky spoleh. I kdyby mluvila, moc škody nenadělá. Ze hry zná jenom malou část.

Rozkládám vám to dopodrobna, abyste viděl, jak si my dva stojíme. No, pár věcí byste mně moh dokázat - třeba že Edna nebyla doktorovou manželkou, nebo to, že jsem ho vydíral. Ale nijak neprokážete, že doktorova paní nevěřila, že se s Ednou neoženil. Je to moje a Ednino slovo proti jejímu.

Vodpřísáhmem, že jsme ji vo tom přesvědčili, takže měla motiv. Nikdy neprokážete, že ten podvrh v novinách byl můj, že vůbec existoval. Porotě to bude znít jak blábol náměsíčníka.

Neprokážete mně ani včerejší vraždu. Mám alibi, který vám vyrazí trumf z ruky! Jenom jsem opilému příteli pomoh do vozu a s pomocí noční služby ho v jeho hotelu uložil do postele. Čím se budete vohánět? Tvrzením dvou detektivů? Kdo vám uvěří?

Moh byste mně usvědčit z úmyslu spáchat podvod ... či co. Možná. Jenomže i tak, jestli vám nepomůžu, paní Estepovou z lochu nedostanete!

Nechtě mě jít a dám vám doktorův dopis. Důkaz! Jeho vlastní rukopis přes celej falešnej novinovej článek. Měl by přesně pásnout do vytrženého místa v novinách; prej je má policie. Napsal tam, že se hodlá zabít - skoro doslovně.“

Nabízel mi řešení - o tom nebylo pochyb. Jeho vyklad se mi líbil tím víc, čím déle jsem ho promýšlel. Fakta do sebe zapadala. Zdržovala mě nechut pustit tohoto mohutného neřáda na svobodu.

„Chcete mě rozesmát?“ opáčil jsem. „Paní Estepovou osvobodím a vy zaujmete její místo.“

„Tak do toho, jen to zkuste! Bez dopisu jste totálně namydlenej. Přeci si nemyslíte, že chlap, kterej je dost chytřej, aby naplánoval takovejhle podraz, najednou zblbne a nechá ho ležet, kde se dá najít.“

Neměl jsem dojem, že bude nějak obzvláště obtížné ho usvědčit. Jeho plán - chladnokrevná síť, do níž lapil každého, s nímž jednal, včetně jeho spolupachatelky Edny - nebyl tak vzduchotěsný, jak si namlouval. Týden vyšetřování na Východě a ...

Já však ten týden neměl! Hlavou mi blesklo varování Vance Richmonda: Ještě den ve vězení - snad jen pouhé dvě hodiny - a nebude potřebovat nikoho, aby ji očistil.“

Jestli jsem tu dámu nechtěl přivést do hrobu, musím sebou hodit. Právo či bezpráví, její přežití spočívalo na mně. Tento muž přede mnou - ústa dychtivě našpulená, oči nadějně rozjasněné - byl zloděj, vyděrač, podvodník a nejméně dvojnásobný vrah. Nenáviděl jsem pomýšlení, že ho nechám jít. V nemocnici však umírala žena ...

12

S pistolí na Ledwichovi jsem přešel k aparátu a vytočil domácí číslo Vance Richmonda.

„Jak se daří paní Estepové?“

„Slábne! Před hodinou jsem mluvil s doktorem. Říká ... “

Zarazil jsem ho. Nechtěl jsem slyšet podrobnosti.

„Jeďte do nemocnice a zaříd'te, abych se vás tam dovolal. Možná pro vás budu mít zprávu.“

„Cože - je naděje? Jste ... “

Nic jsem mu nezaručil. Zavěsil jsem sluchátko a oslovil Ledwiche. „Dobře, dohoda platí. Dejte mi dopis a já vám vrátím revolver. Vypadnete zadem, protože na ulici je poldík. Nemohu vás kolem něho propašovat.“

Zářil. Vyskočil ze židle.

„Mám vaše slovo?“ chtěl se ujistit.

„Ano - tak dělejte!“

Prošel okolo mne k telefonu, zvolil číslo (vryl jsem si je do paměti) a chvatně do aparátu odhrkal:

„Tady Skuler. Posad'te chlapce do taxíka s vobálkou, kterou jsem vám dal do úschovy. Ať si pospíší.“ Udal adresu, dvakrát řekl „Ano“ a zavěsil.

V bezmezné důvěře, s níž přijal mé slovo, nebylo nic podivného. Jednak si pochyby nemohl dovolit, a pak lidé jeho typu časem nabydou přesvědčení, že svět je zabydlen rasou humanoidních ovčí (mimo ně), na něž je spoleh, že se jak ovce zachovají - mírně a tupě.

Zvonek cinkl po deseti minutách.

Otevřít jsme šli oba. Ledwich od poslíčka převzal velkou obálku a zatímco podepisoval stvrzenku, uložil jsem si do paměti chlapcovo číslo na čepici. Vrátili jsme se nahoru do předního pokoje.

Ledwich rozřízl obálku a obsah mi podal: kus otrhaných novin. Přes tisk byl nejistou rukou naškrabán vzkaz:

*Ledwichi, z tak hluboké stupidity bych Vás byl nikdy nepodezíral!
Do poslední chvíle mne bude těšit pomyšlení, že kulka, jež ukončí můj
život, ukončí též roky vaší zahálky. Teď budete muset pracovat
Estep*

Doktor si podržel vrch do posledního dechu!

Vzal jsem ze stolu obálku, vložil do ní předsmrtné psaní a dal ji do kapsy.

Potom jsem šel k oknu a mačkal tvář na sklo, až jsem spatřil O'Garovu temnou postavu, čekající trpělivě tam, kde jsem ho před hodinami umístil.

„Městský polda tam ještě okouní,“ řekl jsem Ledwichovi. „Tady je vaše bouchačka.“ Podával jsem mu revolver, který jsem mu před nedávném vystřelil z dlaně. „Vyrazte zadem. Pamatujte, že víc jsem vám neslíbil - zbraň a start. Budete-li se mnou hrát na rovinu, nepodniknu nic, aby vás poldové našli - pokud nebudu muset chránit sám sebe.“

„Okay, to je fér!“

Vzal zbraň, podíval se, jestli je stále nabitá, a otočil se k odchodu. U dveří se zastavil, zaváhal a znovu se obrátil ke mně. Kryl jsem ho pistolí.

„Udělal byste mně jednu laskavost, která je mimo dohodu?“ zeptal se.

„A to?“

„Obálka s doktorovým dopisem - je na ní moje písmo, asi i otisky prstů. Moh bych ho vložit do čistý obálky? Nechci po sobě nechat širší stopu, než je nutný.“

Nespouštěje ho z očí, ustoupil jsem k psacímu stolu a popaměti šátral neohrabaně levou rukou po obálce, protože pravou rukou jsem na něho mířil. Hodil jsem mu ji na stolek i s doktorovým dopisem.

Zvedl čistou obálku ze stolku, pečlivěji otřel kapesníkem, vložil do ní útržek z novin, dávaje pozor, aby se jí nedotkl bříska prstů a podal mi ji. Vložil jsem ji do kapsy.

Měl jsem co dělat, abych se mu nezasmál přímo do ksichtu.

Scéna s kapesníkem mi ukázala, že obálka v mé kapse je prázdná, že sebevražedný vzkaz má Ledwich, ačkoli jsem nezachytil, jak to provedl. Zahrál na mne jeden za starých průhledných triků.

„Padejte!“ štěkl jsem a potlačil cukání v koutcích.

Na podpatku se stočil, nohy zadusaly na schodech. Vzadu práskly dveře.

Obálku jsem vyrval z kapsy a roztrhl. Musel jsem se ujistit, že se mne pokusil podfouknout.

Byla prázdná.

Naše dohoda pozbyla platnost.

Skočil jsem k oknu, doširoka je rozrazil a vyklonil se ven. O’Gara mě okamžitě zahlédl - viděl mě lépe než já jeho. Ukazoval jsem paží k zadní straně domu. O’Gara se rozběhl k uličce. Proletěl jsem bytem do kuchyně a vystrčil hlavu z okna.

Ledwich běžel podél bílého plotu dvora - otevřel branku a vyrazil do uličky.

Na jejím konci se pod osvětlením objevila podsaditá postava O’Gara.

Ledwichův revolver byl v jeho ruce. O’Garův ne - ne docela.

Ledwichův zamířil - cvakl úderník.

Z O’Garova vyšlehl plamen.

Zásah Ledwiche hodil proti bílým prknům plotu. Pozvolna se otáčel, lapaje po dechu, až se sesul k zemi.

Pomalů jsem scházel ze schodů, abych se připojil k O’Garovi - pomalů, protože na člověka, jehož jste záměrně poslali na jistou smrt, není příjemný pohled. Ani tehdy, jestli je to nejjistější cesta k záchranně nevinného života, ani jestli tím mrtvým je neřád jak Jake Ledwich.

Když jsem konečně prošel brankou, O’Gara stál nad ležícím mužem.

Jak vám moh utýct?“ zeptal se s podivem.

„Doběhl mne,“ odvětil jsem prostě.

„Mno jo,“ povzdychl.

Sehnul jsem se a prohledával mrtvému kapsy, až jsem našel sebevražedný dopis, zmačkaný v kapesníku. O’Gara zkoumal Jakův revolver.

„Hele!“ vykřikl. „Todle asi nejni můj šťastnej den! Vypálil po mně a zbraň selhala. Nejní divu! Někdo na ni musel vzít sekýru - hrot úderníku je čistě ulomenej!“

„Opravdu?“ zeptal jsem se, jako bych byl prve při zvednutí revolveru přehlédł, že kulka, která jej vyrazila z Ledwichovy ruky, jej také zneškodnila.

NĚKOLIK SLOV O AUTOROVÍ A JEHO DÍLE

Dashiell Hammett, celým jménem Samuel Dashiell Hammett, klasik amerického detektivního románu, zakladatel tzv. „drsné“ školy tohoto žánru, která realisticky zobrazovala zločinecké podsvětí, se narodil 27. 5. 1894 v St. Mary's County [Maryland]. Vyrůstal do 14 let v Marylandu. Od svých třinácti let prošel řadou nejrozumnějších zaměstnání (poslíček, kamelot, úředník, časoměřič, pomocný dělník, strojní dělník a nakladač zboží), až zakotvil jako detektiv v známé Pinkertonově detektivní kanceláři v Chicagu. Z front první světové války, kde sloužil jako seržant, si přivezl tuberkulózu a několik let proležel v sanatoriu. Svých zkušeností od Pinkertonů využil nejprve k psaní recenzí detektivek a později k vlastní tvorbě. Za své literární vzory považoval Hemingwaye a Dos Passose. Jeho první povídky vyšly v Smart Set a v Black Mask, časopisech věnovaných detektivní literatuře, v letech 1922 a 1923. V roce 1929 vydává první román Rudá žeň (Red Harvest), krátce za sebou pak následovaly romány Prokletí rodu Dainů (The Dain Curse, 1929), Maltézský sokol (The Maltese Falcon, 1930), Skleněný klíč (The Glass Key, 1931) a Hubeň muž (The Thin Man, 1934).

Filmové adaptace jeho děl ho přivedly jako scénáristu do Hollywoodu, kde byl Hammett vždy bezvadně ustrojený znám coby „Hollywoodský princ snů“, jak ho nazval jeden místní reportér pro jeho vysokou vzpřímenou postavu, úpravný knírek a výrazné oči. Vyzařoval prý auru dospělé mužnosti, jež ženám připadala extrémně atraktivní.

Po vypuknutí druhé světové války se Hammett, už jako osmačtyřicetiletý, přihlásil dobrovolně do armády, kde sloužil déle než dva roky a většinu času strávil na Aleutských ostrovech. V éře mccarthyismu odmítl vypovídat před Výborem pro vyšetřování neamerické činnosti a byl uvězněn; v té době byly jeho knihy odstraněny z veřejných knihoven. Z vězení se vrátil těžce nemocný a až do své smrti už žádné nové dílo nevydal. Zemřel v New Yorku 10.1.1961.

První české vydání Hammettových knih je ještě předválečné a vyšlo pod názvem - Prokletý rod (The Dain Curse), vydal Karel Voleský 1935, tatáž kniha vyšla v novém překladu pod názvem Prokletí

rodu Dainů ve Svobodě v roce 1992 ve svazku se Skleněným klíčem, dále vyšlo česky Skleněný klíč (The Glass Key), MF 1963, Svoboda 1981 a 1992, Tři krvavé historie (obsahuje Rudá žeň, Maltézský sokol a Hubený muž), SNKLU 1965, Odeon 1987, Grafoprint-Neubert 1995, Dívka se stříbrnými očima (The Continental Op) Odeon 1978 a 1979, Vražedné povídky (The Big Knockover- L. díl), TAMTAM Praha 1999, Krvavé povídky (The Big Knockover - 2. díl) TAMTAM Praha 1999, Žena v temnu (Woman in the Dark), TAMTAM Praha 2000.

Novela Žena v temnu vyšla na pokračování 8., 15. a 22. dubna 1933 v časopise Liberty. Knižně vyšla až v roce 1989 v samostatné útlé brožurce. V této knize ji doplňuje 5 dosud česky nevydaných povídek, a to Hotelový detektiv (House Dick), Žena dobrodruha (Ruffian's Wife), Muž, který zabil Dana Odamse (The Man who Killed Dan Odams), Noční střelba (Night Shots) a Zákruty klamu (Zigzags of Treachery).

Pinkertonovi agenti stejně jako jejich fiktivní protagonisté pracovali tvrdě a neúnavně, tak, aby odvedli co nejlepší výsledky. Mnohdy nesplňovali představu hrdiny - byli pomenší, ve středních letech a s bříškem, leč tvrdošíjně dodržovali základní kód: Nikdy klienta nepodved'. Zůstaň v pozadí. Vyhybej se zbytečné újmě na zdraví. Ne-nech se citově ovlivnit, protože cit zkresluje úsudek. A nikdy neporuš svoji integritu.

Hammettův detektiv z Kontinentální je ovšem navzdory věku či vzhledu on sám. Vypráví tedy příběh v první osobě, ve fiktivní verzi skutečných případů, na nichž pracoval. Když se poprvé připojil k odbočce Pinkertonovy detektivní agentury v Baltimoru, sídlila v Continental Building - jasný zdroj názvu fiktivní Kontinentální.

Hammettovi hrdinové jsou jako Brazil v Ženě v temnu. Někdy jsou povoláním detektivové, někdy ne, jsou to však muži, kteří berou život s tím, co přináší - nemají mnoho přátel, žádný stálý společenský kontext nebo rodinu. Tíhnou nikoli k zákoníku, leč k čemusi, co lze nazvat řádem - smyslem pro to, jak by věci měly být. Jsou zdánlivě imunní ke všemu, co lidi pohání vpřed, a navíc jako by se nebáli zemřít. Jsou s to odolávat svodu peněz a sexu. Jako by byli nad bolestí a krutost je nepřivádí k údivu. Nemají iluze. Obzvláště Brazil - ten

jako kdyby se v nitru zachumlal do nesmírné tišiny, jako by mu na ničem příliš nezáleželo. A přesto -jako většina Hammettových postav - má v sobě cit a vášně, dřímající pod kontrolou zdánlivého co je-mi-do-toho, která se projevuje víc v činech než slovu. Žena v temnu je příběhem lásky, o níž Hammett psal málokdy - jeho ukončení je mnohem citovější.

Slovy Roberta B. Parkera: „Možná Hammett dříve nevěděl, jak o lásce psát - cítil však její potřebu. Mému oku se ukončení novely (Žena v temnu) zdá poněkud vynucené, jako by autor v touze svést své postavy přece jen dohromady na moment odvrátil tvrdý pohled. Popravdě jsem rád, že to učinil. Jsem též sentimentální.“

Několik slov si na závěr tohoto doslovu jistě zaslouží i Hammettova celoživotní přítelkyně Lillian Hellmanová (* 1905 ± 1984). Nakladatelství TAMTAM Praha uvedlo obsáhlý úvod zpracovaný Lillian Hellmanovou v souhrnu Hammettových povídek vydaném pod názvem Vražedné povídky v roce 1999. Hellmanová je osobou velmi rozporuplnou, ale jednoznačně největší znalkyní Hammetta i jeho díla. Pro zajímavost přetiskujeme nekrolog, který vydala redakce Lidových novin 30. 6.1999 k 15. výročí jejího úmrtí.